DELA CREAȚIE LA DISTRUGERE

—Gheorghe RĂDULESCU—

La răscruce de vânturi, de drumuri și de neamuri, poporul român a primit în dar dela Dumnezeu, parcă într'adins, o țară căreia nu-i lipsea nimic din frumusețea și bogăția care sunt pe acest pământ.

Binecuvântat prin nașterea sa ca popor creștin, neamul românesc a înălțat biserici și mânăstiri, ctitorii ale voevozilor și domnilor români, care cu frică de Dumnezeu, cu respect și dragoste față de poporul lor, au creat sfinte locașuri pentru veșnicie, zidite din Nordul țării românești din Cernăuțiul lui Aron Pumnul, la Putna lui Stefan cel Mare, coborînd printre obcine și râuri repezi spre Sud, apoi dela Hotin și Soroca, cetăți ale aceluiași domnitor, la Cozia lui Mircea Voevod, până la Cazane (Porțile de fier), unde Dunărea își face loc printre stânci și munți, alergând spre mare, ori din munții lui Horia, Cloșca, Crișan și Avram Iancu spre Bucureștiul încărcat de istorie, de catedrale și monumente, toate acestea ilustrând trăinicia acestui popor și a acestei țări. Din neamul acesta s'au ridicat creatori care prin scrisul, prin muzica, prin pictura, ori prin piatra sau lemnul cioplit și însuflețit, au împodobit această țară românească cu operele lor, datorită harului cu care Dumnezeu i-a înzestrat. Si-au trecut peste această țară Avari și Huni, Pecinegi și Cumani, Tătari și Turci și acest neam românesc s'a bătut cu acești năvălitori fără Dumnezeu, s'a bătut cu Turcii în sute de războaie, sute de ani, însă aceștia "Cum veniră se făcură toți o apă și-un pământ", cum spune Eminescu. Barbarii aceștia însă, n'au clintit o piatră din locașurile sfinte românești.

Turcii sau alte popoare cu care Românii s'au luptat pentru a-și apăra țara, n'au distrus, n'au ars mărturiile istorice ale poporului român, n'au ascuns sau distrus operele creatorilor români.

Istoria Românilor este un puternic document de evenimente și date, scrisă ca un poem sacru, cuprins în paginile istoriei popoarelor europene, un poem din care aflăm despre cultura, civilizația și religia acestui popor, un poem scris într'o limbă "ca un fagure de miere", în limba coborîtoare din Roma antică, limbă care trecând prin timp s'a înnoit și îmbogățit, devenind limba literară română, unitară, peste întreg teritoriul românesc. Si-a trecut vreme peste vreme și pe pământul acestei țări s'au așezat și alte neamuri și-au trăit cu toții în bunăstare, omenie și frăție.

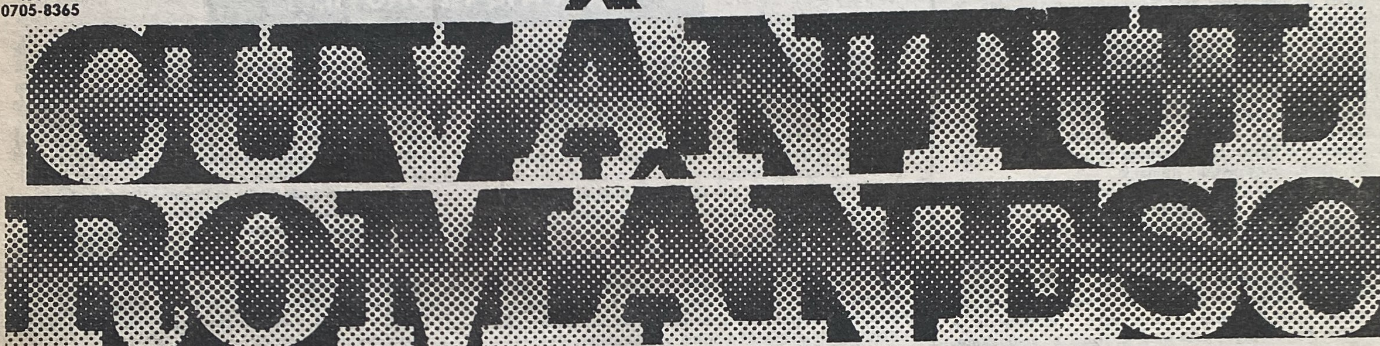
Dar, vai, potop, cutremure dacă veneau, nu distrugeau această țară, acest popor, nu-i distrugeau frumusețea și bogăția, nu-i distrugeau bisericile, monumentele, cultura, civilizația, nu-i distrugeau sufletul, așa cum a făcut și face comunismul. Acest comunism născut din ură, din crimă și neputință și-a ridicat satanic securea pentru a distruge, pentru a minți, a huli și a omorî. Istoria omeririi nu cunoaște o astfel de ticăloșie și crimă împotriva umanității, împotriva culturii, a moralei, de când există omul, de când există istorie pe acest pământ. Din complexe, din ură și incultură, comunismul își alege conducătorii pe măsura lui, pe măsura răului draconic care îl caracterizează, cu scopul de a distruge tot ce există creat de Dumnezeu și om, tot ce este spirit uman, creator.

Doctrină străină și dușmană omului și spiritualității neamului românesc, doctrină străină oricărui popor din această lume, acest comunism s'a aciuit pe pământ românesc prin înșelăciune, crimă și jaf, predicând "dreptatea socială", care

Continuare în pag. 4

ISSN
0705-8365

Printed in Canada
Imprime au Canada

THE ROMANIAN VOICE
THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 11 Nr. 123 -IULIE 1986- PUBLICAȚIE LUNARĂ DIRECTOR: GEORGE BĂLAȘU

CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ISRAEL, ITALIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, YUGOSLAVIA, NOUA ZELANDA

ÎNAPOI LA CĂRUȚĂ ȘI CAI

Eugen BÂRSAN

Intre multele multilaterale măsuri - toate năstrușnice - luate de regimul comunist din țară în prima jumătate a acestui an, e una care are o specială importanță nu neapărat numai din punct de vedere economic, ci și simbolic. Motiv care ne face să ne oprim asupra ei. In fapt această măsură face parte din prevederile actualului plan cincinal și ea privește întoarcerea la căruță și cai, ca mijloc de transport local în agricultură.

Auzind de ea, stai și te gândești, te miri, îți lărgești raza înțelegerii la maximum, și cu toate acestea rămâi cu judecata suspendată între polii unui lucru de crezut și de necrezut. Căci atunci când regimul comunist la începutul lui a ținut să facă tabula rasa cu prospera agricultură românească dintr'un sistem de sacră proprietate individuală, el a văzut în cai doar niște animale bune de stârpit pentru a nu mai mânca fânețul și orzul pe degeaba, iar în căruță un lucru de-acum bun de aruncat.

Nu a avut nici o considerare și nici o importanță faptul că în viața Românului, pământul, căruța, calul și boul, au constituit în chip firesc o parte vitală din viața lui legată de agricultură. Viață din păcate de-acum supusă desființării, ca pe ruinele ei să se creeze prin măsuri silnice o nouă societate despersonalizată, mecanică și pauperă, numită proletară, care în afară de ideologia de partid și de osânda de a trăi doar pentru el, nu mai are nimic. Cel mult speranța de mai bine legată de un Dumnezeu, alungat și El din mijlocul ei de activiștii amenințători ai propagandei ateiste.

Un regim comunist falimentar, în lungul lui drum de practicare a aberațiilor marxiste, se întoarce și caută ajutor la ceva ce a dezis și îngropat în ruinile cauzate, și anume la căruță și cai. Nu putem să nu vedem, că o asemenea întoarcere simbolizează o altă crasă eșuare a politicii comuniste. Natural că pentru partid nu e decât un caz de soluție de rigoare, în situația de criză prin care trece în materie de transporturi agricole locale.

Continuare în pag.3

SUPRANATURALUL

—Ion PROTOPOPESCU—

După cât se pare, suntem pe cale să ne pierdem cumpătul. Pe de o parte dorim și așteptăm "miracolul" care să ne elibereze țara și să ne izbăvească neamul, iar pe de alta nu facem nimic care să-l realizeze.

O similipudoare pseudoștiințifică ne impune să tăgăduim și să ne lepădăm de supranatural ca de o rușine, - urmă de incultură și de superstiție.

Pentru cei care se socotesc a fi o rezervă de înviorare creștină, de reîntoarcere la altar, faptul este grav. Esența credinței in Dumnezeu este supranaturalul. Fără Invierea Mântuitorului religia creștină nu are sens. Minunea Invierii este baza credinței noastre. Atât ea cât și minunile care au premers-o și au urmat-o sunt fapte istorice, mărturisite de contemporani. Ele nu sunt de domeniul legendei și nu constituie un simplu mit pe care am altoit învățătura creștină.

Unii se complac să accepte "mitul" Iisus ca pe un blazon care să le ornamenteze transcendental caleașca pământeană în care își poartă ținta și bagajul materialist al inteligenței și al trăirii lor. In viața de toate zilele se scutură cu grijă de tot ce nu poate să aibă o explicație fizică, materialistă. Ei fac din religie un simplu instrument în folosul treburilor lumești, din Dumnezeu un partizan mistic al clanului lor. Mersul la biserică în zile festive la botezuri și la cununii, este o mondenitate ca oricare alta. Un cocktail cu mireasmă de cuvioșie, în care vulgul se împărtășește din prezența democratică a consacraților, iar aceștia tronează ca adevărate divinități incontestabile ale orânduirii supreme pe lume. Increzuți și suficienți, ei dau pe Dumnezeu la o parte și I se substituie cu trufia de a-L avea la dispoziția lor. Dacă Ii pomenesc câteodată numele, o fac pentru uzul meschin al cauzei, pentru a evita explicații pe care nu le pot da fără riscul de a-și vedea dărâmat propriul lor mit pe care și-au clădit o iluzorie atotputernicie. Supranaturalul pentru ei înseamnă dibăcia cu care pot administra celor creduli doza de narcotic cu care să le adoarmă mult-puținul har cu care au fost învredniciți.

In opoziție cu cei care au pierdut simțul supranaturalului prin ancorarea totală pe pământ se găsesc cei care îi pervertesc semnificația, alterându-i sensul adevărat. Aceștia așteaptă totul dela supranatural. Atitudinea de așteptare înseamnă nădejde și nădejdea este una din cele trei virtuți creștine - credință, nădejde, dragoste.

Dar a aștepta totul dela supranatural este a cădea în doctrina părintelui Molinos și a doamnei Guyon, adică în erezia quietismului. Supranaturalul nu se petrece în afară de noi (atunci nu mai e supranatural); supranaturalul se petrece în noi și cu noi.

Nici una din cele două pozițiuni nu pot să ne asigure "picul de fericire" după care aleargă omenirea. Cea dintâi socoate că ne poate mijloci, în afară de Dumnezeu și fără ajutorul Lui, un paradis pământesc prin simpla voință omenească, fără har divin, un paradis stalinian. Cea de a doua ne făgăduiește un paradis ceresc fără altă condiție decât așteptarea în liniște și în dragoste de Dumnezeu, dar fără a ne purta Crucea care ne duce la Mântuire.

Prima atitudine este a celor mânați de demonul Ambițiunilor și al Puterii, al celor care nu mai simt nevoia unui Stăpân, a nici unui Judecător peste fapta și judecata lor. Cea de-a doua este atitudinea neputincioșilor, a celor mușcați de șarpele pizmei a celor fără acțiune sufletească, fără nici o lucrare exterioară, a celor care coboară pe Dumnezeu la nivelul lor, un Dumnezeu invidios și vindicativ. Nici una din aceste atitudini nu poate realiza supranaturalul autentic, acel supranatural care ne duce la câștigarea adevărului ce ne este încă necunoscut. Dragostea creștină "se bucură de adevăr", dar adevărul este pentru noi, care-l căutăm, nu pentru îngeri care l-au văzut întreg. Pentru a cunoaște adevărul ne trebue o dragoste activă. Numai cu această condiție se poate produce supranaturalul. El se produce în noi și cu noi, prin truda noastră ca să se împlinească Voia lui Dumnezeu, pe pământ ca în Cer. Aceasta pentru a evita o nouă Sodomă și Gomoră, adică supranaturalul punitiv.

Virtuțile care concură la realizarea supranaturalului implică un "ideal" care să facă legătura între Pământ și Cer, între Om și Dumnezeu. Fără acest ideal nu putem realiza decât supranaturalul minor și excroc al ghicitoarelor în cărți sau al cititorilor în drojdie de cafea. □

editorial

RIDICOLUL COMUNIȘTILOR ROMÂNI

Politica este o sumă de activități serioase pentru menținerea, stabilizarea și progresul unei comunități omenești. Dacă activitățile politice își pierd caracterul de seriozitate, grijă și responsabilitate morală, societatea guvernată de aceste activități își pierde echilibrul și devine tulburată de tot felul de crize interne.

Pornind dela premiza acestui silogism, putem afirma că politica partidului comunist român este ridicolă, imorală și lipsită de orice fel de grijă pentru societatea românească. Această politică a comuniștilor români a dezechilibrat întreaga întocmire socială, economică și națională a împreunării românești, a conviețuirii laolaltă a poporului român, în sânul unei societăți.

Paginile ziraului nostru sunt încărcate, pentru o perioadă de zece ani, cu cele mai evidente probe ale haosului politic, creat de partidul comunist. Si în paginile anilor următori vom înfățișa mereu dovezi ale iresponsabilității comuniste din România. Azi, însă, dorim să ne oprim la oglindirea în afară, peste granițe, a lipsei de seriozitate în actele politice ale guvernului comunist din România.

Comuniștii români afișează o aroganță ilegitimă, în relațiile cu străinătatea -atât lumea liberă cât și țările comuniste. România comunistă nu este o putere de gradul întâi și nici nu reprezintă o forță economică. Dimpotrivă, ea este codașă și, pentru a intra într'un curs de dezvoltare normalizat, are nevoie de ajutor material și politic substanțial. Acesta nu-l poate obține decât pe bază de încredere. Increderea se obține între altele, prin bună cuviință și seriozitate. Comuniștii români nu au nici bună cuviință și nici seriozitate. Relațiile cu Statele Unite ilustrează această situație și aduc probe definitive că politica partidului comunist este ridicolă și copilărească. Timp de 20 de ani, guvernul dela București a crezut că poate manevra, după bunul său plac lumea americană. Prin răbdarea lor, Americanii au așteptat să vadă și să cunoască pe deplin manevrele comuniștilor români.

In momentul în care Congresul american a inițiat măsuri tari de avertisment date celor dela București, după ce secretarul de Stat american fusese la București, partidul comunist a anunțat rezolvarea unui număr de 1000 de cazuri pentru obținerea pașapoartelor. Asta, pentru a evita restricții în legătură cu clauza națiunii celei mai favorizate.

In relațiile diplomatice dintre țări există tot felul de negocieri și tratative, pentru a încheia acorduri și convenții. România comunistă nu dispune de nici un fel de avantaj pentru astfel de negocieri.

România comunistă vinde oameni la mezat, ca să obțină beneficii și să se mențină, economic, într'o stare de plutire relativă, foarte fragilă.

In epoca aceasta, de tehnologie avansată, acțiunile românești și gestul vinderii de oameni, înseamnă barbarie, ridicol și decădere morală, precum și manevre politice de factură inferioară. Acestea arată că România comunistă se găsește într'o situație de faliment politic și, desigur, cu manevrele sale ridicole nu va putea ieși la suprafața unei vieți decente.

George BĂLAȘU

CĂTRE CITITOR

SPRE CUNOSTINȚĂ: Ținem să facem cunoscut că -REDACȚIA ACESTUI ZIAR- nu împărtășește totdeauna ideile și punctele de vedere ale colaboratorilor din articolele semnate.

ABONAȚI-VĂ

LA ZIARUL "CUVÂNTUL ROMÂNESC"

Abonamentele și reînnoire lor, se pot face după cum urmează:

- **Din Canada și U.S.A., se pot trimite "Cec Poștal" (Money Order) sau "Cec Personal."**
- **Din Europa și alte Continente, prin "Mandat Poștal" sau "Cec Internațional" pe adresa ziarului:**

CUVÂNTUL ROMÂNESC, Box 4217, Station D, Hamilton, Ontario, Canada L8V 4L6

Second Class Mail Registration Number 4133

REÎNNOIȚI-VĂ ABONAMENTUL

DATUL ÎN BOBI

—N. STOIA—

Cine a trecut prin universitățile comuniste, adică închisori, își amintește că alături de invenția aprinderii țigării dela nasturele izmenii, o ață, o coadă de lingură, și o cârpă arsă, tot atât de crucial era și...datul în bobi.

Perchizițiile caporalilor recoltau din buzunare boabe de porumb, fasole sau pietricele - acestea erau rechizitele datului în bobi care înlocuia, depășind, pasențele cu cărți de joc ori ghicitul în ceașca de cafea turcească.

Legendele spun că adeseori dezlegarea bobilor adică ceea ce ar echivala cu ieșirea pasenței, coincidea cu momentul suprem și atât de așteptat când "domnul caporal" își arăta fața la vizetă și ordona: -"Fă-ți bagajele!" Căci nu erau degeaba descântecele însoțitoare datului în bobi: -"Dă Doamne să ies viu și acuma, de aici!"

Astăzi întreaga noastră nație își dă în bobi, întrebându-se când și cum va lua sfârșit coșmarul. Iar invocația precedând oracolul e desigur conformă cu:

-"Dă Doamne să moară Nicu"...

E ceva atât de trist în toate astea deși datul în bobi e un ritual adesea practicat în grupulețe care își maschează frica prin umor negru și aparență de veselie. Ce e trist e contextul de mahala țigănească, vecinătatea cu jocul de barbut al borfașilor de odinioară, congregați pe Tei ori la Gropile lui Oatu. Unde mai e mândria, demnitatea și determinarea românească?

E o jumătate de veac de când am fost despărțiți de sora noastră mai mare Franța și de civilizație în general. Cam tot atât de când drojdia socială scoasă la suprafață de Sovietici dă tonul întregii societăți. Instaurarea și generalizarea mizeriei materiale și spirituale. Toate acestea își arată azi efectele. Impactul lor e atât de puternic încât apare, odată cu blazarea și cu nepăsarea, și la mulți dintre cei care neam salvat în Vest.

Izbăvirea nu e o treabă de dat în bobi și nici de pară mălăiață, ci de efort depus de către fiecare dintre noi, coordonat și începând chiar de acum, cât nu e prea târziu. □

CĂTRE REDACȚIE

*LIVERPOOL, SYDNEY, AUSTRALIA - Din motive ce nu merită a fi invocate am întârziat trimiterea banilor pentru abonamentul ziarului pentru care cer scuze, mulțumindu-vă mult în urma frumosului Dvs. gest de a nu întrerupe trimiterea ziarului. Intr'adevăr acest ziar de cultură, istorie și politică, nemachiată, plin de adevăr chiar până la cinism, ar trebui să nu lipsească din nici o casă de exilați români.

Aș îndrăzni să vă rog să-mi trimiteți și numărul pe luna Ianuarie, pe care probabil din vina mea nu l-am primit.

De asemenea, dacă semnătura mea este cel puțin pur și simplu o semnătură înplus la "Apelul" din pag.9, nr. din Februarie 1986, cu privire la protestul împotriva persecutorului comunist Jules Perahim ce a activat împotriva intelectualilor și artiștilor români, vă rog să o alăturați celorlalte. Cu stimă și mulțumiri,

Mariana LITA OBOROCEANU

* MADISON, WISC., USA - Nu împărtășesc punctul de vedere al Domnului Macri, care consideră că dezastrul României e datorat 90% lui Ceaușescu. Nu! E datorat sistemului care îl produce pe Ceaușescu și pe alți Kimirseni! Ar rezulta că dacă România s'ar kadariza, treaba ar merge perfect în proporție de 90% ori așa ceva nu există nicăieri, nici măcar în USA. Teza cu "specialistii" e îmbrățișată și de unii redactori dela "Europa Liberă".

Desigur, ca Români dorim ca cei din țară să trăiască mai bine, și Ungaria dovedește că se poate chiar cu resurse mai slabe. Dar schimbarea directorului închisorii cu unul care nu bate și nu înjură nu înseamnă și dispariția penitenciarului, chiar dacă în cazan s'ar pune și carne, nu numai oase.

Radu MOISESCU

* HANAU, GERMANIA DE VEST - In numărul jubiliar al Cuvântului Românesc, Mai 1986, Mihai Fotin Enescu a făcut o emoționantă evocare a lui Nelu Mânzatu.

Eram prea puțin vârstnic să-i fi apucat perioada de glorie a compozițiilor sale, dar M.F.Enescu evocă o melodie pe cât de cunoscută pe atât de gustată și în zilele noastre: romanța "Frumoasa mea cu ochii verzi", a cărei muzică a scris-o Nelu Mânzatu pe versurile lui Cincinat Pavelescu.

Tin să semnalez că în ultimii ani au apărut în țară câteva culegeri de romanțe, toate în Editura Muzicală, în fiecare din ele figurând cu text și note celebra și frumoasa romanță "Frumoasa mea cu ochii verzi". Ca autor al versurilor este indicat Cincinat Pavelescu, iar numele compozitorului (respectiv al lui Nelu Mânzatu) este trecut cu vederea. Intr'una din culegeri (1976) este înlocuit cu trei steluțe.

A epura numele lui Mânzatu este un act de sălbăticie jdanovistă. A-i tipări, retipări și răstipări notele, este un omagiu pe care culturalnicii dela București nu l-au putut evita.

Constantin MARES

*BUCURESTI, ROMANIA - Pedepsele cu închisoarea și opintirile oficiale de a opri avortul n'au dat rezultatul dorit. Recent, guvernul comunist a întrebuințat o diversiune multilaterală. A lansat zvonul că datorită radiațiilor dela Cernobil, femeile însărcinate vor putea face avorturi legale. Spitalele au fost asaltate, dar în loc de avortul promis, ele au fost înregistrate ca fiind gravide și acum cele care plănuiseră în ascuns să facă avort, rămân înregistrate ca mame în devenire.

G.D.

*CHICAGO, U.S.A. -Nu știu ce ecou vor stârni față de Dvs. rândurile de mai jos, dar v'aș ruga să aveți amabilitatea de a le publica, în speranța că vom putea fi de folos Românilor. Dar, mai întâi de toate, să ne cunoaștem. Cel care vă scrie este fiul fostului Atașat Comercial al Legației Statelor Unite din București între anii 1919-1939. Sunt născut la București și, datorită faptului că tatăl meu a cunoscut foarte bine România și poporul român, am fost educat tot în București. La rândul meu, am îndrăgit și eu poporul român, având foarte mulți prieteni pe acele frumoase meleaguri, pe care i-am părăsit de mult, dar cu care am păstrat legătura în decursul anilor. Datorită acestui fapt, doresc să ajut pe toți Românii aflați astăzi pe tot cuprinsul Statelor Unite, eu fiind directorul filialei din Chicago al agenției UCSAP, o agenție cu două importante departamente: cel muzical și cel de avizare.

As dori ca Românii să fie interesați în ambele departamente, dar cred că mai degrabă vor dori să afle cât mai multe în legătură cu viața lor zilnică în noua patrie adoptivă și, în special, ce drepturi au, drepturi care, datorită aversiunii pe care o au funcționarii de Stat față de noii veniți, nu le sunt aduse la cunoștință de îndată ce pășesc pe acest pământ. Bunăoară, îi putem învăța cum fiecare își poate încasa partea sa din cele 250 miliarde dolari alocate de Trezoreria Statelor Unite în acest an pentru scopuri sociale; cum să încaseze Social Security chiar înainte de pensionare; cum pot obține împrumuturi pentru începerea unei afaceri oarecare; cum să obțină drepturi de șomaj; cum să capete cupoane pentru alimente (Food Stamps), și multe, multe altele.

Pentru obținerea de informații ample, îi sfătuim să telefoneze la (312) 275-2548, între orele 10-17, pentru orice fel de probleme și să ceară să vorbească cu mine. Dacă eventual nu putem să le răspundem, îi rugăm să încerce și la alte ore decât cele indicate.

In ceea ce privește departamentul muzical, voi reveni altădată. Cu sincere mulțumiri,

James BROOSE

DESMINȚIRE

Circulă prin Europa și în America, în cercurile românești, un articol atacând pe Părintele Gheorghe Calciu-Dumitreasa, sub iscălitura mea. Eu nu sunt autorul. Sunt un colaborator apropiat al Părintelui Calciu.

Articolul a fost reprodus dintr'un ziar pro-comunist și iscălitura mea fotografiată și adăugată ulterior. Nu știu cine vrea să mă discrediteze, nici de ce, dar știu că nu vor reuși.

Cei care mă cunosc și au urmărit activitatea mea de 50 de ani, știu că este o falsificare.

Pr. VASILE HATEGAN
Cleveland, Ohio

ULTIMELE ȘTIRI

RADU FILIPESCU PUS IN LIBERTATE!

Ceaușescu, în urma demascării de către opinia publică mondială, ca fiind conducătorul celui mai terorist regim din Europa, și amenințat de Washington că i se suprimă dreptul de națiune favorizată, a trebuit să deschidă ușa închisorilor. Printre cei eliberați:

RADU FILIPESCU
DOREL CATARAMA
CONSTANTIN SFATCU

Ziarul New York Times scrie că dintre toate țările satelite, România a eliberat cel mai mare număr de disidenți. Nu-i de mirare! Dintre toate țările satelite, România a întemnițat cel mai mare număr de disidenți!

OMUL PICIOR

— Adrian B. COSMA —

"Gânditorii" politici din concernele conducătoare de ieri și de azi, au o vădită continuitate istorică pe care am numi-o "continuitatea națională a omului picior". Deși piciorul ar fi un simbol al mobilității, omul picior a fost așa de solid înfipt încât nu-l mișcă nimic, și nu are în capul lui nimic în afară de ideologia bătută odată cu forța maiului, când s'a construit un gard special pentru Români.

Această unitate a omului picior o găsim de peste 50 de ani încoace cu privire la naționalismul românesc dintre cele două războaie. "Gânditorii" spuneau și spun mai departe așa, fie printr'o continuitate de post al tiraniei, fie în numele unui testament spiritual afișat fără încetare în lumea liberă: naționalismul din România nu putea să fie românesc, pentrucă "dușmanii noștri ereditari", Germanii, franțuzește înainte de război "Les Boches", erau naționaliști, or, cum ar spune Cațavencu, naționalismul lor s'a dovedit criminal împotriva umanității. Inevitabil naționaliștii români trebuesc socotiți criminali, pentrucă Germanii cu agenții lor ar fi plătit, instruit și organizat în bande revizioniste pe naționaliștii români ca să organizeze împreună cu Ungurii, simultan, un război civil și răpirea Transilvaniei. Așa "gândea" omul picior în anii '30, așa și în anii '80, pentrucă Românilor le-ar fi interzis să aibă o idee politică a lor, și cum li s'a interzis ieri li se interzice și azi, din toate părțile.

Dar dacă există un om picior autohton, acesta nu e de capul lui, ci aparține unei internaționale a omului picior din acest secol pisălogit de ideologie. Așa s'a "universalizat" prejudecata că toate curentele de dreapta au fost nu numai conservativ reacționare, dar în esență o apă și-un pământ cu nazismul, sprijinit pe de-o parte de marele capital, iar pe de altă parte de mica burghezie, primul prin subvenții, al doilea prin vot. De aceea în România nu ar fi avut cum să existe un naționalism decât sprijinit prin intermediul unei mari puteri de marele capital. Germania era ea învinsă, dar era tot o mare putere economică.

In Europa au existat între 1920 și 1940 mai multe naționalisme, și pentrucă erau mai multe, la mai multe neamuri, erau inevitabil diferite. Nicăieri nu au fost produse ale marelui sau micului capital, ci ale unei voințe în spiritul "autonomiei naționale a politicii", în diverse părți ale Europei după primul război mondial. Tendința spre autonomie era dublă, și în intern și în extern, pentru evitarea oricărei tendințe de hegemonie străină. Sub acest aspect Românii erau după întregire într'o nouă și foarte grea situație. Cei 14 milioane de Români etnici aveau în mijlocul lor patru milioane de cetățeni de alte origini etnice și cu primatul altor interese decât ale economiei naționale a României. Acești alți "etnici" lucrau pe plan internațional în primul rând prin legăturile lor organice cu fostele imperii, Austriac, German, și chiar cel Rusesc înlocuit de Soviete. Această masă de minoritari era intermediarul predilect al celor amintiți, așa că se cumpărau materii prime, prin intermediari, iar prin ei se vindeau produse, deci felurite plus-valute pe spinarea majorității etnice românești. Cum putea fi favorabil "capitalul nemțesc" unor oameni care voiau să redea conducerea economică națiunii majoritare? In realitate naționalismul românesc n'a fost iubit în nici o parte a lumii.

Sofistica "gânditorului" din specia omul picior, era foarte în folosul revoluției anti-capitaliste, a comunismului, dar nu al Românilor. Si în orice caz parcă mai mult bolșevică decât franceză.

Demență? Nici vorbă. Parcă vrăjită de diplomația revoluționară, toată presa europeană susținea aceste lucruri la mijlocul anilor '30. Nimeni nu accepta ca Românii să aibă și ei o idee politică a lor, care să răspundă nevoii de autonomie. Bine împrejmuită și fixată exterior și interior cu parii încarnați de omul picior, național și internațional, România a ajuns unde e, și ne mirăm mereu cum sunt atâția care se miră de ce.

Cu forța ciocănirii propagandei de 40 de ani, sau mai precis 41 de ani dela sfârșitul războiului în Europa, se menține o superstiție ca erzaț de credință: singurii apărători ai drepturilor omului față de nazism și față de orice sentimente naționale oricât de civilizat manifestate, a fost, este și va fi comunismul. Sovietele, mai pe față, mai pe sub masă, sunt considerate singura putere politică în stare să apere de "ravagiile" naționalismului. Nu e curios că Sovietele nu au fost niciodată acuzate de 40 de ani încoace, clar, răspicat, pe plan de judecată mondială, de crimă împotriva umanității?

Această "discreție", rău făcătoare este opera omului picior care fabrică așa zisa "opinie publică". Generalitatea acestui om picior se verifică la Români, prin unitatea de vederi a unora de aici cu unii din țară, cei din țară interesați pentru poziția lor de azi, ceilalți întorși cu capul exclusiv la trecutul pe care îl interpretează pe dos, în realitate tot pentru o poziție de azi, și unii și alții în condițiile în care se află, dincoace sau dincolo de Cortina de fier. Dar "pozițiile" de azi nu au nimic de-a face cu pozițiile de mâine pe care le va consolida ce-a mai rămas integru din chinuitul neam românesc. Până atunci parii bătuți cu maiul ideologiilor vor putrezi.

Astăzi naționalismul este depășit, țelurile de viitor ale Europei sunt federaliste. Aceasta nu înseamnă că la vremea lui "naționalismul" ca atare ar fi fost criminal. Naționalismul românesc din trecut, nu trebue confundat cu hibridul "socialismului național", în limbaj curent "nazismul". Dacă interesul "omului nou" și al "omului picior" se fac una în confuzia voită, adică "naționalism românesc" și "nazism" sunt același lucru, avem de-a face cu propaganda anti-românească de amândouă părțile Cortinei de fier. □

Adrian B. COSMA

ÎNAPOI LA CĂRUȚĂ ȘI CAI

Urmare din pag. 1

De unde această criză? Camioanele și tractoarele se pare că ar fi devenit "reacționare". Dacă nu le alimentezi și nu le îngrijești după cum vor ele și așteaptă, când ai nevoie mai mare de ajutorul lor, ele te lasă baltă. Si așa, din "comuniste" ele ar fi devenit "burgheze", pentru simplul motiv că's cu mofturi și își fac de cap. Iacă, așa: mai mult stau decât lucrează. Genialul "șef" se dă la acest lucru când spune, că "nu putem să ținem un tractor să lucreze doar o lună de zile pe an" (fiindcă mai mult nu prea vrea) când el ar trebui "să lucreze practic 2300-2500 de ore" iar "în peroada de vârf, trebue să lucreze în două schimburi". In ceea ce privește transporturile - care nu sunt numai într'o situație de criză local-agricolă, ci generală - acelaș genial zice; ele "nu funcționează nici măcar așa cum funcționau în 1980".

De aici, pentru salvarea situației, ordinul să se confecționeze căruțe și cai să se prășească. Deci, potrivit rigorii neînduplecate și conform planurilor "științifice" ale partidului, tâmplarii, fierarii, iepele și armăsarii, în chip urgent la lucru și la normă. Iar pentru a ne da și mai bine seama cum decurg lucrurile în comunism, ținem să mai facem cunoscut și faptul că în timp ce mânjii încă nici n'au ieșit din norma de prăsire, ei au fost deja prevăzuți (comunisto-științific) cu sarcina unei tracțiuni prototip stahanovist de 19.165 kg. Atât cât ar fi arătat că poate trage, iapa din Rușețu. Vai de ei, mai bine să nu se prăsească.

Admițând că întoarcerea la căruță și cai ar fi îndeplinită potrivit cincinalului și conform ordinului "genialului", mai rămâne o întrebare care reflectă o problemă peste care partidul trece cu vederea. O problemă care în fond este fără doar și poate ceva esențial. Căci ce se poate întâmpla spre mai bine cu prăsilele și căruțele rezultate din ordinul partidului dacă lipsește omul care să le mânuiască, omul țăran. Nu țăranul iobag din sistemul comunist, care nu are voie să aibă însușiri proprii, ci țăranul adevărat țăranul liber și cu tragere de inimă pentru lucrul pe care-l face.

Fără acest țăran, întoarcerea la căruță și cai nu poate însemna mare lucru.

Eugen BÂRSAN

Planul de pace al RSR-ului

AMERICANII SĂ DEA DOLARI ȘI CEAUȘESCU SĂ DEA SFATURI!

Tovarășul și savanta s'au "helicoptat" prin Satu Mare, Salaj, etc. unde au trântit vizite de lucru pe patru pagini din cele 6 ale "României Libere" (22-23, etc. Mai 1986).

Secretarul a ținut discursuri, a cântărit bulgării de cărbune din mină și a numărat boabele de grâu ce vor fi exportate la toamnă.

In tot timpul vizitelor--așa cum îl arată pozele cu tinerețe adăugată la retuș--Marele Sfătuitor își ascunde rămășițele cârlionților sub pălărie, sub chipiu (de minier și de ne-minier) etc., ca să demonstreze că prin căciulă el se înfrățește cu proletariatul.

Ca o coincidență, când "Fiul Iubit" și familia sunt fotografiați în cireadă, ei apar cu capetele goale.

In afară de vizitele oficiale și de succesele economice de după poimâine, mas-media bucureșteană nu pomenește de radiațiile dela Cernobil ori de criza de apă, de energie și alte crize.

Conform descoperirilor științifice ale ambilor academicieni, Românul s'ar trage din pinguini: rabdă la frig și mânâncă pește!

Paralel cu cotele de export și decretele oficiale pe parametri și milimetri, propagandiștii RSR-ului mai sunt preocupați cu problemele electorale ale Statelor Unite și economia mapamondului pe 360 de meridiane.

Ei știu tot, scriu tot și rezolvă tot!

Intr'un articol: "S.U.A.: Scadențe electorale sub semnul confruntărilor" aflăm că iubitorii de pace sunt neliniștiți că investim prea mult întru apărarea țării, acuzându-ne că ne cheltuim dolarii" ....în legătură cu diferitele proiecte privind o mai accentuată intervenție militară în afacerile interne ale altor state, mai ales din America Latină...în loc de a contribui prin acțiuni concrete la relansarea economiei mondiale..."

Nu acuzăm pe tov. Nicolae Lupu (România Liberă, 22.05.86) c'a scris articolul având în față harta Afganistanului și ne oprim la soluția oferită de "a contribui prin acțiuni concrete..." la salvarea "economiei mondiale", cu alte cuvinte el cere:

O radiație cu dolari ca să înlocuiască radiațiile dela Cernobil!

RSR să obțină un nou împrumut, să i se garanteze la infinit Statutul de Națiune Favorizată, iar Secr. Gral, să-și cumpere un avion "Concorde" ca să nu întârzie dimineața când îl invită la o cafea turcească, pe prietenul Kadafi.

Umplute cu vizite de lucru, statistici și viitor, mas-media nu mai are timp să informeze publicul că în Nord-Est-ul țării câmpurile au început să se usuce. (Din cauza secetei, spun unii, N.R.)

Nu se divulgă că alimentele, apărute subit pe piață, sunt aceleași alimente pe care țările din Vest le-au refuzat pentru că sunt îmbibate cu materii radioactive.

Ni se otrăvește neamul!

Cui îi pasă?

Bătrânii sunt alungați din spitale, copiii n'au lapte!

Cui îi pasă?

Stroe MOLDOVANU

TABĂRĂ DE VARĂ

ASOCIAȚIA CULTURALĂ ROMÂNĂ HAMILTON, ONTARIO, CANADA

Vă invită să petreceți anul acesta vacanța de vară

LA CÂMPUL ROMÂNESC DIN HAMILTON-CANADA

East Flamborough, Concession 10, din Hwy 6, Ontario

O SĂPTĂMÂNĂ DE ZILE

27 IULIE-3 AUGUST

In timpul acestei săptămâni, vor avea loc 3 conferințe:

"SUFERINȚA UMANĂ ȘI PROVIDENȚA DIVINĂ"

Conferențiar - Pr. Prof. Gh. CALCIU-DUMITREASA

"IOV - SUFERINȚA DREPTULUI" și

"SPIRITUALITATE ȘI CIVILIZAȚIE"

Conferențiar - Arh. Roman BRAGA

După slujba de deschidere a Săptămânii Câmpului, va avea loc o slujbă de sfințire a troiței donată de Valeriu Cercel Câmpului Românesc.

— Lăsați totul deoparte —

PETRECEȚI VACANȚA ÎNTR'O ATMOSFERĂ ROMÂNEASCĂ

Aduceți cu Dvs. corturi sau treilere pentru dormit și cele necesare gătitului

Pentru informații scrieți la adresa: Asociația Culturală Română

Box 4217, Station D., Hamilton, Ont., Canada.

LA MOARTEA LUI MIRCEA ELIADE

—Victor CORBUȚ—

"INTREAGA SPIRITUALITATE UMANA, DELA CREATORII DE MITURI SI SAMANII DIN EPOCA DE PIATRA PANA LA DESACRALIZAREA MODERNA A COSMOSULUI A FOST DOMENIUL SAU", scrie unul din criticii săi, citat de The New York Times în articolul ce îl dedica cu ocazia morții sale care a avut loc în ziua de 22 Aprilie la spitalul Bernard Mitchel al Universității Chicago.

Intr'adevăr, la dimensiunile demiurgice ale operei sale, în vastul domeniu căruia i-a dedicat întreaga viață, cei 79 de ani ai săi se pot multiplica măcar cu 10, iar dacă nu a trăit biologic 790 de ani, fără îndoială că îi va trăi în spirit, continuând să fie prezent peste secole, fecundând năzuința și aspirațiile spre cunoaștere a genului uman. Nici un Român până astăzi nu l-a egalat în domeniul creației. Aportul său la patrimoniul culturii universale depășește moștenirea lăsată de Nicolae Iorga care s'a impus prea puțin dincolo de granițele țării și aproape deloc în afara Europei. Mircea Eliade a lăsat mult peste 50 de volume, ceea ce, la rugămintea mea, mi-a precizat chiar el, cu ocazia vizitei ce i-am făcut cu puțin timp înainte de a ne părăsi. In marea lor majoritate, cărțile au fost scrise în limba engleză; o mică parte în franceză și italiană, iar opera beletristică în întregime în românește. O bogată serie de manuscrise nici nu au văzut lumina tiparului, fiind deocamdată necunoscute publicului. Din nefericire, un incendiu întâmplat în biroul lui dela universitate, în luna Decembrie 1985, a distrus mare parte din ele. Tocmai îmi aducea o mostră de foi, pe jumătate arse, pe care le ținea în mâinile-i tremurânde, spunându-mi aproape plângând că este o muncă a lui la care a lucrat peste 22 de ani. Nu este exclus ca puternicul șoc avut în urma acestei nenorociri să fi contribuit în mare măsură la zdruncinarea sănătății sale, grăbindu-i moartea. Mi-l amintesc firav și plăpând în lagărul dela Miercurea Ciuc, acu-s 48 de ani, dar când vorbea părea un uriaș care se dezlănțuie să se ia la luptă cu munții. Verva lui era nestăpânită, vulcanică, iar alteori era mistuit în lumea gândurilor sale, plimbându-se prin cameră de unul singur sub privirile profesorului și maestrului său Nae Ionescu și ale celorlalți camarazi de luptă și colegi. Printre cei cu care terminase la "Spiru Haret" erau Alexandru Cristian Tell, Mihail Polihroniade, Ion Victor Vojen și atâția alți reprezentanți străluciți ai intelectualității românești, care vor trăi prea puțin ca să-l urmărească în marea-i ascensiune. Deja la ora aceea era socotit dintre puținii în lume ca autoritate în cunoașterea Sanscritei și a misterioasei Indii, țara lui Maitreyi.

Din lagăr se va elibera o dată cu Profesorul, a cărui moarte petrecută în împrejurări rămase încă misterioase, îl va determina să înțeleagă factura reală a "democrației" românești și criminală oligarhie care va recurge la teroare și mai cumplit și la asasinate fără precedent care vor duce România la dezastru definitiv. Drept urmare, în 1940 va pleca la Londra și nu se va mai înapoia acasă după căderea guvernării legionare. Va ajunge la Lisabona, în Italia, la Sorbona până când se va decide să vină în America, unde, la început l-a atras "toleranța ei intelectuală", cum s'a exprimat el. In felul acesta, el nu va împărtăși soarta prietenilor, colegilor și camarazilor săi în diferite etape, urmăriți de ura celor care nu ne-au vrut, dar nici nu ne-au meritat; Haig Acterian, Ion Dobre, vor muri pe frontul din Răsărit, trimiși la moarte sigură și înadins; Victor Medrea, Radu Gyr și alții dela Sărăta vor fi răniți pe același front de luptă, dar vor muri mai târziu sub ultima lovitură dată de Antichristul asiatic. Alții, vor fi uciși în temnițele comuniste prin înformetare și torturi antiumane ca Mircea Vulcănescu, Andrei Ionescu, Neta, Alexandru Marcu. Alții ca Vasile Băncilă, Constantin Noica, Ion Petrovici, după ce vor suferi ani grei de recluziune la Aiud, Jilava, Sighet, Gherla, Galați, vor ajunge să vadă iarăși libertatea dar vor fi supuși umilințelor, persecuțiilor și presiunilor, ca până la urmă zvârliți la periferie și scoși din rândurile promotorilor culturii românești, să moară în mizerie, interzicându-se orice publicitate despre moartea lor și să-ți fie teamă să-i însoțești pe ultimul lor drum pe acest pământ. Locul lor fusese de mult ocupat de un Graur, Roller și alții cu diplome "pe puncte" sau nici măcar atât.

Vine în America în anul 1956 pentru a preda la Universitatea Chicago, iar în 1962 i se acordă titlul de "Sewell Avery Distinguished Service Professor in Divinity School and Committee on Social Thought". In anul 1985, aceeași universitate îi acordă cea mai înaltă onoare instituind "CATEDRA MIRCEA ELIADE DE ISTORIA RELIGIILOR". Este un rezultat al meritelor sale extraordinare pe care America a știut să le prețuiască. Prezența lui în neam a fost neîntreruptă, continuă. Temnițele noastre, întregul lanț al suferințelor noastre, toată drama exilului nostru românesc au fost și ale lui. Le-a trăit pe toate împreună cu noi și nimeni nu poate să-i conteste aceasta. Așa cum înainte cu o jumătate de secol, el nu putea să lipsească dintre noi, să sufere împreună cu noi, între sârmele ghimpate dela Ciuc, va continua și restul vieții sale. In felul lui și odată cu ceilalți a știut și el, cum spunea Vasile Pârvan "să-și plece urechea la murmurul tainic al pământului părinte". Atașamentul și iubirea lui pentru neamul românesc o dovedește întreaga lui operă beletristică, în care el trăiește mereu acasă, în țara de baștină. "La Tigănci", "Pe Strada Mântuleasa", "Noapte de Sânziene" confirmă îndeajuns afirmația noastră. Câți dintre cititorii acestui ziar românesc nu-și amintesc de splendidul articol publicat de el anul trecut cu ocazia comemorării a 135 de ani dela nașterea lui Mihail Eminescu?

Să spicuim doar câteva pasagii cu recomandarea ca acest articol să fie recitit mereu de cei din exil, dar și de frații noștri de-acasă: "Orice s'ar întâmpla românesc, oricâte dezastre și suferințe ne-au mai fost urzite de Dumnezeu, nici o armată din lume și nici o poliție cât ar fi ea de diabolică nu va putea șterge LUCEAFARUL lui Eminescu din mintea și sufletul Românilor". Nu vi se pare că sună ca o rugăciune? Apoi: "...Cât timp va exista undeva prin lume, un singur exemplar din poeziile lui Eminescu, identitatea neamului nostru este salvată". Parcă îl auzim pe Ionel Moța de dincolo de mormânt, cum se adresa odinioară studenților țării noastre.

Sunt atâtea de spus despre Mircea Eliade. O vor face generații după generații nu numai dela noi, din țara încă subjugată, dar din câte țări sunt pe lumea aceasta. Incă în viață fiind, o seamă de savanți, cercetători și erudiți au scris tratate și studii întregi despre opera lui, fiind de neconceput o abordare serioasă a miturilor sau a istoriei religiilor fără a se face referire la opera pe care a lăsat-o.

La data când l-am vizitat mai avea puțin ca să încheie ENCICLOPEDIA RELIGIILOR, la care îmi spunea că a lucrat neîntrerupt timp de 5 ani și urmează să apară în toamna acestui an. Fără îndoială că aceasta va constitui capodopera ultimă a vieții sale, fără a se gândi la data convorbirii noastre că nu va mai apuca să o termine și să o vadă ieșită de sub tipar. Credem că universitatea va avea grija aceasta și va definitiva lucrarea cât mai curând.

Incinerarea--un ritual atât de straniu și neobișnuit pentru noi, Românii ortodocși cât și creștinii în general--a avut loc în ziua de 23 Aprilie, iar în ziua de 28, orele 2 P.M. a avut loc ceremonia religioasă în Capela Rockefeller a Universității Chicago. Locul unde va fi depusă urna nu-l cunoaștem.

Dăm mai jos lista incompletă a lucrărilor sale, dar cât mai aproape de realitate.

Exilul românesc și țara, cea visată de el și de noi, îi spunem, "cu frunțile în soare": PRESENT, încheind cu propriile lui cuvinte, care au apărut în coloanele acestui Cuvânt Românesc:"

"Petrolul și aurul nostru pot, într'o zi, seca. Grâul nostru poate fi făcut să crească și aiurea. Si s'ar putea ca într'o zi, nu prea îndepărtată, strategia mondială să sufere asemenea modificări, încât poziția noastră de popor de graniță să-și piardă însemnătatea pe care o are de un secol încoace. Toate acestea s'ar putea întâmpla. Un singur lucru nu se mai poate întâmpla: dispariția poemelor lui Eminescu..." iar eu adaug: și dispariția operei celui ce a fost și va fi "în eternitate" opera lui Mircea Eliade și numele său.

O PARTE DIN LUCRĂRILE LUI MIRCEA ELIADE

1. AUSTRALIAN RELIGIONS, 1973.
2. AUTOBIOGRAPHY, Traducere din românește, 1981
3. DE ZALMOXIS A GENGIS-KHAN, Etude comparatives, 1970
4. DEATH AFTER LIFE AND ESCHATOLOGY, 1974
5. FORBIDDEN FOREST, Trad, din rom. (Noapte de Sânziene), 1978
6. FORGE AND THE CRUCIBLE, 1962
7. THE ORIGIN AND STRUCTURES OF FORGE AND THE CRUCIBLE, 1978
8. FROM MEDICINE MEN TO MUHAMMAD, 1974
9. FROM PRIMITIVES TO ZEN, (Trei volume) 1967,1967,1977. A THEMATIC SOURCE BOOK.
10. GODS, GODDESSES AND MYTHS OF CREATION, 1974
11. HISTORY OF RELIGIONS RETROSPECT AND PROSPECT (Collection), 1985
12. HISTORY OF RELIGIONS, 1959
13. HISTORY OF RELIGIOUS IDEAS, 1978. Cuprinde 3 volume:
-FROM THE STONE AGE TO ELEUSIS
-FROM MOHAMMAD TO THE AGE OF REFORMS, 1985
-BUDHA TO THE TRIUMPH OF CHRISTIANITY.
14. IMAGES AND SYMBOLS STUDIES IN RELIGIOUS SYMBOLISM, 1961
15. ISABEL SI APELE DIAVOLULUI
16. LUMINA CE SE STINGE, Roman
17. MAITREYI NUNTA IN CER, 1969. Republ.
18. MAN AND THE SACRED, 1974
19. MEPHISTOPHELES ET L'ANDROGYNE , 2 vol. 1962
20. MYTH AND REALITY, 1963
21. MYTH OF THE ETERNAL RETURN, 1954
22. MYTHES REVES ET MYSTERS, 1957
23. MYTHS AND SYMBOLS STUDIES IN HONOR OF MIRCEA ELIADE, 1969
24. MYTHS DREAMS AND MYSTERIES, 1961
25. NO SOUVENIRS JOURNAL, 1957-1969-1977
26. NOUASPREZECE TRANDAFIRI, 1980
27. OCCULTISM WITCHCRAFT AND CULTURAL FASHIONS. ESSAYS, 1976
28. ORDEAL BY LABYRINTH CONVERSATIONS WITH CLAUDE-HENRY, 1982.
29. PATANJALI AND YOGA, 1969 -2 volume-1975
30. PATTERNS IN COMPARATIVE RELIGION, 1958.
31. PE STRADA MANTULEASA, 1968
32. QUEST HISTORY AND MEANING IN RELIGION, 1969
33. SACRED AND THE PROFANE THE NATURE OF RELIGION 1959
34. SHAMANISM ARCHAIC TECHNIQUES OF EXTAZY 1964
35 STORIA DELLE CREDENZE E DELLE ISEE RELIGIOSE 1979
36. SYMBOLISM THE SACRED AND THE ARTS, 1985
37. TALES OF THE SACRED AND THE SUPERNATURAL, 1981
38. TWO AND THE ONE 1979
39. WHAT IS RELIGION AN INQUIRY FOR THE CHRISTIAN THEOLOGY, 1980
40. YOGA IMMORTALITY AND FREEDOM 1958
41. ZALMOXIS THE VANISHING GOD, 1972
42. FROM PRIMITIVES TO ZEN. Trei volume 1974
43. MEMORIILE UNUI SOLDAT DE PLUMB
44. ROMANUL ADOLESCENTULUI MIOP
45. GAUDEAMUS (adaus).
46. LA TIGANCI (Gipsy Girls) 1959
47. PODUL (The Bridge) 1964
48. SARPELE
49. SCRIERI, Hasdeu.
50. DOMNISOARA CHRISTINA, 1947.
51 .HULIGANII
52. INDIA, 1934
53. SANTIER
54. SECRETUL DOCTORULUI HONIGSBERGER.
55. INSULA LUI EUTHANASIUS

----REVOLTA IN DESERT, Traducere după Col. Lawrence.

----ROZA VANTURILOR, culegere de articole la CUVANTUL, de Nae Ionescu.

DELA CREAȚIE LA DISTRUGERE

Urmare din pag.1

de drept și de fapt nu are nimic comun cu adevărata dreptate socială, ci cu ura, cu distrugerea spiritualității, cu distrugerea ființei naționale a poporului, cu distrugerea credinței creștine.

Oare Dostoievski cu viziunea sa clară - n'a intuit exact ce este socialismul de tip comunist, încă din secolul al XIX-lea?...

Oare un Nietzsche, în Germania, tot în secolul al XIX-lea nu și-a dat perfect de bine seama ce este marxismul, care învelit în mantia ipocriziei și a perversității propaga "egalitatea între clasele sociale"?...

Dar un Papini ori un D'Annunzio, în Italia n'au văzut limpede adevăratul sens diabolic al comunismului, care ametea mințile naivilor și căuta să inducă lumea în eroare?...Dar André Gide, în Franța, care denunță comunismul sovietic, după ce se înfruptase și el din așa zisele "binefaceri ale sistemului sovietic"?...Dar un Eminescu cu perspicacitatea și viziunea sa politică, n'a descifrat cu ușurință ce poate fi această doctrină detestabilă, destructivă și condamnată mai târziu de întreaga opinie publică mondială?...Dar Goga, Rebreanu ori Nae Ionescu, după primul război mondial nu denunță în opera și în lucrările lor teoretice acest sistem politic al distrugerii și dezastrului uman?...

Dar un Panait Istrati, care în tinerețe a crezut în această "himeră" comunistă, dar care dezgustat și dezamăgit, după ce constată la fața locului în Rusia sovietică, în mod real ce este sistemul bolșevic al acelei țări, denunța cu toată forța, fărădelegile comuniste, în fața întregii lumi?...In sfârșit să nu mai vorbim de mii și mii de cărturari, de oameni de valoare, de țărani și de toți aceia care au cunoscut din plin temnițele comuniste, majoritatea dintre ei trecând neștiuți de nimeni spre cele veșnice, iar alții schilodiți pentru restul zilelor pe care le-au mai avut sau le mai au de trăit se chinuiesc ca adevărați Hristoși ai zilelor noastre. Si dacă năvălitorii barbari n'au distrus în calea lor popoare civilizate și creștine, comunismul dorește distrugerea lumii, distrugerea a tot ce este legat de firea, de existența, de cultura, de civilizația, istoria și credința umană.

Va reuși acest sistem politic să-și ducă planul draconic de distrugere până la sfârșit?...Desigur că nu. Spunem un Nu răspicat, nu pentrucă dorim noi acest lucru, nu pentrucă vrem să fim optimiști, ci pentrucă nu se poate distruge această zidire umană lăsată de Dumnezeu, numai pentru bunul plac al unor descreierați, pentrucă tot ce este rău, făcut de om nu are parte decât de o nimicire totală fără urme.

Gheorghe RĂDULESCU

REPERE PENTRU REVOLUŢIA MONDIALĂ

—Constantin MACRI—

Revoluţia mondială cu care omenirea trebue să întâmpine mileniul trei, trebue gândită, premeditată, meditată şi organizată la nivel internaţional, mondial, spiritual şi tehnic global.

Ea trebue să aducă omenirii eradicarea celor trei mari calamităţi: războiul (intern şi extern), şomajul şi decalajele economice (interne şi externe).

In viziunea noastră această revoluţie mondială se fundamentează pe impunerea coercitivă a dreptului internaţional, pe impunerea justiţiei, echităţii şi loialităţii în relaţiile dintre oameni şi în relaţiile dintre state şi popoare.

Dacă secolul al 19-lea a fost secolul în care s'a revelat şi impus conştiinţei umane principiul naţionalităţilor şi a statelor naţionale unitare, centralizate, secolul 21 trebue să meargă mai departe, pe acelaşi fir logic al istoriei şi să tragă consecinţele şi învăţămintele necesare din convulsiile şi jertfele imense ale primului şi celui de al doilea război mondial, diferenţiind la maximum regiunile şi etniile pentru a împiedica orice opresiune centralizantă, care explodează în agresiune externă.

Adoptarea unui astfel de criteriu perfect legitim şi perfect ştiinţific, după cum vom dezvolta altădată, ar duce la desfacerea strânsorii unor imperii uriaşe tip URSS, unde convieţuiesc cu de-a sila popoare total diferenţiate etnologic şi spiritual ca Estonieni şi Turcmeni, Tătari şi Bieloruşi, Ucrainieni şi Armeni, etc. Sunt şi alte exemple de dat.

Lumea viitoare trebue organizată după sistemul cantonal, model elveţian, cu o maximă descentralizare politică, economică, culturală etc.

Grupurile etnice, populaţiile, regionalizate, se unesc cu cine vor, după cum vor, când vor, şi-şi adoptă democratic instituţiile şi structurile sociale, pe care şi le proclamă cele mai proprii. Se autoadministrează şi autoguvernează. Este prima premiză împotriva oricărui fel de imperialism. Cel mai înverşunat imperialism cotidian este cel ideologic. Puterea de contaminare şi expansiune a acestui fel de imperialism este chezăşuită de absenţa unei democraţii reale, politice şi economice, şi de înstrăinarea, alienarea omului contemporan prin transplantarea impusă de căutarea de lucru şi a unei soarte mai bune în alte părţi decât a lui de baştină.

Anumite aspecte sociologice moderne din societăţile liberale democratice, trebue să ne dea de gândit. Omul trebue să se dezvolte organic, integrat matriceal în colectivitatea în care s'a descoperit pe lume, sat, oraş, cartier etc. Migraţia sat-oraş, ţări sărace-ţări bogate, este una din sursele nefericirii omeneşti contemporane. Dar cea mai importantă este migraţia din dictaturile politice spre ţări democratice, liberale, tolerante. Să ne uităm pe hartă şi să vedem câţi din semenii noştri trăiesc sub tirania ideologică şi arbitrarul schizofrenic şi oligofrenic al unui dictator. Priveliştea este dezolantă.

Suveranitatea naţională a devenit în prezent un paravan sau un pretext pentru a masca domnia autocratică şi silnică a unor oligarhii ideologizante, fie pornind dela marxism, fie pornind dela un imperialism de castă şovină.

Legea naţională trebue să se subordoneze legii internaţionale. Acesta-i principiul numărul unu al revoluţiei mondiale ce va să vină. Suveranitatea naţională trebue să se subordoneze suveranităţii de drept a Comunităţii Internaţionale sau Statul Unic Mondial.

Ne trebue o constituţie mondială în care discriminarea de rasă, de clasă, politică, religie etc., să fie sever interzisă, spiritual şi cultural repudiată.

Economia trebue prospectată şi planificată pe plan mondial. Sunt atâtea de făcut în lumea aceasta în toate regiunile lumii, căci nici douăzeci de planuri cincinale (gândite în spirit managerial, ştiinţific) nu vor putea epuiza complet reducerea decalajelor de dezvoltare dintre diferite ţări şi state (cantoane). Aici este punctul de inerţie al celei mai stringente probleme a omenirii contemporane; folosirea judicioasă a resurselor materiale (materii prime) şi mai ales folosinţa intensivă a braţelor de muncă, a potenţialului lucrativ al omului de pretutindeni, locuri de muncă infinite. Evident toate acestea sunt treburi pe care le vor rezolva specialişti de înaltă calificare. Va exista desigur un centru mondial de planificare economică.

Economişti, sociologi, jurişti şi istorici de mare vocaţie profesională vor trebui să pună la punct constituţia mondială şi dreptul inatacabil al fiecărui grup etnic de a se autoguverna şi de a-şi potenţa creativitatea specifică spirituală, culturală, etc.

Nu omogenizare cosmopolită ci diferenţiere etnologică şi regională bazată pe sentimente, cutume şi obişnuinţă în vederea dezvoltării umane cât mai firească, cât mai apropiată dezideratelor afective, geografice, lingvistice, culturale, religioase etc.

Să-l reîmplantăm pe omul dezrădăcinat de azi.

Ce forţe sociale ar putea propulsa un asemenea proiect cvasi-utopic? In primul rând studenţimea din întreaga lume. Deci, tineretul în general. Apoi bisericile, şcolile, universităţile, intelectualitatea în general. Toţi oamenii muncii creatoare, deci clasa muncitoare. Corporaţiile profesionale interesate toate de o continuă dezvoltare şi de evitarea crizelor ciclice economice datorită dezvoltării stihnice, absolut incontrolabilă şi marcată de arbitrare politice şi despotisme locale.

Economia, ordinea civică, progresul industrial şi tehnic, trebuesc gândite în perspectivă mondialistă. Să nu ne sperie enormele dificultăţi şi teribilele anchiloze seculare dacă nu milenare. De aceea am adoptat denumirea de revoluţie mondială pentrucă-i atribuim un conţinut revoluţionar şi o tactică de luptă de aceeaşi anvergură romantică şi juvenilă. Cu tineretul bine călăuzit şi competent îndrumat, vom cuceri viitorul!

Trebue să plecăm dela cele mai flagrante exemple contemporane: cum poate fi justificat genocidul din Afganistan? Cum poate fi justificat războiul irano-irakian şi despoţii care-l conduc? Ce tâlc de imense şi polarizante înţelesuri şi semnificaţii are distrugerea unei frumoase şi prospere ţări ca Libanul, distrugere datorită unui război fratricid stupid şi anacronic, cu sute de mii de victime şi imense pagube în peste zece ani de nebunie "suverană"?

Ce face Comunitatea Internaţională în acest timp? E prima întrebare pe care şi-o pune omul cu cap. Cum reacţionează O.N.U.-ul? Concret, practic cu eficienţă?

Trăim o epocă în care în unele ţări puterea de stat o deţine câte un alienat mintal. Aceasta la modul propriu, fără nici o exagerare. Nu este obligată (moral cel puţin) omenirea civilizată să se mobilizeze pentru a-i înlătura? In primul rând în propriul interes, în propriile interese ale popoarelor stăpânite de nebuni sau "posedaţi ideologici".

Să-i lăsăm pe oameni să se măcelărească între ei, să să ucidă unde vor ei, ca să nu stirbim cu ceva "suveranitatea naţională"? In virtutea acestui principiu copiilor de 16 ani li se pune o mitralieră de gât şi sunt trimişi să tragă şi să lupte pentru a ajunge mai repede în "sânul lui Alah". Nu se poate face nimic pentrucă stă în cale "suveranitatea naţională", spun mieroşii diplomaţi.

Toate acestea sunt probleme care se pot rezolva plecând dela principii juridice fundamentale, devenite clasice, unanim admise şi recunoscute ca valabile şi eficiente ca: "Suum cuique tribuere" şi "non alterum laedere" adică principiile echităţii şi al non-lezionării, aplicabile oricărui popor, oricărui stat, oricărui om. Dar pentru aplicarea lor reală şi eficientă două premize de bază sunt necesare: dragostea de oameni (deci dominanta creştină) şi priceperea, competenţa (deci dominanta tehnocratică). Fără iubirea de oameni şi fără înalta calificare ştiinţifică este de neconceput orice progres.

Specialistul de înaltă calificare este liderul politic de mâine. Specialistul şi preotul care vor estompa fruntariile naţionale, restaurând dreptul la democraţie şi la libertatea politică şi economică a tuturor naţionalităţilor lumii într'o adevărată corolă de minuni şi de lumină a lumii, după minunata expresie a marelui nostru poet şi filosof Lucian Blaga.

Revoluţia atlantică este preludiul revoluţiei mondiale.

Charta Atlanticului este o constituţie "in nuce" ca şi Declaraţia Universală a Drepturilor Omului. Dela aceste două documente fundamentale trebue pornit în elaborarea proiectului viitoarei constituţii universale sau mondiale, a comunităţii internaţionale a tuturor popoarelor lumii.

Iată reperele revoluţiei mondiale la care ne referim: Hristos ca simbol al dragostei universale, al iubirii de oameni; specialistul ca instrument tehnic de realizare a umanismului complex şi complet conform diversităţii infinite a naturii umane. Acest umanism descătuşat de "realismul materialist-istoric" al cărui exponent tipic este foametea din Etiopia şi deplasarea forţată a populaţiilor sau mutarea bătrânilor la ţară.

Umanism pus integral în serviciul unui arhetip uman universal, acelaşi în esenţa lui, diferit în vocaţii, sentimente şi aspiraţii tipice.

Căci mai presus de orice, să respectăm dreptul la diferenţă al fiecărui om.

Să impunem legea, legea internaţională, codul libertăţii lumii şi progresului popoarelor aşa cum va fi elaborat de areopagul savanţilor lumii şi de consiliul înţelepţilor tuturor religiilor. Acest cod va trebui respectat de toţi, om, popoare şi state. □

Interogatoriul — Camelian DEMETRESCU

"DACIA" A NIMERIT-O CA EREMIA CU OIŞTEA'N GARD

—Nicolae STOIA—

Demn de cartea recordurilor este recenta performanţă a comerţului exterior românesc, anume introducerea pe piaţa nord-americană a celui mai prost automobil. Nou,arată că un automobil obişnuit după cinci ani de uzură, însă notorietatea îi este asigurată de alte caracteristici cu totul inedite. Astfel cheia de contact e gen şperaclu deservind întreaga ediţie a modelului, "Dacia" îi zice. In mod normal şi de obicei, cheia serveşte la pornirea motorului. Scoaterea ei însă, nu-l opreşte. Pentru aceasta trebue să acţionezi farurile, când, în plus, obţii şi pornirea ştergătoarelor de parbriz şi -eventual- a claxonului.

Un cumpărător a sperat degeaba într'o recuperare bănească, maşina fiindu-i asigurată pentru furt. Aş!

Acestea au apărut în presă, dar le-a tratat mai pe larg şi cu umor Dr. Henry Kissinger într'o recentă cuvântare ţinută în faţa unor oameni de afaceri americani. Vorbitorul se informase în prealabil la Renault dela care "Dacia" derivă, şi a aflat explicaţia acestor interesante caracteristici tehnice. Muncitorii luptă pentru realizarea planului de producţie, lăsând calitatea pe seama controlului de calitate.

Automobilele defectuoase sau prost asamblate, au fost desigur respinse de către acesta cu duiumul, drept care, în înalta-i înţelepciune, tov. Ceauşescu a ordonat remedierea defecţiunilor Duminica şi fără plată.

La care, muncitorii au azvârlit nişte pături în capul unor inspectori de calitate şi i-au învăţat minte prin cotonogeală. Gata, cu controlul de calitate!

Să fim însă drepţi: pe plan intern maşinile corespund perfect, în condiţiile lipsei de benzină, şi a restricţiilor de circulaţie. O "Dacia" nouă în faţa apartamentului, conferă prestigiul dorit tovarăşului dela partid, lui "don'doctor", inginer, speculant de alimente, etc. Căci "ce-i dacă nu merge?" Măcar nu dă înapoi, precum ansamblul economiei. □

GRAV ACCIDENT NUCLEAR ÎN URSS LA CERNOBIL

—Mircea SABĂU—

In ziua de 28 Aprilie 1986 pe la ora 9 dimineaţa tehnicienii suedezi dela staţia electrică nucleară Forsmark, situată la 100 Km Nord de Stockholm, au devenit foarte alarmaţi din cauză că sistemele de detectare a radiaţiilor care măsurau radioactivitatea aerului, au început să semnalizeze prezenţa crescândă a unor substanţe radioactive. La început s'au speriat crezând că s'ar fi produs un accident la unul din reactoarele lor. Dar după o serioasă cercetare au constat că la staţia lor totul funcţiona normal. Si totuşi radioactivitatea creştea. Staţiile de detectare şi controlul radioactivităţii solului din vecinătatea staţiei nucleare suedeze indicau o creştere de 4-5 ori a fondului de radiaţii. Situaţia devenea din ce în ce mai alarmantă, mai ales că măsurându-se contaminarea celor 600 lucrători ai staţiei, s'a constatat că erau contaminaţi peste nivelul normal. Intre timp prezenţa radioactivităţii a fost detectată şi în alte localităţi din Suedia şi Finlanda. Apa de ploaie, provenind din ploaia ce cădea în regiunile de Nord şi Nord-Est, de asemenea conţinea elemente radioactive.

Evaluând datele obţinute din mai multe locuri, Suedezii au ajuns la concluzia că radioactivitatea detectată provenea dela o sursă din afara ţării lor, şi după toate probabilităţile norul radioactiv venea de undeva din partea europeană a URSS. Acest fapt era confirmat şi de evaluările meteorologice, care arătau că existau de mai mult zile curenţi de aer care veneau din direcţia Mării Negre şi a Ucrainei. Insă când au cerut explicaţii dela Sovietici despre prezenţa detectată a norului radioactiv, aceştia au negat că s'ar fi întâmplat un accident nuclear în URSS. Timp de şase ore Suedezii, care acumulaseră suficiente date depe tot cuprinsul ţării lor referitor la prezenţa radioactivităţii, au insistat pe lângă Sovietici cerându-le explicaţii, şi în tot acest timp Moscova a negat că s'ar fi întâmplat ceva în URSS.

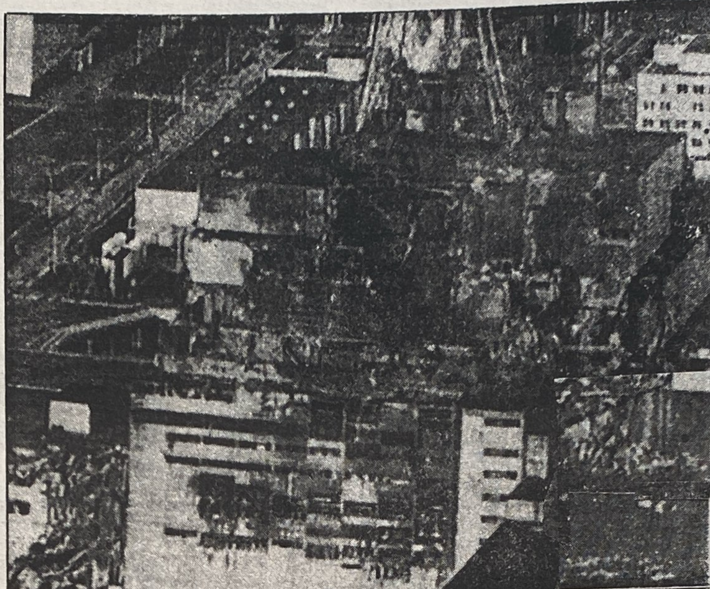
In cele din urmă pe la 9 seara telespeakerul televiziunii din Moscova, a citit un scurt mesaj al Consiliului de Miniştri al Uniunii Sovietice, care afirma că a avut loc un accident la staţia nucleară sovietică dela Cernobil din Ucraina, că s'au luat măsuri ca să se elimine consecinţele accidentului, că s'a dat asistenţa necesară celor afectaţi de accident şi că a fost numită o comisie guvernamentală ca să evalueze cele întâmplate.

Norul radioactiv situat la mari înălţimi a continuat să se împrăştie tot mai mult, depunându-se încet peste ţările Europei şi chiar mai departe, fiind detectat în Statele Unite şi până în Japonia.

Timp de mai multe zile ţările vecine Uniunii Sovietice au asistat neputincioase la poluarea radioactivă a atmosferei şi solului lor, obligându-le să adopte anumite măsuri preventive. In special copiii sunt ameninţaţi într'o astfel de situaţie, din cauză că ei consumă mai mult lapte şi desigur că iodul şi cesiul radioactiv, care au fost detectate ca fiind mai abundente printre celelalte produse de fisiune împrăştiate de accident, ajung repede în laptele vacii care mănâncă iarba contaminată. Pe de altă parte copiii stau mai mult în aer liber jucându-se şi respirând aerul contaminat. Apoi desigur că organismul lor aflat încă în creştere va depune iodul în glanda tiroidă iar cesiul în oase şi alte organe, crescând riscul cancerului pentru cei expuşi radiaţiilor.

Pe lângă aceasta în toate ţările est europene, până şi în Italia şi Germania, laptele şi legumele proaspete, culese în zilele care au urmat accidentului, au trebuit să fie aruncate din cauza contaminării, aducând mari pagube fermierilor.

Situaţia creată de URSS atât prin politica de minciună cât şi prin lipsa de consideraţie faţă de ţările Europei- comuniste sau necomuniste, neinformând pe nimeni asupra situaţiei reale dela Cernobil, arată încă odată cu cine avem de-a face. Si nu contează cine este la conducerea URSS, minciuna, dezinformarea, desconsiderarea totală a altor ţări, ba chiar a propriilor sale popoare este şi va rămâne una din trăsăturile principale ale modului lor de a gândi şi acţiona.

Nici până astăzi informaţiile oferite de Sovietici nu sunt adecvate pentru a înţelege proporţia dezastrului produs. Astăzi când energia nucleară este folosită din ce în ce mai mult pe tot globul şi când consecinţele unui accident nuclear afectează milioane de oameni, nu numai pe cei care trăiesc astăzi dar şi generaţiile viitoare, nu se mai poate trăi în izolare şi completă ignorare a legilor şi normelor de conduită internaţională.

Accidentul dela Cernobil are o semnificaţie deosebită pentru întreaga industrie nucleară mondială. El constituie o lecţie dureroasă care trebue învăţată bine, pentru a putea merge mai departe. Cernobil este o mică localitate situată la 130 km. Nord de Kiev. Aici Sovieticii au instalat patru reactoare nucleare de 1000 MW fiecare de tipul uraniu-grafit răcit cu apă.

Din datele obţinute din analiza produselor de fisiune detectate în Suedia şi alte ţări, precum şi din datele obţinute dela sateliţii americani de observaţie ca şi din comunicatele şi comentariile de presă, se poate reconstrui cu oarecare aproximaţie succesiunea de evenimente care au dus la dezastrul dela Cernobil. Desigur că lipsa informaţiilor tehnice din comunicatele ruseşti, nu permit stabilirea cu absolută certitudine a tuturor proceselor fizice care au avut loc, totuşi concluziile care se pot trage nu pot fi departe de adevăr.

Astfel din măsurătorile făcute la Forsmark lângă Stockholm s'a determinat prezenţa izotopilor radioactivi ai iodului, cesiului, xenonului, kriptonului, zirconiului, stronţiului dar şi a unor elemente supragrele ca neptuniul. Datele acestea confirmă faptul că explozia a fost extrem de puternică şi că temperatura din interiorul reactorului a fost peste 2000 grade Celsius, ceea ce a dus la volatilizarea unor elemente ca zirconiul a cărui prezenţă a fost detectată. In plus ar mai rezulta şi faptul că partea centrală a reactorului care conţinea 200 tone de uraniu, îmbogăţit 1.8 în uraniu 235, s'a topit din cauza căldurii, eliberând o imensă cantitate de izotopi radioactivi. Este de remarcat că la un reactor de 1000 MW după o funcţiune de mai mulţi ani, radioactivitatea produselor de fisiune atinge un nivel de sute de milioane de curie. (Curie este unitatea de măsură a radioactivităţii reprezentând numărul de acte de dezintegrare pe secundă care au loc într'un gram de radiu şi fiind echivalentă cu 370,000,000,000 dezintegrări pe secundă). Din estimările făcute ar rezulta că au scăpat în atmosferă aproximativ 40 milioane curie de iod radioactiv, 3 milioane curie cesiu radioactiv şi probabil alte câteva milioane de curie de alte produse de fisiune.

Din fericire iodul radioactiv se dezintegrează destul de repede, dispărând practic complet în 80 zile după ce se reduce la jumătate la fiecare 8 zile. In schimb cesiul radioactiv se reduce la jumătate abia în 30 ani.

Deoarece Sovieticii nu au prezentat detaliile tehnice ale etapelor care au dus la accident, oamenii de ştiinţă occidentali evaluând datele cunoscute până în prezent, au formulat două teorii posibile care explică procesele care au condus la explozia reactorului şi împrăştierea radioactivităţii.

Prima defecţiune - sau eroare a operatorului - s'a produs în sistemul de răcire care a dus la creşterea temperaturii reactorului, şi după prima teorie care încearcă să explice accidentul, ar fi avut loc o reacţie chimică între zirconiu şi vaporii de apă favorizată de temperatură înaltă. Această reacţie chimică a produs o mare cantitate de hidrogen creind totodată şi presiunea şi temperatura în reactor. Din cauza presiunii şi temperaturii, peretele de etanşeitate dintr'un beton special de aproximativ 2 m grosime a fost aruncat în aer permiţând pătrunderea oxigenului în reactor, care a provocat aprinderea celor 7000 tone de grafit, la temperatura supraînaltă la care se afla reactorul. Din cauza focului şi a flăcărilor mari de 30 metri, multe elemente radioactive din reactorul topit au fost volatilizate şi azvârlite în atmosferă ajungându-se la un extins nor radioactiv, care purtat de curenţii de aer a călătorit asupra globului, presărând peste tot radioactivitatea eliberată de reactor.

Datele ştiinţifice acumulate până acum pot conduce şi la un alt scenariu de evenimente înlănţuite, care mie mi se pare mai probabil. Unul din argumentele care favorizează această teorie vine dela constatarea prezenţei plutoniului printre elementele detectate în Franţa. Acest rezultat are încă şi o altă semnificaţie, confirmând părerea celor care afirmă că reactoarele dela Cernobil probabil că au fost folosite nu numai ca să producă energie dar şi ca să producă plutoniu, element folosit şi în bombele atomice.

Pe de altă parte faptul că pplutoniul a putut fi transportat la o aşa mare distanţă, arată că explozia a fost extrem de puternică, aruncând produsele de fisiune până în stratosferă. O astfel de explozie s'a fi putut produce dacă reacţia în lanţ din reactor ar fi devenit brusc necontrolată, creind extrem de rapid (exponenţial) şi permiţând într'o fracţiune de secundă o prea mare viteză de fisionare a combustibilului care a supraîncălzit reactorul topindu-l şi aprinzând grafitul.

Efectele radiaţiilor asupra organismului uman, sunt numeroase şi specifice diferitelor ţesturi şi organe. Astfel începând cu doze de radiaţii de peste 40-50 rad, se constată importante schimbări în sânge. Compoziţia sângelui este destul de complexă, sângele îndeplinind importante funcţii în organismul uman. Astfel celulele roşii fac posibil schimbul de oxigen şi bioxid de carbon iar celulele albe contribuie în mod esenţial la apărarea organismului împotriva infecţiilor - ca să numim schematic doar două din funcţiile sângelui şi cele mai importante. Entrocitele care intră în compoziţia celulelor roşii ca şi granulocitele ce intră în compoziţia celulelor albe, sunt formate în măduva oaselor. Entrocitele trăiesc 90-120 zile iar granulocitele sunt înlocuite după 24 ore. Prin expunerea organismului la radiaţii măduva osoasă este distrusă şi odată cu ea capacitatea de a reproduce celule din sânge, amintite mai înainte. Desigur că gradul de distrugere a măduvii osoase depinde de doza de radiaţie. La doze de radiaţii de peste 400 rad măduva osoasă este complet distrusă fără posibilităţi de refacere. In aceste cazuri ca şi în cazurile când o mare proporţie a măduvii a fost distrusă se face transplantul de măduvă.

Dar nu numai sângele este distrus de radiaţii, ci şi orice alte celule, gradul de refacere al organismului depinzând de doza de radiaţii la care a fost expus organismul.

Radiaţiile pot însă provoca şi reacţii întârziate chiar şi la doze de radiaţii mici. De aceea există astăzi norme naţionale şi internaţionale care dictează modul cum să se opereze cu radiaţiile şi substanţele radioactive. Aceste norme au caracter de lege iar instituţiile şi persoanele care folosesc radiaţiile trebue să se conformeze lor. Dintre reacţiile întârziate ale radiaţiilor, cel mai important este cancerul, care poate apărea după 10 sau 20 ani dela iradiere, deşi sunt cazuri când el poate apărea şi mai repede.

Din cauza nefericitei aşezări geografice a României care ne-a pus în contact cu Ruşii direct, România a avut mult de suferit şi continuă să sufere din cauza Ruşilor. Si de data aceasta, catastrofa dela Cernobil a adus noi pagube şi neplăceri Românilor. Nu ştiu exact care a fost doza de radiaţii şi nivelul de poluare radioactivă. Sperăm că nu a atins valori prea mari. Totuşi pagubele rezultate din refuzarea la export a unor produse alimentare din România probabil că au fost destul de însemnate. Copiilor li s'a dat iodină de potasiu ca să satureze glanda tiroidă cu iod şi în felul acesta să nu permită accesul iodului radioactiv la tiroidă. In ceea ce priveşte cesiul radioactiv, sperăm că a fost într'o cantitate mai mică şi că nu prezintă un pericol prea mare. Se recomandă în situaţii ca aceasta să se folosească apă minerală care a fost îmbuteliată înainte de accident sau orice suc sau lichid necontaminat. Fierberea apei nu elimină radioactivitatea care poate fi separată numai prin schimbări de ioni sau alte procedee fizico-chimice. Probabil că apa din puţurile adânci să nu fie contaminată. De asemenea este foarte probabil ca apa din circuitul de apă al oraşelor să fie mai puţin contaminată. De aceea spălând bine legumele şi fructele în multă apă, se poate reduce mult procentul de radioizotopi depus din atmosferă pe aceste vegetale.

Contaminarea solului depinde foarte mult de distanţa dela locul dezastrului, direcţia şi viteza vântului, cantitatea de ploaie, natura solului.

Nu se aşteaptă nici o contaminare serioasă a solului României. Nu ştim însă care este situaţia în Basarabia. Totuşi credem că nici acolo nu este contaminat la nivelul la care să ne dea de gândit. In schimb în Ucraina cel puţin o suprafaţă de 2000-4000 km pătraţi este contaminată şi trebue curăţită. Dezintegrarea radioactivă în cele din urmă izotopii radioactivi, depinde de timpul lor de înjumătăţire. Dar chiar şi peste 10 ani, solul contaminat şi netratat poate conţine 1-5 % din radioactivitatea iniţială şi poate chiar mai mult, depinzând de condiţiile climaterice şi de natura izotopilor radioactivi prezenţi.

Ca om de ştiinţă particip şi eu activ la dezvoltarea şi promovarea ştiinţei şi tehnicilor nucleare, dar nu pot să nu mă înspăimânt când înţeleg ce forţe uriaşe stau azi în mâna omului, şi ce dezastru poate produce omul cu voia sau fără voia lui.

Globul pământesc a devenit prea mic pentru om şi totalitarismul comunist controlat de Sovietici îl face încă şi mai mic.

Noi nu putem spera la schimbări pozitive decât atunci când lumea comunistă îşi va deschide graniţele, permiţând schimbul liber de idei şi renunţând la ideea de a domina lumea.

CITIND VIITORUL

—Horaţiu COMANICIU—

Oamenii au voit mereu să descifreze cele ce vin, dar nu-i este dat omului să cunoască viitorul, spun cărţile sfinte. Dar această afirmaţie nu trebue considerată rigid. Au existat şi există oameni ce sunt înzestraţi c'o bună viziune, fie ea şi limitată.

Viitorul s'a prezis din antichitate. S'a prezis la Memfis, la Delfi sau Eleusis, precum şi la Roma.

Egiptenii, ce au creat un întins imperiu, foarte durabil, au dat dovadă de puterea lor de-a cântări evenimentele, deci de-a deduce şi viitorul. Faraonii apreciau cultura preoţilor şi cu siguranţă că le cerea părerea în ceea ce priveşte viitorul.

Grecii ascultau vocea Pytiei, se plecau în faţa cetăţilor sfinte Delfi şi Eleusis, pe cât "de teribile tot atât de luminoase". Oamenii mari ai Greciei consultau oracolele, căci ele erau inspirate de forţe superioare. Pe templul dela Delfi erau imprimate cuvinte ce opreau pe cei ce nu aveau mâinile curate, să se apropie de cei ce-l veghiau.

Alexandru cel Mare a consultat şi el oracolul din Delfi. I s'a spus: "Nimic nu-ţi va putea rezista". Insă în înaintarea în Asia a dat peste un obstacol. Era nodul gordian. Era prezis că nimeni nu va putea cuceri Asia, dacă nu poate deslega acest nod. Cum Alexandru nu-l putea deslega, l'a tăiat cu sabia, ca să nu-i stea în cale proorocirea.

Alexandru a fost declarat ca al treisprezecelea zeu al Olympului, iar Evreii din Alexandria îl considerau ca un anunţător al lui Mesia.

Preoţii din Memfis îl considerau ca "un fiu regăsit al lui Amon".

La Roma, preziceau augurii. Din zborul păsărilor au dedus locul unde trebuia clădită celebra cetate. Cărţile sibiline au ajutat mult pătrunderea viitorului şi când ele au dispărut într'un incendiu, în panica ce a urmat, toţi s'au străduit ca ele să fie reconstituite. Cezar, oarecum mai sceptic, a fost totuşi impresionat, înainte de moarte, de multele preziceri tenebroase ce se îngrămădeau. Era înainte de apropierea idelor lui Marte.

Dar cei de azi, cu mentalitatea lor carteziană, vor înţelege greu comportamentul celor din vechime. Insă asta nu opreşte ca să se acorde vizionarilor un merit deosebit, al celor ce se apropie de vremea ce trăim, fie ei scriitori, savanţi sau oameni politici.

Printre scriitorii ce nu sunt îndepărtaţi de noi şi deci de felul nostru de gândire, vizionari, am putea cita mulţi, dar ne mărginim la câteva exemple. Unul ar fi Jules Vernes, acest vizionar literar ce a dezvoltat o fantastică panoramă de lume în naştere.

A început să scrie în neagră sărăcie şi a ajuns repede să fie tradus în patruzeci de limbi, cunoscut pe toată suprafaţa pământului. A anunţat cu anticipaţie toate marile descoperiri ale erei tehnologice. A fost citit şi a inspirat alţi cercetători ai misterelor universului, cum a fost Paul Victor, Charcot, Wells sau von Braun.

Geniul său profetic a dus la mari descoperiri, a dat aripi imaginaţiei noastre din anii copilăriei.

Un alt scriitor vizionar a fost Dostoievschi. El considera libertatea ca o cucerire mare a umanităţii. A prevăzut însă marile primejdii ce vin peste ea, ce o vor atinge puternic. El ne lasă un testament spiritual în "Fraţii Karamazov". In această operă, Marele Inchizitor, vorbind în numele unei umanităţi în suferinţă, îl acuză pe Crist, ce stă în faţa lui tăcut şi impasibil, că s'a făcut vinovat prin excesul lui de dragoste şi încredere, prin libertatea acordată omului. Omul nu are nevoie de acestea, ci de asigurări materiale. Marele Inchizitor este de părere că libertatea este sursă de nelinişte, că ea este superfluă. Ea trebue suprimată în favorul unei societăţi programate. Pe Marele Inchizitor îl găsim şi în romanele lui Husley sau Orwell, în tendinţa de-a uni prin forţă geniul uman, a planifica destinul omului, cu sacrificiul libertăţii personale.

Anti-Cristul vremurilor noastre a fost profetizat.

Vizionari sunt şi printre savanţi. Putem menţiona pe cei ce formează Clubul Romei. Acesta, alcătuit din 100 de personalităţi, dintre cele mai celebre ale lumii ştiinţifice, mulţi deţinând premiul Nobel, au încercat să prevadă primejdiile ce ameninţă viitorul.

Aceşti savanţi, după calcule minuţioase, vorbesc de prăbuşirea "sistemului global" al planetei noastre spre anul 2025, dacă se continuă risipa de energie şi materii prime. Asta se spunea în 1972. La această risipă se adaugă o natalitate prea mare, precum şi un şomaj ce n'are sfârşit.

Moartea seceră destule vieţi şi pustiurile se întind în ţările secetoase, în urma tăierii pădurilor. Copacii pier în ţările prea industrializate şi poluarea atinge mările, aerul şi pământul. Chiar dacă prevederile Clubului Romei sunt mai negre decât realitatea, ele par a fi nu departe de adevăr.

Lorenz, un savant ce avea premiul Nobel, spune că "distrugerea naturii nu atinge numai lumea exterioară, ci şi omul, atrofiind sentimentul a ceea ce este bun şi just."

Romancierul vizionar Wells spunea deja în 1918: "Istoria omenirii devine tot mai mult o cursă între educaţie şi catastrofă."

Oameni mari ce au prevăzut evenimente viitoare au existat şi printre politici. Vom cita doar câtiva dintre ei.

Fiind Români, desigur că nu putem uita, în acest sens pe Charles de Gaulle.

In Iunie 1940 trupele germane intră în Franţa. Anglia se retrage acasă. Statele Unite par a fi într'o neutralitate politică, sub presiunea opiniei publice. E în fiinţă şi pactul germano-rus care pentru acel timp satisfăcea ambele părţi. Japonia era ocupată în războiul ei cu China. Nu se prevedea atunci nici rezistenţa engleză.

In aceste momente când totul era încă obscur, un om vedea just şi lansa apelul din 18 Iunie ce chema la luptă, cu viziunea victoriei finale.

Alţi doi oameni politici ce vedeau în timp, prin acţiunile ce dezvoltau, erau cei doi fraţi Kenedy, ce s'au stins dramatic în zilele noastre. Nu exista om mare politic care să nu atingă, prin ceea ce întreprinde, trecutul, prezentul şi viitorul. Rădăcinile în trecut şi proiecţia în viitor.

John Kenedy era un erou al războiului, o inteligenţă deosebită, ce părea destinat pentru mai multe legislaturi. El şi fratele său se mişcau pe linii ce trebuiau să ducă la mai multă justiţie la noi frontiere de idealism. Dar această îndrăzneală le-a înscris moartea.

Oare nu este o asemănare între aceşti doi aşi ai înălţimilor şi între fraţii Grachi din istoria romană? Dar noi Românii n'am avut oameni ce ştiau să scruteze viitorul? I-am avut şi noi.

Să cităm câţiva. Printre ei a fost Ion Brătianu ce a condus sau a contribuit la toate marile evenimente istorice, ce au urmat anului 1848. După moartea lui, firul Brătienilor a continuat cu Ionel Brătianu. Si el a descifrat just ceea ce va veni. A condus neamul în războiul mondial şi a fost ctitor de bază al României Mari.

După moartea lui Ionel Brătianu s'a impus puternic Iuliu Maniu. El a văzut venirea celui de-al doilea război mondial şi a simţit şi înfrângerea Germaniei. La viziunea lui profetică se poate adăuga şi aceea a mişcării legionare, care a sesizat primejdia comunistă, când puţini o vedeau posibilă. Dar ceea ce este mai semnificativ în îngemănarea acestor două forţe, Maniu şi Legiunea, este acţiunea desfăşurată ca o consecinţă a viziunii. Maniu încerca din toate puterile să moralizeze viaţa noastră publică. A dat exemple strălucite în acest sens, luate cu mari riscuri. Legiunea a dat mii de morminte pe acelaşi drum. De aceea aceste două forţe rămân mereu actuale.

Rămân actuale deoarece ele ţin de însăşi salvarea neamului nostru. In aceste momente de mare tragedie, neamul nostru are mai puţină nevoie de buni administratori, cât de mari caractere, de tribuni. Cum ţara noastră a fost golită de bogăţii, secătuită de năvălitor, ea nu se mai poate răzima decât pe forţe spirituale. Cei ce au pregătit-o în acest sens, au simţit de ceea ce este mare nevoie.

De asta este nevoie, ca în apropierea de templul dela Delfi, de "cei ce au mânile curate". □

POSIBILITĂŢI DE CARIERĂ
ÎN FORŢELE
CANADIENE

Este alegerea Dvs, viitorul Dvs

Pentru a obţine informaţii în legătură cu planurile, cerinţele şi posibilităţile de admitere, vizitaţi centrul cel mai apropiat de recrutare din zona Dvs sau sunaţi cu taxă inversă -noi suntem în cartea de telefon în paginile galbene la "Recrutări"- Nu este altă viaţă ca aceasta.

Canadä

THE CANADIAN ARMED FORCES

ESTETICA INCOLORĂ ŞI NEÎNŢELEGEREA SUFERINŢEI

DESPRE "POEŢI ŞI POEZII DIN ÎNCHISORI"

—Radu DUNĂREANU—

Aş vrea să precizez că rândurile ce urmează nu au nici cea mai înfimă intenţie de polemică. Ceea ce scriu are menirea să lămurească, pe cât mă ţin puterile, pe cei ce pot fi confuzi la citirea unor vorbe de mare rezonanţă ca: poezie, cultură, democraţie, dictaturi, etc.

Trăind o viaţă între cărţi am învăţat că rolul criticii este de a stimula poezia, de a o face înţeleasă-când e cazul-presupunând că criticul are creerul mai bine organizat decât muritorul de rând, având mai multă cultură şi implicând că noţiunea de cultură nu înseamnă ingurgitarea haotică a nenumărate cărţi ci selecţie, înţelegere. Mai ales înţelegere şi nu defularea ranchiunei, a urei justificată numai de către neîmplinirea personală, interioară.

Sunt însă oameni care au înmagazinat în creer o întreagă bibliotecă. Din nefericire însă, dintr'un motiv sau altul, cărţile s'au răsturnat de pe rafturi şi în loc să fie reaşezate după un criteriu bibliofil, ştiinţific, logic, cărţile au fost aşezate după culoarea coperţilor sau grosime. De unde confuzia şi neînţelegerea.

Citez din Nr. 11986 al revistei Contrapunct:..."Cum să cultivăm polemica, această indispensabilă formă de elucidare a adevărului, când polemicile de care avem ştiinţă degenerează în ziarele româneşti din exil dela primul schimb de replici în calomnie şi rizibil atac ad personam?" Revista Contrapunct apare trimestrial, dela începutul lui 1985. Este excelentă ca prezentare şi substanţială în conţinut.

Ca vechi deţinut politic am fost atras de numele celor cu care, în trecut, am împărţit ani de închisori şi lagăre. Si tot ca vechi deţinut am urmărit cu răbdare, timp de trei numere, prezentarea extrem de personală a volumului "Poezii din Inchisori", din care am înţeles că autorul extinde subiectul la poeţi şi poezii din închisori. Deci nu e critica poeziei apărută ca rezultat al tragismului închisorilor româneşti ci e un fel de eseu extins la persoanele care au scris aceste poezii. Deci eseu -(pot să zic?)- ad personam.

Autorul eseului, fost deţinut, cred că am stat cu el pe la Gherla, dacă nu sunt greşit, a fost pentru mine totdeauna greu de înţeles, ca intelectual bineînţeles, că persoana dânsului, particulară, nu prezintă interes.

Autorul având obsesia, aş zice, a eului său intelectual, scriind eseul despre poeţi şi poezia închisorilor, ca deobicei scrie din belşug despre dânsul-lucru făcut şi alte dăţi, aşă că aflăm din nou despre soţia lui şi de condamnarea la moarte pentru vini estetice, în care se include şi un poem de Vintilă Horia. Si ca să nu fim în dubiu despre trecutul său, se disociază de volum: "am refuzat a mă număra printre cei ce se găsesc în această culegere înclinată să pună prea exagerate accente pe o singură culoare. Dacă numai unii au fost în închisoare (deşi ţara ştie că toată ţara în diversitatea ei toată a fost acolo...) atunci eu n'am fost în închisoare".

Nu sunt prea convins că ar fi fost întrebat despre o colaborare aşa după cum, petrecând ani lungi în închisori n'am auzit de nici un vers care să-i fie atribuit, prin celule.

In plus volumul nu are ca scop publicarea unor poezii exclusiv "de culoare" ci e un volum, adunat cu greu, a poeziilor scrise IN închisori şi nu numai despre închisoare.

Si ca unul mai tânăr, maturizat după 23 August 1944 înţeleg că autorul se disociază, se leapădă ca satana de tămâie de noţiunea de "culoare politică", eu înţelegând că aluzia este la culoarea verde, simbol al unei renaşteri naţionale. El nu se afiliază nici unei ideologi, nici unei culori, ceea ce este impresionant.

"Cei din culegerea de poeme pe care o recenzăm au scris ca străini la ei acasă, care nu mai era casa lor, ci închisoarea lor; la ei în ţară, care ţară înnopta, ocupată fie de armate şi ideologii străine, fie de acoliţii şi argaţii străinelor ideologii şi armate. Iar noaptea aceea nu s'a curmat...

...Aproape tot ce am publicat eu, 15-20 de volume, am scris - continuu hărţuit şi cenzurat sub patru dictaturi - în închisoare sau cu conştiinţa că scriu ca într'o închisoare"...

Intenţia mărturisită a autorului era deci să recenzeze volumul, intenţie, însă abandonată subit, deoarece în stufosul eseu scrie mai mult despre sine însuşi şi despre poeţii incluşi şi nu despre poezie.

Aşa aflăm că e un scriitor prolific, cu o activitate literară întinsă sub patru dictaturi. Ca unul mai tânăr le pot număra: dictatura de după '44, cea Carlistă, cea Antonesciană şi care e a patra? Ca şi alte dăţi reiese că autorul a fost cenzurat şi în timpul a ceea ce numesc comuniştii "dictatura legionară". Acolo unde Eugen Barbu ar înjura direct, alţii fac aluzii tragice, intelectualiste, uitând că scurta guvernare de câteva luni a fost totuşi rezultatul unor alegeri iar termenul de "dictatură" a fost lipit de către istoriografia de după invazia rusească, cea de a patra dictatură, în timpul căreia autorul eseului se pare că a fost lăsat să publice câteva volume din cele 15-20 în total.

Fac această clarificare pentrucă eseul implică faptul, că poeziile în discuţie au fost selectate numai pe criterii partinice, colorate, iar refuzul său de a fi înglobat în volum se bazează pe o anumită "higienă intelectuală", eu înţelegând că eseistul vrea să pară lacrima Cristi.

Conştiinţa sa nu-i permite să'şi pângărească numele alături de anumite culori, ceea ce e dreptul său, dacă nu ar fi obsesia de a se arăta diferit cu orice preţ şi o lipsă de respect funciară faţă de o pleiadă întreagă de martiri.

Cei care am supravieţuit închisorilor nu suntem mulţi şi mai ales suntem puţini care am reuşit să ieşim din lagărul resere, cu sau fără paşaport. Rămânem tot mai puţini. Cei de după noi, vor citi ce scriem sau ce alţii au scris din suferinţă şi fără speranţă. Alţii vor citi şi recenziile despre aceste unice poezii ale suferinţei neegalată în nici o altă liberatură. Iar cei tineri, de mâine, vor înţelege din asemenea "recenzii" sau eseuri, ca cel din Contrapunct, că autorii acelor tragice versuri, care ar trebui să rămână în istorie ca martiri, au fost transformaţi în nişte unelte de propagandă, au murdărit idealuri.

Toate acele nume care, pe noi cei tineri, în închisori, ne-au menţinut moral, în eseul cu pricina, cu o elocvenţă demnă de combătut marxismul, ni se demonstrează că au devenit: "scuipători, cuţit, preş, ţucal, cratiţă, microfon, frânghie, pacheţel de otravă," regimul folosindu-se în fel şi chip de fiecare. Explicaţia ideologică ar fi, după autor, că cei de dreapta nu pot avea acces la citadela democraţiei!

Intr'un asemenea eseu despre poezie şi poeţi exagerat de stufos şi fără coloană vertebrală estetică sau morală, nu înţeleg ce sens aveau referirile la N. Pătraşcu şi alţi "paraşutişti legionari" ori la Biris, Ghica şi alţii, personaje tragice care ar merita un deosebit respect şi nu aluzii de un gust mahalagesc.

Dar revenind la estetica stranie a autorului, unul din generaţia de după noi poate lua de bună afirmaţia plină de otravă că Gyr, Crainic, Vojen sau alţii "de culoare", "au pus umărul" la edificarea "societăţii noi", care - estetic vorbind- are drept scop "reînflorirea antisemitismului şi naţionalismului".

Autorul, care probabil că are unele complexe acumulate, sare dela poezie la atacuri personale, amestecând în aceeaşi oală pe legionari şi pe comunişti, imputându-le în egală măsură un limbaj pseudo-naţionalist ca "voevozi, îngeri, candele...oi, domniţe, haiduc, patrii...preoţi verzi...daci...şi alte patiserii".

..."Unora li s'a dat hârtie, adrese, sugestii, mâncare mai bună, aer mai mult şi poruncă, să scrie frăţeşte camarazilor lor de altădată, ce-şi puseseră pielea şi fulgii la adăpost prin străinătăţi, să le scrie spunându-le că aşa şi pe dincolo, dracul nu-i tocmai atât de negru, circumstanţele o cer. Iar ei, ascultători şi obosiţi, le-au scris. Că o credeau? Nu. Că erau la marginea puterilor, aproape nişte epave. Sau fiindcă li se făgăduiau, ca lui Anania, ascensiuni. Incă o dată: nu toţi. Parţial, stânga trăda tactic stânga. Parţial, dreapta nu ezita să trădeze tactic dreapta. Si socialismul se întărea. Ce fel de socialism? Ca o bragă. Ciclurile se refăcuseră, antisemitismul, naţionalismul re-înfloreau. Nimeni nu mai credea în nimic, dar se putea câştiga opulent - ca întotdeauna - cu demagogia şi panglicăriile tricolore"...

Deducem dela autorul a 15-20 de volume scrise "sub patru dictaturi" că există şi altfel de socialism, consistent, nu "ca o bragă" şi că se poate trage semn de egalitate între antisemitism şi naţionalism, ultimul intrând în categoria "alte patiserii" sau "panglicării tricolore."

Toată partea a doua a eseului, care se ocupă de ideologii şi "culori" este vulgară, parcă aş citi Eugen Barbu deşi ştiu că autorul ar vrea să fie alăturat marelui Mateiu.

Zahu Pană, în culegerea sa, a făcut un lucru onest numind autori în viaţă şi încă în ţară cu denumiri de aştri-nu pentru valoarea lor estetică la nivel stelar-ci pentru protecţia contra represaliilor posibile din partea dictaturii nr. 4, în timpul căreia se pare că eseistul a publicat câteva din cele 15-20 de volume ale operei sale. Cu o violenţă demnă de o cauză mai bună, aceste pseudonime, trecute la categoria "plevuşcă" (înţeleg că în aceeaşi familie cu "paraziţi, avortoni, ţaţe, lăutari, etc"), sunt demascate şi folosite numele lor reale, ceeace mi se pare cel puţin dishonest, când intenţia editorului a fost cu totul alta. Sau face şi asta parte tot din principiile de bază ale democraţiei?

Stim cu toţii drama lui Gyr şi a lui Crainic (cel care suferea de foame până în fibrele cele mai adânci ale celulelor sale anatomice). Ce rost are vărsarea acestor lături "estetice" contra lor, morţi fiind?

Aş zice că toţi cei care au PUBLICAT în timpul dictaturii nr. 4 au făcut volens-nolens un serviciu agramaţilor din "vârful statului" aci incluzându-se şi autorul eseului. El de ce a publicat? Ca să i se publice cărţile, ce discrete compromisuri a trebuit să facă cu "conştiinţa sa numai rană"? Pamblicării tricolore a trebuit să scrie şi Ilie Păunescu sau Omescu. Dacă au făcut-o a fost, poate, pentru a călători afară şi a nu se mai întoarce. Nimeni nu-i blamează. Nimeni nu citea Glasul Patriei. Gyr şi alţii au murit uitaţi. Alţii însă au publicat romane şi eseuri crezând într'un reviriment naţional cultural. E de blamat Goma? Sau Doinaş? De ce eseistul nu discută la fel de analitic otrăvirea culturii, cu subtilitate, de către eseişti talentaţi, ca răposatul Saşa Ivasiuc (fostul său prieten, mi se pare).

Să facem lista celor vinovaţi de "pamblicării tricolore? Sau a celor care au pus umărul la "edificarea culturii socialiste"? De ce îi blamăm pe cei "de culoare", care au plătit cu sânge idealurile şi greşelile lor şi nu discutăm de cei realmente vinovaţi ca Arghezi, Călinescu, Sadoveanu şi alţi "avortoni, lăutari, miliţience şi savante". E ridicat în slăvi, tot în Contrapunct, de acelaşi autor, Marin Preda care, se zice a fost un mare scriitor. El nu a făcut compromisuri cu avortonii, devenind membru de partid? Pambilicăriile tricolore, vulgarizarea Istoriei din Delirul şi Cel mai iubit - penibile pagini de maculatură - nu sunt văzute?

Nu. Pentrucă pe eseistul în discuţie în supără doar poezia "de club", "în uniformă", "cu angajament". Il supără culoarea. Verde, nu roşie. E dreptul său. De aceea a scris cărţi sub dictatura nr. 4 (din cele 15-20, nici el nu mai ştie câte). Ca să poată ieşi din ţară. Cu paşport, nu fugind peste graniţă şi riscându-şi viaţa.

Cei "de culoare", cu toate greşelile imputate, au stat drept în faţa comunismului. N'au publicat pe Sărindar. Dar au fost ucişi şi forţaţi SA PARA CA AU FACUT COMPROMISURI. Alţii însă, au capitulat fără condiţii.

Am scris acest articol nu cu intenţia de a polemiza cu eseistul dela Contrapunct- deşi ştiu că i-ar place, pentrucă şi-ar scoate din nou persoana în evidenţă. Nu e fericit fără publicitate. Am scris nu pentru a-i apăra pe cei insultaţi chiar şi post mortem. Cum poţi fi avocatul sfinţilor şi martirilor? (Oh, din nou "alte patiserii"!) Generaţiile tinere care citesc nu trebue a fi înşelate de cuvinte bombastice, de eseuri deslânate şi estetici egomaniace.

Poeziile din închisori sunt altceva decât orice alt gen literar. Poţi înjura şi Biblia. Mulţi au făcut-o. Homosexuali, au scris despre Iisus. Se pot face multe cu cuvântul folosit strâmb şi cu ură. Dacă indignarea făcea versuri în latină, suferinţa face o altfel de literatură. Invidia şi neîmplinirea personală însă duce la eseuri aberante estetic şi, aş zice, ideologic. Dar mai ales duce la neînţelegerea suferinţei chiar şi proprii, la o penurie de respect pentru valori morale-chiar dacă nu foarte înalte estetic-la care nu poţi avea acces.

Credeam că îmbătrânind devenim mai înţelepţi. Se pare că unii dintre noi, nu, chiar şi după 20 de cărţi scrise şi cenzurate sub patru dictaturi dacă, în libertate fiind, putem folosi limba pentru a scrie: "Bietul Troţki rămăsese un dulce copil, cu revoluţia lui permanentă cu tot, pe lângă arsenalul de instrumente ale zdrobirii ce a urmat..." acest biet Troţki fiind un criminal, teoretician şi folositor al crimei, care a ucis mai puţin decât Stalin pentrucă a fost mai ghinionist. Expresia "Bietul Troţki", chiar şi în context, pe aceeaşi pagină cu martirii închisorilor noastre-denotă o dureroasă confuzie a unui om care a fost închis, a avut condamnări şi a scris 15-20 de cărţi sub 4 dictaturi.

Am avut totdeauna respect pentru cei care au trecut prin închisori -chiar dacă s'a zis că au avut "greşeli". Cred că fiecare ar trebui să fie conştient - ca Petre Tuţea vorbind la Gherla despre Moartea Socratică-de faptul că nimic din ce e omenesc s'ar putea, în anumite circumstanţe, să nu ne fie străin. Cum ar fi reacţionat eseistul fără culoare în condiţiile Piteştiului? Ar fi devenit preot, după? Ar fi scris la fel? Ar fi contribuit la pamblicării şi alte patiserii sau simplu, ar fi ucis, din frică?

Ca să fiu sincer, am scris şi pentrucă simt o nesfârşită milă pentru autorul eseului despre poeţii şi poeziile din închisoare. Milă pentrucă nu ştie unde să privească. Nu ştie în ce să creadă. Urăşte totul, chiar şi suferinţa prin care şi el a trecut şi, din nefericire, nu o poate înţelege. Si pentrucă nu crede în nimic, de aceea nu respectă nimic, încercând să-i facă şi pe alţii să fie pustii în interior. E trist să fii singur, să nu iubeşti nimic, să nu te iubească nimeni, îmbătându-te cu iluzia că aceasta înseamnă highiena morală.

De ce însă este aşa, asta numai el, Ion Caraion, o poate explica, într'un alt eseu, pe care sper să nu-l publice niciodată şi mai ales în Contrapunct revistă serioasă, fără polemici şi neamestecată în patiserii şi panglicării patriotice. □

Paginile Hyperion vor fi reluate începând cu numărul din Septembrie

UN MECENA COMUNIST

—K. LUTROIAN—

Doina Rusan. Vă spune ceva acest nume? Dar o făptură eterică, cu ochi visători, de căprioară, întâlnită întâmplător pe stradă sau într'o sală de spectacole? Cu siguranță că nu!

Altfel, cu totul altfel, vor sta lucrurile atunci când voi spune un nou nume. Al aceleași persoane. De fapt, un pseudonim. Ana Blandiana.

I-a fost dat acestei poete, acestei delicate și curajoase reprezentante a liricii naționale să cucerească imaginarul premiu Pulitzer cuvenit celei mai meritoase producții artistice a unui an, 1985. Dacă ar exista așa ceva în România. Faptele sunt binecunoscute, așa că nu voi insista asupra lor, decât în măsura în care ele trebue actualizate pentru a înlesni o deplină înțelegere a celor ce urmează. Așadar! Anul trecut poezia politică românească, adevărata poezie politică românească, și nu parodia ei de tip păunescian, s'a îmbogățit cu patru noi pagini-manifest de o deosebită acuitate, apreciate pe drept cuvânt și ca o găzetărie de cea mai bună calitate, angajată și angajantă, responsabilă și temerară. Un critic literar cunoscut le-a încadrat într'o nouă categorie estetică, după știința noastră. Nouă prin aceea că ea apare ca o emanație directă a unui regim totalitar care a întins coarda până la "peste poate". Ion Negoițescu definește acest involuntar aport comunist la teoria literaturii ca "poezie cu cuțitul la os". Doar poezie, fie-mi îngăduit să mă întreb?

Bineînțeles, vâlvă mare, imediat în toată țara românească, și nu numai aici, ci și prin toată suflarea românească. Revista "Amfiteatru" era căutată cu disperare, cum nu mai fusese vreodată în viața ei. Neam! Demult "desființata" cenzură reînviase peste noapte - mai bine mai târziu... și-or fi zis noctambulii strigoi de presă - și confiscase, spre studiu probabil, tot ce nu apucase încă să se vândă. Poemele circulau însă copiate de mână de regulă, dela cineva care avusese acces direct la spalt. Toată lumea o căuta, mai ceva decât pe o pâine caldă - și se știe ce preț are o pâine caldă în România - publicația în chestiune. Până la urmă, cu toată penuria, cine a vrut cu tot dinadinsul să citească poeziile a reușit, pe o cale sau alta. Să ne reamintim împreună doar una dintre ele: "Totul".

"...frunze, cuvinte, lacrimi, cutii de conserve, pisici,/ tramvaie-câteodată,/ cozi la făină, gărgărițe, sticle goale, discursuri,/ imagini lungite la televizor,/ gândaci de Colorado, benzină/ stegulețe, cupa campionilor europeni/ mașini cu butelii, portrete cunoscute/ mere refuzate la export./ Ziare, franzele/ ulei în amestec, garoafe/ întâmpinări la aeroport, cico, batoane,/ salam București, iaurt dietetic,/ țigănci cu Kenturi, ouă de Crevedia,/ zvonuri/ serialul de Sâmbăta, cafea cu înlocuitori,/ lupta popoarelor pentru pace, coruri,/ producția la hectar,/ Gerovitalul, băieții de pe Calea Victoriei,/ Cîntarea României, adidași,/ compot bulgăresc, bancuri, pește oceanic,/ totul".

"Discursuri", "imagini lungite de televizor", "portrete cunoscute", "întâmpinări la aeroport", "băieții de pe Calea Victoriei", să fie doar întâmplătoare imperechieri de cuvinte? Nici chiar "băieții de pe Calea Victoriei" nu au acordat credit acestei ipoteze. Au abandonat pentru o clipă păzitul stâlpilor de pe arterele de circulație prezidențială și vorbitul cifrat în gulere, pentru a se ocupa de soarta "inconștienților" dela "Amfiteatru". Cât ai zice "pâs" a zburat toată conducerea revistei, au început anchetele, interogatoriile, dărdăielile. "Ce ați păzit voi acolo? De aia a avut partidul încredere în voi? De asta luați un purcoi de bani? etc., etc., etc., etc., etc...

Iar luarea la bani mărunți a avut darul să facă dezvăluiri senzaționale. Evident doar de uz intern, fără publicitate. Sefii dela "Amfiteatru" nu numai că nu dormiseră pe ei dar și refuzaseră în mod cât se poate de explicit publicarea ereziilor blandieniene. Si nu doar o singură dată. Si atunci? Cum de...? Simplu! Un telefon de sus, de foarte de sus - nu însă din rai, dar din imediata sa apropiere - a anesteziat proverbiala vigilență a cerberilor cenzurii (pardon! uitasem de "desființarea" ei în România de astăzi) care au făcut imediat "mea culpa", băieți disciplinați, ce vreți, slujul este condiția lor fundamentală de a fi, iar poeziile au văzut imediat lumina tiparului. Unuia dintre subșefii Inalt Prea Sfântului îi ajunsese la ureche zvonul cum că scriitorii sunt ținuți în hățuri, și de cine? Tocmai de către cea mai democratică dintre orânduiri, plăcându-i să pozeze într'un fel de Mecena comunist, de tată al artelor socialiste, a găsit acum prilejul nimerit să se comporte ca atare. Nu dau nume, persoane importante! Pot doar să spun că face parte din vechea gardă care contrar celei napoleoniene, se predă dar nu moare! Dacă mă gândesc bine este chiar ultimul mohican al primei garnituri guvernante de după 23 August 1944. Prin cine știe ce minune își adusese aminte de tinerețele sale și de democrația burgheză, care așa teroristă cum fusese, îl lăsase totuși să-și exprime în public opțiunile comuniste.

Intervenția a avut efecte imediate deoarece, ce-i al ei, e al ei, disciplina de partid e disciplină nu glumă (Moș Teacă săracu'!...) fiind bazată pe un principiu de granit: "șefu' are întotdeauna dreptate". Așa că la aflarea proptelii a urmat o repliere rapidă pe poziții dinainte stabilite a zmeilor anchetatori, repunerea în porții a șefișorilor detronați pentru câteva zile din fruntea bucatelor amfiteatristice - scuzați inovația lexicală, dar îmi pare a suna bine aici - și înmormântarea afacerii ca și cum nimic nu s'ar fi întâmplat. Nici usturoi n'a mâncat, nici gura...

Pare-se că nimeni n'a îndrăznit să-l informeze pe "președintele-șef" (vorba rinoceristului Ionescu se potrivește ca o mănușă României de astăzi) care potopit de "lucrurili" de stat a scăpat acest fleac literar, deși este și tovărășia-sa poet, nu? Nicolae Ceaușescu, nu Eugen Ionescu! Personalitate multilateral dezvoltată, n'ai ce-i face! Tot de Nicolae Ceaușescu e vorba, nu de...Iar o turnătorie directă, trecându-se peste tovarășu' imprincinat deci, ar fi putut avea efecte de bumerang, cine știe ce mișcare a fost gândită acolo, sus, care nu-i de nasul orișicui, așa că mai sănătos este să stea fiecare în banca lui, fără inițiative, cu rezultate imprevizibile.

Sau...ar mai putea exista o explicație, mai mult teoretică, și anume aceea a unei rămășițe de, hai să-i zicem considerație, din partea comandantului-suprem față de trecutele merite ale unuia dintre devotații ofițeri ai partidului, pentru care mai merge să închizi ochii atunci când specimenul mai dă în gropi.

Oricum, până la urmă toată lumea a fost mulțumită: omul de stradă și-a mai alinat o țâră focul inimii scoțând castanele din foc cu mâna...alteia; subșefu' că a scăpat cu... scaunul curat; securiștii că și-au făcut oarecum datoria...Pe unii însă i-a pălit filosofarea. Oare treburile s'au degradat atât de mult în R.S.R., încât nici măcar represiunea nu mai are perfecțiunea de altădată? Unde-s schingiuirile, nu doar teoretice, ale unuia sau altuia care îndrăzniseră să miște în front? Nimic nu mai merge ca lumea în România contemporană... Unde nu dă Domnul...

Cam acestea sunt culisele "cazului" Ana Blandiana, în varianta care circulă prin medii, de obicei bine informate din țară. □

"Trăiți în siguranță, folosind propanul"

Grătarele cu gaz constituie o cale economică și convenabilă de a te bucura de gătitul afară, dar ele trebue folosite cu atenție și întreținute în condiții bune.

In fiecare vară, bucătarii de grădină sunt răniți și multe stricăciuni sunt cauzate de incendii provenite dela grătarele cu gaz.

Mai jos, dăm câteva măsuri de siguranță pentruca petrecerile Dvs să nu sfârșească în incendiu.

1. Este o singură cale de conectare a cilindrului cu propan la grătar -cea corectă. Urmăriți instrucțiunile fabricii producătoare și țineți furtunul de gaz la distanță de orice parte metalică ce poate să devină fierbinte.

2. Verificați în mod regulat dacă sunt scurgeri; folosiți în acest scop o soluție de apă cu săpun, cu care acoperiți suprafața furtunului și a conectorului și deschideți robinetul cilindrului. Dacă este o scurgere, în filmul de săpun se vor forma balonașe mici

3. Așezați grătarul Dvs la o distanță de cel puțin 3 m. față de clădire, prelate sau orice material combustibil.

4. Nu încercați să aprindeți grătarul cu capacul închis. Dacă nu puteți aprinde de prima dată, închideți robinetul de gaz și așteptați câteva minute, înainte de a-l aprinde.

5. Când terminați, închideți robinetele.

6. Nu aduceți niciodată în casă cilindrii cu propan.

O scurgere mică poate cauza o explozie mare

7. Dacă aveți impresia că grătarul Dvs nu funcționează normal, chemați un specialist să-l verifice.

Fiți siguri că nu trebue să invitați pompierii la viitorul Dvs grătar. Pentru o copie gratuită a broșurii "Trăiți în siguranță folosind propanul" contactați THE CONSUMER INFORMATION CENTRE, din 555 Young St, Toronto, Ont. M7A 2H6, Tel (416) 963-1111, sau la numărul gratuit 1-800-268 1142.

Locuitorii din Ontario ce posedă codul telefonic 807, pot suna la numărul cu 416, cu taxă inversă.

Ministry of Consumer and Commercial Relations
Ontario
Minister, Hon. Monte Kwinter
Premier, Hon. David Peterson

NU VREAU MOARTEA PĂCĂTOŞILOR CI...!?

—Mircea MUREŞAN—

Oamenii care trăiesc în comunitățile românești și care iau parte activă la viața de toate zilele a acestor comunități știu că cei mai periculoși agenți ai răspândirii zavistiei, care constituie real mijloc de slăbire a acestor comunități, sunt oamenii care pentru un blid de linte sau lipsiți de curaj, fac jocul murdar al guvernului comunist din România, pe canalul de pătrundere în America, a Episcopiei misionare și a parohiilor ei.

Articolul meu "Cuiul lui Pepelea" din Cuvântul Românesc, pe luna Mai 1986, ridica în parte vălul de pe această racilă. Cred că este bine și folositor că rămânem în continuu preocupați de această problemă, de acest cui al lui Pepelea. Carența presei românești din exil, dar mai ales atitudinea mercantilă a unor membri ai parohiilor Episcopiei Românilor-Americani, care consideră că acei ce sunt membri ai parohiilor aparținătoare Patriarhiei dela București, sunt în meseria de a "face alt comerț acceptat după legile de aici," în loc să domolească zelul celor dela București, i-au făcut să-și augumenteze sforțările pentru realizarea scopului lor murdar: slăbirea sau chiar distrugerea parohiilor și în fine a Episcopiei. Până acum doar numai preoți, trimiși să servească alături de Biserica lui Christos și pe Diavolul, micile grupuri de oameni ai acelor parohii au rămas înfeudate: mai întâi intereselor lor personale și apoi guvernului comunist dela București.

Deoarece articolul meu a produs oarecare ecou și pentrucă evenimentele recente au făcut dovada că există un fel de spărtură, deocamdată mai mică, în grupul din jurul conducerii Episcopiei misionare, cred că este bine să folosim scrisul în ziar pentru a adânci acea spărtură, dar mai ales, pentru a provoca despărțirea oilor de capre.

Acum câteva săptămâni mai mulți exilați români au primit prin poștă revista "Gând și Faptă-Pansee et-Art-THINKING ART" Expeditor și autor al mai multor articole, între care și multe poezii foarte inspirate, Arhim. D. Felix, Detroit.

Mărturisesc sincer că am privit cu multă suspiciune această revistă, mai ales, că pe coperta în culori, cu titlul în trei limbi, avea portretul lui Mihai Eminescu, în culori, cu papilion și fotografie sui generis și în relif. Chiar înainte de a o răsfoi, pentruca apoi să o citesc cu creionul în mână, am bănuit că este ceva "necurat", pentrucă în opt ani n'am auzit de ea și pentrucă revista are adresa "Episcopiei Misionare", iar directorul ei Arhim.D. Felix, nu este altul decât Arhimandritul Felix Dubneac, dirijorul corului Arhiepiscopiei și important ajutor al Arhiepiscopului Victorin. Cum era de așteptat harta României din postfață este aceea a României-Mari, cu toate provinciile românești: Basarabia și Cadrilateraul.

Ceea ce m'a izbit dela început este editorialul, nesemnat, cu data de 21 Noembrie 1985 și articoul "Anti-Yalta", cu subtitlul "Cererile noastre legale pentru Basarbia și Nordul Bucovinei", semnat de Arhimandirtul D. Felix. Atât în editorial, cât și în acest articol sunt acuzați foarte vehement - oarecum neobișnuit pentru un arhimandrit - de denunțare a celor "Trei Mari (Stalin, Roosevelt și Churchill) care au vândut pe un preț de nimic Europa de Răsărit Imperiului Kremlinului, care se răspândește continuu". In al doilea articol care expune faptele istorice ale formării poporului și statului român - cu evidentă simpatie - subliniază că... "la Conferința dela Yalta Roosevelt și Churchill au fost mulțumiți să obțină dela Stalin o simplă promisiune, că fiecare țară are dreptul să hotărască asupra destinului ei, prin "alegeri libere". Dar oare "cine era acela care căuta asemenea alegeri libere. In mod special în Europa de Răsărit după Conferința dela Yalta, nimeni nu controla exacta aplicare a acestui acord". Sfinția sa, pentru a escamota faptul istoric, se ferește să sublinieze că armata roșie de ocupație și partidul comunist român controlau, de asemenea că aceștia sunt autorii falsificării alegerilor din 1946. Se vede dela o poștă că el caută să arunce vina pe alții și mai ales că se ferește ca nu cumva să scape o vorbuliță de inculpare a actualilor satrapi ai poporului român: familia Ceaușescu.

Urmează apoi pagini întregi închinate Basarabiei și Bucovinei, poezii pentrucă Arh. Felix este într'adevăr un poet talentat. Unele articole sunt semnate de călugări cu grade de arhimandriți cum este Paulin Popescu, despre tragedia separării Românilor în state diferite; articole despre poeți români ca Nichifor Crainic. Semnificativ este însă articolul "Arhipastori români care au apărat credința și patria Românilor" semnat chiar de directorul revistei. Articolul este semnificativ.

In partea întâia pomenește pe ierarhii ortodocși ca Iacob Putneanul, Veniamin Costache din Moldova, Grigor Dascălul din Muntenia, Andrei Saguna din Transilvania, pentruca să îi compare cu Patriarhul Justinian Marina și actualul Patriarh Iustin Moisescu. Este interesant că Arh. Felix, care s'ar cere să practice în vorbă și faptă sacrificiu pentru credința în Dumnezeu, găsește justificări pentru cei doi patriarhi: "... dacă admitem că același Dumnezeu a asistat la despărțirea Bisericii Ortodoxe Române în două din 1700, tot prin presiuni politice venite dela Impăratul Austro-Ungariei, nu găsim așa de mare învinuirea adusă conducătorilor Bisericii Ortodoxe Române din 1948, cu a puterilor civile românești, constrânse și ele de Uniunea Sovietică..." La atâta se rezumă apărarea Patriarhului Justinian, care apără poate - Dumnezeu singur știe - pe laicii oportuniști ai bisericii, dar în nici un caz pe preoți și mai mult ca sigur nu pe ierarhi și nici pe călugări. Dar frământările Arh. Felix se arată în judecarea actualului patriarh: "Am așteptat și încă așteptăm, cu toată îndreptățirea noastră de Români, ca Prea Fericitul Părinte Patriarh Iustin Moisescu (1977 -) să ia bunele exemple ale marilor noștri mitropoliți și patriarhi români, pe care i-am menționat mai sus, așa cum au luptat și ei pentru drepturile bisericești și naționale" scrie el, subliniind că a citit în ziarul oficial al Mitropoliei Transilvaniei "Telegraful Român" din Sibiu că în "Consiliul Național al frontului Democrației și unității socialiste "stau în frunte cu Președintele României actuale și Prea Fericitul Iustin Moisescu" și cei patru mitropoliți și vicarul Patriarhiei, care este și rector al Institutului Teologic din București. Deci conclude Arh. Felix, "pe lângă situația de deputați în Marea Adunare Națională" etc.etc...." Prea Fericitul Patriarh Iustin și cu Prea Sfinții Mitropoliți Români, pot să mijlocească astăzi, direct la sprijinul forurilor legale internaționale - dela Geneva, Bruxelles și din Statele Unite - unde se află pentru desrobirea celor două provincii Basarabia și Bucovina de Nord, împreună cu ținutul Herței rupte din trupul României, de Uniunea Sovietică, acum 40 de ani"...De asemenea Arh. Felix este nemulțumit și de "Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române"...care nu luptă ca "....Românii din Basarabia, Bucovina de Nord și Tinutul Herței" să aibă "dreptul istoric și de frați de sânge, ca toți Românii din România, deci și ei să aibă dreptul la religia strămoșească cu limba părinților..." In continuare se mai plânge împotriva "ignorării și interpretării ad-libitum a "autonomiei Episcopiei Misionare". "Nu putem avea nimic cu aceia care ...militează deschis și oficial, educarea ateistă în toate școlile generațiilor tinere de frați români"....conchizând la acestea prin sublinierea "rămâne în datoria ierarhilor și a clerului Bisericii noastre creștine, să-și mărturisească prin fapte, credința și statornicia creștină românească..." După aceste lamentabile frământări așternute pe hârtie, Arh. Felix continuând calea sa spre iad scrie: "...Si dacă nu sunt adevărate știrile din ziare, radio și televiziune, care spun și arată fotografii recente despre situația Românilor grea și cu dărâmarea unor biserici, mânăstiri și monumente istorice creștine din București și alte centre urbane culturale din România, de ce conducerea administrativă bisericească de sub autoritatea Sfântului Sinod Român, nu desminte aceste informații dezastruoase pentru numele și demnitatea mare a Bisericii și a României."

Se vede treaba că Arh. Felix ar fi dispus să mai creadă într'o desmințire, dată de un guvern ateu, ticălos și pus pe distrugerea trecutului istoric al poporului român. Va aștepta oare pocăința până când va fi pe cruce?

Câte probe vrea oare să mai aibă pentru a vedea că Episcopia Misionară aduce reale servicii numai și numai regimului comunist ateu din România? pentrucă acreditează minciuna că în România există libertatea religioasă și pentrucă știrbește grav unitatea românească împotriva guvernului comunist din România și prin aceasta ca instituție contribuie la trăinicia unui regim care subjugă poporul român. Capii bisericii ortodoxe din România au cel puțin o palidă justificare a acțiunilor lor, menținerea în existență a bisericilor și prin acestea păstrarea credinței. Fețele bisericești ale Episcopiei Misionare, n'au absolut nici o justificare. Credința fără fapte - plăcute lui Dumnezeu și oamenilor - este moartă. Credința fără fapte, ba fapte mincinoase este un păcat care cu greu se iartă. Post și rugăciune, pocăință, ferirea de minciună și mai ales de ispitele diavolului.

Ori revista despre care scriem este o eclatantă dovadă de asemenea grave păcate. Scriem cu mâhnire și amărăciune. Nu vrem moartea păcătosului ci îndreptarea lui. □

RADIOGRAFIA SECURISTULUI ÎN SUTANĂ

—Petrică LAHOVARY—

Există o specie de pasăre cu penaj pestriț și moț în formă de creastă pe care ornitologii o numesc "upupa epops", care îi cam dăduse de furcă lui Ion Creangă în copilărie. Ca aparență e foarte frumoasă numai că Românii spun că își face cuibul cu murdărie rău mirositoare de unde a rămas și vorba de "pupăză" ca apelativ pentru o persoană ce murdărește, spurcă și defaimă.

Există, de asemenea, o altă specie de pasăre migratoare prin străinătățuri" care se numește "upupa epopa", tălmăcind din latinie, însemnând "uite popa, nu e popa", sau mai simplu pupăză misionară.

Nu menționăm nici numele fițuicii misionare ce apare la Melbourne, Australia, nici numele individului la care ne referim ca să nu facem eroi din niște nimicuri. Scriem totuși pentru a ataca un principiu de perversitate folosit de Patriarhia Română de a ajuta guvernul ateist să-și infiltreze cadrele lui printre noi.

Doftorașul nostru în teologie dela Sydney ne spune pe față că lumea îl crede un "comunist plantat", un fel de captatio benevolentiae, la care noi ar trebui să răspundem, la un act de așa de adâncă sinceritate, cu o negare. Dar dece să o facem noi când putea să o facă el? Până nu faci foc, nu iese fum. Să analizăm pe text.

1. Dintru început acești infiltrați îmbrăcați în sutană vin cu formula magică sub care se ascund că "nu fac politică". Bine-ar fi și frumos, dar ce înseamnă a nu face politică pentru ei? Să nu critici cumva regimul comunist. Desinformarea este arma lor numărul unu. Si iată exemplul. Toată prima pagină a buletinului bisericesc îl ocupă cu o lăbărțare spălăcită despre, ați ghicit deja?... despre pace și dezarmare! Ne-am fi așteptat din partea unui preot la combaterea științifică a ateismului, sau o atitudine împotriva îndoctrinării în ură, sau un protest că în România bisericile sunt distruse, mai rău ca pe vremea Turcilor, cu dinamita și buldozerul. Articolul putea să apară și în "Scînteia". După o barbă lungă despre ce înseamnă pacea intervine politicul: Africa de Sud nu urmează învățătura Mântuitorului despre pace. Acum tu, cititorule, spui că are dreptate și eu sunt de acord cu tine, dar și tu și eu suntem Români și cei care ne-au subjugat țara nu sunt cei din Africa de Sud, ci Rușii. Am sau nu dreptate? Dece atunci, cuvioșenia sa se miră că lumea îi spune "comunist plantat"? Are el măcar un singur cuvințel împotriva comuniștilor? Nu. Spune el cumva că nici Rușii nu sunt cheie de biserică, dacă e vorba să vorbim de adevărata pace a lui Hristos? Nu. Putem compara ceea ce are loc în Africa de Sud cu ceea ce a făcut monstrul asiatic dela Moscova cu atâtea țări ale lumii inclusiv cu țara noastră? Nu. Un adevăr spus pe jumătate e tot minciună. Cel care vorbește despre pace și nu condamnă pe cel care a cotropit Afganistanul, ca să pomenesc doar una din ultimele isprăvi de "pace" ale Rusiei, nu lasă un imens semn de întrebare ce caută printre noi? Dece nu se apără că nu e "comunist plantat", ci dimpotrivă o confirmă nespunând nici un cuvânt împotriva comuniștilor? Mai e nevoie de concluzii? Pentru cei care au suferit sub comuniști e mai mult decât clar.

2. Că încearcă să-l pună la punct pe un baptist cu modul liber de interpretare al Bibliei e una, dar a încerca să convingi că ar fi mai mult rău decât bine dacă fiecare Român ar avea o Biblie când o caută, e alta. Cucernice doftoraș, Ceaușescu a transformat Bibliile din străinătate destinate pentru credincioșii din țară în hârtie de W.C. - un gest de țigănie murdară dincolo de orice imaginație în epoca ecumenistă. De ce nu ai tăcut și zgândări ce nu poți apăra? I-ai fi făcut un serviciu.

3. Si acum Calciu. Dela București s'au primit instrucțiunile să fie spurcat, defăimat și pus pe linie moartă. Citarea unei publicații din New York care a atacat pe Părintele Calciu este suficientă ca să te umpli de rușine și singur să te acuzi de ceea ce te scuzi. Auzi ce zicea aceasta: Ceaușescu dărâmă bisericile pentrucă sunt... foarte vechi! Auzi grad de cultură cu care te asociezi!

Da. Părintele Calciu a făcut "politică". S'a ridicat în bârlogul lupilor și a condamnat uciderea Mielului și a altarelor pe care Ceaușescu a început să i le dărâme.

Si ce politică a făcut? S'a ridicat ca o biserică istorică, după cutremur, să nu fie dărâmată și a doua acuzație sunt predicile lui în care a atacat ateismul.

"Politică" de genul ăsta au făcut creștinii veacuri și veacuri mărturisind pe Hristos cel înviat din morți devenind martiri. Toți sfinții din calendar pot fi caterisiți de biserica roșie dela București că nu s'au "supus înaltelor stăpâniri" care batjocoreau pe Hristos.

4. Si ca o țață pe Lipscani, alea cu "piatra ponce, conașule", scuipați spre Vatra Românească. Nu zicem nimic. Cine are urechi să audă. Au vrut comuniștii să pună mâna pe ea. Era pământ românesc. Au fost procese și pupezele au încercat să-și sacrifice cuibul murdărind totul. Dovada că e pământ românesc care nu poate fi răpit de "eliberatori" spune destul.

5. Ca să vă credem preot cu adevărat și nu "comunist plantat", ne-am fi așteptat tovărășelule, ca doftor în teologie să cunoști măcar ceea ce orice babă sau seminarist din clasa întâia știe despre rânduielile bisericești. Pe toate calendarele ortodoxe sunt specificate zilele oprite când nu se fac nunți. Ori în același buletin citim că pe 4 Ianuarie s'a oficiat cununia Dșoarei Elisabeta Kimbrecos cu Dl. Emil Krecu, la domiciliu . Ce putem să spunem unui preot "făcut" de comuniști care calcă în picioare cele mai elementare reguli ale sfintei noastre biserici ortodoxe? Cred că nimic altceva decât: "Doftore, vindecă-te pe tine însuți!"; cât despre "comunist plantat", vorba filosofilor din areopag - vom mai discuta și altădată. □

CIOCLII ÎN SUTANĂ

—Pr. Emil AMBRUŞ—

Pe data de 15 Mai, 1986, a sosit în U.S.A. o delegaţie ceauşistă, să se milogească pentru prelungirea Clauzei Naţiunii Celei mai Favorizate pentru România.

In componenţa acestei delegaţii, pe lângă cei câţiva securişti, au intrat şi doi prelaţi din pseudoierarhia ortodoxă din România, vândută regimului actual neofanariot, securisto-ceauşist, aşa zişii Arhiepiscop de Sibiu, Antonie Plămădeală şi Episcopul Nifon Mihăiţă, proaspăt vicar patriarhal.

Că sunt vânduţi, nu încape nici o îndoială. Ei călătoresc pe banii storşi dela sărmanul popor român înfometat, împins în sclavie şi otrăvit cu radiaţiile nucleare ale satanei roşii, care-i ţine cu forţa în robie.

Prelaţii "ortodocşi", au venit să apere cauza antichristului ateu dela Bucureşti, sluga diavolului roşu dela Kremlin.

Plămădeală a venit iarăşi să plămădească şi să netezească drumul dolarilor, spre punga regelui comunist, în solda căruia este. Plămădeală a venit să plămădească un aluat care cammiroase. Miroase şi duhneşte dela origini. Sub semnul crucii, ar vrea ca să strecoare copita diavolului şi ar vrea să ascundă pe ciocliul în sutană.

Că e cioclu în sutană, o strigă de atâta timp ruinele atâtor Biserici strămoşeşti din Bucureşti şi alte oraşe ale ţării, care au fost prădate prima dată, prin ordinul secret dela Bucureşti, în Noembrie 1980, când toate obiectele de preţ din metale alese (aur şi argint), au fost predate statului de către fiecare episcopie, iar apoi Bisericile au început să fie distruse din temelii. Ctitoriile domnitorilor, voievozilor şi oamenilor noştri de seamă, au fost date pe mâna călăilor, dărâmătorilor şi pângăritorilor fără suflet şi conştiinţă, punând la cale o distrugere sistematică şi organizată a însăşi fiinţei noastre naţionale, de aşa zisa "ierarhie ortodoxă", care a fost "totdeauna alături de popor", căţărată de te miri unde, în scaunele episcopale ale cinstiţilor noştri strămoşi, prin mila şi alegerea şi sprijinul stăpânilor fără de Dumnezeu.

Nu de mult, a venit să plămădească "unirea" Bisericilor libere din U.S.A. cu "biserica mamă" a celorlalţi "plămădeli" şi "nifoni", dirijată şi condusă de securitatea atee. Dar pentrucă Românii noştri liberi au recunoscut lupul în piele de oaie, căci au o experienţă de 40 de ani şi mai bine, şi pentrucă "plămădeala" n'a mers să fie plămădită, Arhiepiscopul Plămădeală al Sibiului, cunoscut mai mult peste hotare decât la Sibiu, s'a întors cu coada între picioare la stăpânul lui ateu, să raporteze despre nereuşita plămădelii plănuite. Probabil că a fost înfruntat pentru incapacitatea misiunii încredinţate de a plămădi ceva printre Românii liberi din America, după ce s'a plănuit aşa de frumos şi exact în ungherele "cetăţii de scaun" ceauşist. Ai naibii Românii ăştia liberi, că nu se prinde de ei nici o plămădeală!

Şi iată-l acum pe tovarăşul Arhiepiscop Plămădeală, într'o nouă misiune "ortodoxă" a "Bisericii mame". Securiştii n'au găsit la repezeală altul mai bun. Chiar dacă trucul cu "unirea" n'a mers, poate se mai poate plămădi acum ceva la senatorii "ăia" americani. Ia să mai încercăm odată!

Rezultatul îl ştim cu toţii. La conferinţa de presă acordată de "Prea sfinţia sa, tovarăşul Plămădeală al Sibiului", nu s'au plămădit împreună decât 6 (şase) persoane.

Ruşine...Ruşine... Dar şi senatorii "ăia" americani s'au mai trezit de când cu demisia D-lui Funderburk, fostul ambasador american la Bucureşti. Si acest popor american, care e ca un copil mare, se trezeşte din naivitate şi-şi dă seama că diavolul este "tatăl minciunii" dela început, aşa cum spune şi Sfânta Scriptură, şi solii lui, chiar dacă vin în sutane, nu pot să aducă decât minciună, chiar de vor să o prezinte ca un adevăr. Si tot Scriptura spune: "In zilele de apoi, vor veni mulţi prooroci mincinoşi în numele Meu (al lui Christos), şi vor să înşele pe mulţi, dar să nu-i credeţi". Si nici nu-i credem!

Si nouă Românilor, nu ne plac cioclii. Au o meserie scârboasă. Ducă-se pe pustii! Ne rugăm ca Domnul să ne scape ţara de ei cât mai curând. Si vom vedea noi, şi ziua aceea.

Oricine l-a exilat pe Dumnezeu, l-a minţit şi l-a batjocorit, n'a rămas nepedepsit. Va avea grijă Dumnezeul Cel de Sus şi de aceştia, vânzători de Biserică, de neam şi ţară, care şi-au dat sufletul diavolului, slujind şi împreună lucrând la dărâmarea Sfintelor Biserici şi la prigonirea acelora care îndrăznesc să-şi deschidă gura întru apărarea credinţei strămoşeşti şi intereselor neamului.

Ei vin acum sub masca frăţiei să ceară unire şi dolari milogind clauza pentru stăpânii lor lepădaţi de Christos, ca să-şi continue opera de blasfemie contra Bisericii ce pretind că o reprezintă. Afară cu ei din America Fraţilor, afară cu ei din România!

In iad e locul lor. Românii cinstiţi şi cei subjugaţi forţat, n'au nevoie de satane în sutane. Dorim binefacerile şi avantajele clauzei pentru România şi pentru poporul român, dar nu şi pentru cei ce-l asupresc pe nedrept. □

Perspective

—Pr. George D. GAGE—

Mult s'a mai scris şi se ve mai scrie în legătură cu servilismul clerului Bisericii Ortodoxe din România. Cei ce ţin cu Patriahia dela Bucureşti afirmă că această stare de facto ar găsi circumstanţe atenuante pe motivaţia că Biserica trebue să supravieţuiască cu orice preţ - chiar şi cu cel al "docilităţii crase", adică al "prostituării Miresei lui Hristos-Biserica".

Ca preot paroh primesc o sumedenie de ziare şi reviste tipărite în Occident, dar şi din ţară. Sunt sigur că mulţi dintre convivii mei români nu le primesc pe cele din ţară, spre a-şi face o convingere personală asupra naturii lucrurilor referitor la problema religioasă-ortodoxă din ţară.

Dacă ar citi foile acestor reviste de adulare la adresa lui Ceauşescu şi elogii "epocii Ceauşescu", atunci nu ar mai lăsa pe tot felul de indivizi să afirme că "cei din ţară sunt sub oprimare comunistă şi n'au de ales, îşi păzesc pâinea", ci ar contraria cu tărie exemplificând cu fapte reale cum înţelege clerul din ţară să-l slujească pe Dumnezeu.

Iată câteva exemple. In revista "Mitropolia Banatului", editată sub "sfânta grije" a Mitropolitului Nicolae Corneanu, în articolul semnat "redacţia" se recurge la cel mai clasic tip de adulare a lui Ceauşescu "cel mai iubit şi stimat fiu al naţiunii noastre".

Se subliniază marile binefaceri pe care poporul român le are sub înţeleapta cârmuire a lui Ceauşescu, întreaga lume se învârte în jurul României de parcă ar fi buricul pământului. Toţi şefii de guverne vin la Bucureşti să ceară sfaturi dela comunişti cum să conducă naţiunile lor, ca şi cum şi dânşii ar dori să importe anii de lumină pe care îi are România în prezent.

Este de-a dreptul uimitor şi dezamăgitor să constaţi că totul a fost pângărit doar de dragul de a face paradă, de a părea că slujesc necondiţionat regimul comunist. Nimeni nu cere atâtea laude. Slujirea bisericii nu implică şi slujirea guvernului de dictatură ateistă. Oare pot ei sluji la doi domni, fără să iubească mai mult pe unul şi să urască pe celălalt? Adevărul e că ei au părăsit pe Domnul cerului şi al pământului şi slujesc Mamonei. Ei nu slujesc interesele unei naţiuni căzute pradă ideologiei marxiste, ci mai degrabă interesele statului care le oferă salariu.. Sunt arginţii lui Iuda, arginţii trădării Bisericii.

In revistă se mai exemplifică aspecte de pe la aşa zisele "conferinţe preoţeşti", care nu sunt decât conferinţe hoţeşti şi de dezinformare. Sunt conferinţe unde mascarada şi grotescul se realizează deopotrivă.

Iată câteva exemple: un preot protopop - "Intinsul patriei noastre apare astăzi ca o grădină înfloritoare ce oglindeşte geniul creator al celor ce muncesc şi înţelepciunea Conducătorului iubit al ţării, Preşedintele Nicolae Ceauşescu". Alte referate ce îţi produc repulsie şi dureri de cap, ce nu le mai redau, au fost produse în faţa asistenţei fiind aplaudate până la nebunie.

Asistăm la profesia "adevărului minciunii", adică minciuna este proclamată ca adevăr şi adevărul este calificat drept minciună. Este exact ceea ce se face în România de astăzi, frenezia adulării, beţia aplaudării şi a urletului animalic ce este menit să trezească instincte dorite de "cel iubit".

Conferinţele preoţeşti cu preoţii protopopi, preoţiconsilieri sau inspectori au devenit o rotiţă a propagandei comuniste. Este exact linia a cincea, menită să distrugă ceea ce a mai rămas sacru în Biserica lui Hristos.

Este dorinţa animalică de a viola, de a murdări ceea ce este candid, de a declara Satan ca fiind salvatorul prezentului. Se minte din amvon, se minte în reviste şi asta sub atenta supraveghere a Sovrompatriarhului, o mare pacoste a Bisericii Ortodoxe din România, care execută cu zel tot ce se ordonă "de sus".

Ne întrebăm: cât va mai suporta poporul român atâta minciună? Biserica din România a devenit unul din lupanarele partidului comunist, în care se ucid suflete. Este şi mai trist căci în exil avem Români, preoţi şi laici, ce se complac sub "jurisdicţia" comunistă. Preoţii, "canonici" lui Satan, activează prin toate organizaţiile pan-ortodoxe din America, peste tot laudă regimul din ţară şi subliniază că în România se construiesc biserici, nu se dărâmă. Ei sfătuiesc pe cei noi veniţi, care, naivi fiind, le cer sfatul, să se întoarcă înapoi căci aici e rău şi nici unde nu e ca'n raiul comunist.

Laici ce frecventează acele biserici comuniste se duc mereu în ţară, ca să facă "bişniţ"cu Kent-uri sau materiale şi baticuri, care se caută. De aceea frecventează bisericile sub juridiscţia Bucureştiului. Pe lângă aceste motive mai sunt şi cele "religioase", turnătoria. A da informaţii asupra unor persoane ce nu prea sunt plăcute de comunişti.

Ce e de făcut? In primul rând trebue puşi la respect cei ce au "relaţii" cu cei "canonici", şi combătuţi în toate afirmaţiile lor. De multe ori am remarcat la unii că le este frică să combată pe unii Românicare apără cauza "misionarilor comunişti" cât şi regimul ateu din România.

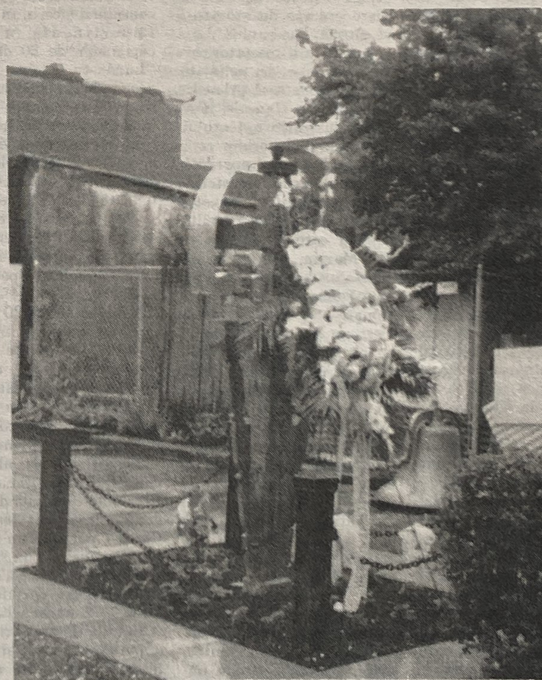
Noi trăim într'o ţară liberă şi ne exprimăm liber ideile, deci să nu ne lăsăm intimidaţi de aceşti falşi Români. Ei afirmă că nu fac politică când se vorbeşte împotriva comunismului, dar când se vorbeşte despre alte concepte politice, critică. Trebue să boicotăm orice formaţie trimisă de partid aici. Trebue să vorbim Americanilor despre situaţia bisericească din ţară şi de aici.

Cei ce sunt membri ai parohiilor comuniste să nu fie primiţi ca membri ai parohiilor noastre, căci ei vin să dezbine. E păcat că unii dintre preoţi şi laici dela noi întreţin legături strânse cu preoţi şi laici dela parohiile comuniste.

Cei ce cunosc asemenea "legături" ar trebui să le demaşte. Comuniştii lucrează acum prin biserici, preoţi şi credincioşi..

A sosit timpul să privim adevărul în faţă. □

TROIŢA MARTIRILOR

Joi 12 Iunie 1986, Ziua Eroilor, s'a sfinţit la New York, "Troiţa Martirilor", închinată ostaşilor morţi pe front şi deţinuţilor politici români, morţi în închisori.
Ridicată în spaţiul special amenajat din faţa Bisericii Sfânta Maria din Queens, această troiţă a fost lucrată de Vasile Popescu ajutat de Octavian Hada. Sfinţirea a fost făcută de Părintele Nicolae Bârsan, parohul Bisericii Sfânta Maria din Queens.
In onoarea "Celor căzuţi pentru Cruce şi Neam", Asociaţia Foştilor Deţinuţi Politici Români, a depus o coroană de flori, la sfinţirea troiţei.

RĂSPÂNDIŢI ACEST ZIAR

LITERATURĂ ŞI ISTORIE

Citindu-l pe Eugen Ionescu...

—Titus BĂRBULESCU—

Citesc, cu poftă, destule - dacă nu toate - dintre operele scrise de Eugen Ionescu şi de Eugène Ionesco. Il recitesc cu plăcerea de a descoperi în "..esco" virtualităţile realizate ale "escu-lui", încununate la o scară de operă universală, citită şi apreciată. Teatrul lui Eugène Ionesco este universal cunoscut, celebrat, tradus şi în alte limbi decât franceza. Autorul n'are două identităţi, ci două organe de expresie deosebite: două structuri de limbă şi expresiune "comunicantă în societate", cum ar spune Saussure...Autorul este plasat într'o situaţie de viaţă creatoare, care curge după legea firii înconjurătoare, dată omului de soartă, şi a timpului care este un privilegiu dat scriitorului - când nu e o pedeapsă - pentru a se situa într'o creativitate perfect adaptată publicului cititor şi locului. La altă fire, altă expresie: "numai omu-i trecător pe pământ rătăcitor.." Firea rămâne aceeaşi în amintirea şi travaliul creaţiei: Oltul se varsă în Dunăre, Sena în ocean; Parisul a rămas Paris, numai Bucureştiul este umbra oraşului de altădată... Publicul - cititorii şi publicul occidental - nu l-au adoptat pe E.I. dela început. L-au ignorat. Critica teatrală l-a tratat cu neînţelegere, pismă, răutate...Până când un admirabil bilet în Figaro, semnat Jean Anouilh, ilustrul şi marele lui confrate în creaţia teatrală contemporană, l-a anunţat "cu buciume şi surle", a scuturat firea îmbâcsită şi urîtul criticii teatrale de atunci! Un altul: criticul Jacques Lemarchand, o pleiadă de tineri actori, publicul, au continuat cu luciditate şi entuziasm, servind geniul novator în teatru, eterna bătălie între clasici şi moderni...

Prin anii 1950. Eram cam 10 spectatori la una dintre primele reprezentaţii a piesei Cântăreaţa cheală (La Cantatrice chauve). Se juca atunci la Théâtre des Noctambules, pe strada Champollion, astăzi înlocuit cu un hotel şi restaurant exotic. Spectatori uluiţi, "saisis" totuşi, adică prinşi în mreaja conversaţiei insolite de pe scenă: M. Me. Smith, M.Me. Martin, Mary, un pompier cu cască şi uniformă de căpitan de pompieri care făceau "antiteatru". Cum unii fabrică antipirină în loc de aspirină... îşi rosteau mutual - foarte corect în ce priveşte gramatica şi fonetica -, îşi spuneau mofturi, bancuri, locuri comune, care, prin repetiţia lor, prin caricatura rafinată a banalităţii cotidiane, se dislocau - când letrist (candriu în ce priveşte ordinea cuvintelor şi sunetelor cu tâlc), când întrerupte de tăceri profunde şi prelungi pe care le mânca râsul -. "Plouf!", adânc... Era vorba de "realitatea comunicativă" a societăţii noastre de astăzi, cugetătoare şi "carteziană", cum se zice, a notabililor, mică burghezie londonează, însă puteau locui şi la Paris, altădată ar fi putut fi "apropitari şi negustori" la Ploieşti... Un căpitan de pompieri nu reuşeşte să spună anecdota cântăreţei chele: mare mister, mesagiu ritual, rămas învăluit în întuneric. In schimb, suscită întrebări şi răspunsuri de viaţă şi de moarte, calambururi, jocuri de cuvinte, cuvinte potrivite, altfel decât le potrivea Arghezi: sunt pe un registru grav şi burlesc în acelaşi timp, pe care-l practică societatea confortului intelectual, homo cogitans! Bunăoară:

"Când cineva este la uşă, sună. - Dar, când cineva nu e la uşă, nu sună. Sau:

- Un naturalizat are dreptul să aibă o casă. Dar, nu stinge focul.

- Soţia mea este foarte inteligentă. Mai inteligentă decât mine, mult mai feminină!..

- Nu toţi doctorii sunt şarlatani. Nici toţi bolnavii...Numai flota engleză e cinstită!..Dar, nu marinarii. Fireşte!

- Cum se poate că rubrica stării civile să dea vârsta persoanelor decedate, dar nu aceea a noilor-născuţi?!

- Uite că nu mi-am pus întrebarea asta niciodată..."

La plecarea căpitanului de pompieri, care venise să stingă un foc de paie şi nişte crampe de stomac, i se urează: Foc bun! Noroc...

In sală, un spectator care dădea semne de nelinişte, începu deodată să urle: -En francais! En francais! (Perfectă ilustraţie a textului, de-altfel: căci vorbim compatibil cu o logică aparentă, nu cu ilogismul existenţei şi raporturilor noastre sociale...) Nicolas Bataille, actorul care interpreta pe M. Martin, l-a lăsat pe spectatorul turmentat să-şi spună aleanul. Apoi a continuat: - oh! le cher enfant, c'est un gosse!.. (-Scumpul de el, e un mititel!..) Si-l pupă pe pompierul cu cască şi uniformă de căpitan de pompieri de gardă civică cu sabie şi apropitar...

Au trecut câtiva ani dela Cântăreaţa cheală şi Lecţia. E.I. şi-a amplificat şi îmbogăţit registrul creaţiei dramatice: Amedeu, sau cum să te cotoroseşti de urît, Scaunele, Ucigaşii cu plată, Rinocerul... Teatrul lui, născut din fantasmă confruntată cu observaţia realistă, şi-a sporit dimensiunile tragice, comice, lirice. Anumite tirade impregnate de poezie existenţială, sfâşiată, proza lui de amintiri şi vise magice, se nutreşte din ce în ce mai mult din istoria contemporană, din neliniştea de a trăi într'o lume desacralizată, dar cu rupturi interioare, dintr'o lume exotică astăzi, a timpului care curgea atunci convulsiv, ca şi acum de-altminteri, a unei geografii cu spaţii umane. Omul, după ce şi-a ucis tatăl, îi caută umbra, lirismul fundamental al lui E.I. este fundamental românesc: A fost altădată un Dumnezeu şi mulţi draci. Iar doctorii nu sunt toţi şarlatani, cum spunea M. Martin...

Regele se stinge să moară, Setea şi Foamea, Macbeth sunt piese clasice, fac parte din repertoriul universal de teatru clasic. Recent, E.I. a tipărit în franţuzeşte Nu. (In traducerea lui Marie-France Ionesco). "Nu conţinea toată opera mea viitoare, a răspuns autorul unui reporter. Am scris această culegere de pamflete la 20 de ani, din dorinţa de a face scandal. Cum, mai târziu, la 40 de ani, am scris Cântăreaţa cheală...Două scandaluri, am avut astfel de două ori 20 de ani"...A avea 20 de ani, înseamnă pentru E.I. să râzi de tot felul de conformisme, clişee, idei gata făcute şi zvârlite în circulaţia cuvintelor. Când ai chef de râs? Când ai rupt automatismul placat pe o realitate din care viaţa s'a stins. Uneori patetic: "S'a dus viaţa falnicei Veneţii.." "Niciodată toamna nu fu mai frumoasă..." Fu frumoasă! Pentru un copil obraznic e frumos ce pipăie, miroase a nou şi colcăie de viaţă. Chiar şi metaforele geniale se uzează odată înscrise în memorie, repetate. Chiar şi o capodoperă de cuvinte, de pictură, de sculptură, de muzică cântă paseist, ca un ritual funebru, de tragicomedie a facerii, în lectura impertinentă a unui copilandru de 20 de ani: "Lună tu regina nopţii, peste a lumii boltă luneci".. sau: "Si-a dezvelit sărind bujorul negru şi fetia..." sau: "Je suis le ténébreux - le veuf - l'inconsolé - Le prince d'Aquitaine à la tour abolie"... (G.deNerval)

Nu judecă lectura copilandrului impertinent, de 20 de ani: nu, Arghezi nu este un mare poet! Nu, I. Barbu...etc.

La de două ori 20 de ani, la 40 de ani, E.I. începe o nouă tinereţe. In franţuzeşte. Cu acelaşi talent şi geniu satiric al facerii care din firea Românului purcede, cu referinţe la Urmuz, la Caragiale. (Si la alţii, în definitiv, care sunt de altă fire: când o greşală de tipar voită a imprimat despre P. Claudel că este un mare" poet comic" - în loc de cosmic, pe acesta l-a stârnit râsul: "C'est parfaitement juste", răspunse el...)

Dar, la de trei ori 20 de ani şi râsul clar se stinge în humor negru, în spaimă existenţială de ce-a fost şi ce va fi dincolo de viaţă şi de moarte. E. I. îl citează pe M. Eliade: "...de-acum trebue să ne pregătim aşteptând un alt mod de a fi..." Scrie romanul şi filmul La Vase (Mâlul), în care joacă, de-altfel, perfect identificat protagonistului. Scrie amintiri amestecate cu tălmăciri de vise, nuvele fantastice, portrete de oameni de altădată, istoriseşte întâmplări cu oameni şi neoameni, crâmpeie anecdotice din istoria trăită a României, bunăoară: "...Totuşi, în timpul războiului, din toată Europa, singuri Evreii români au fost cruţaţi. N'au fost lagăre de concentrare, nici moarte lentă; şeful statului, Antonescu, a fost salvatorul lor...Tot ce exista înaintea regimului actual, era paradisiac, curgeau râuri de miere, dacă-l compari cu regimul actual... (Journal et Rêves, Revue des deux mondes, Avril 1986).

Un E.I. memorialist, creator de teatru contemporan, tălmăcitor de mituri arhetipale ("cheia viselor", în româneşte), impregnat de poezie existenţială, liric şi grav în situaţia lui de dramaturg total al condiţiei omului în lume - şi al Românului rătăcitor şi uitat în aceeaşi lume filistină şi farisaică, în particular-, este cel de astăzi. Si istoria reală şi literatura subiectivă se împletesc în creaţia lui: două feţe ale aceluiaşi mare clovn - măscărici insolent al împăratului, sau bufon nebun al regelui, la fel sunt exprimate pe două structuri de stil şi expresie umană, pentru uzul şi desfătarea publicului universal, în toate limbile. Satira lui? Satira contra urîtului, care suscită râsul amar:..." Oh! cititor făţarnic - tu semenul meu, frate!" (Baudelaire tradus de Philippide). Dorul lui? Dorul de frumos, de raiul frumosului desfătător inimii şi minţii...

Tânărul- bătrânul clovn, cu ochii strălucitori de lacrimi, ridica mâinile peste arena plină de copii de toate vârstele, care-l aplaudau şuerând de veselie şi bătând din picioare. Bătrânul-tânărul clovn genial îşi şopteşte: Acta est fabula! Adică autorul şi comedia s'au mântuit. □

Biserica Mânăstirii Curtea de Argeş

ACATISTUL MEŞTERULUI MANOLE

Doar nuferi cresc în umbra-mi şi stele sub obroc,
Am chiar băut lumină din cupa cea de foc.

Am ars tămâie albă sub harfe şi potire
Si cruci am pus de veghe la morţi în cimitire.

Am frânt şi pâine sfântă şi-am adăpat cu vin
Toţi pelerinii lumii care-au trecut şi vin.

Dar astăzi cine-mi sapă la rădăcina viţei
Si cine otrăveşte fântâna Mioriţei?

Cine-mi dărâmă Templul şi Domnului lăcaşul
Ce vânturi îmi asmute în clopote vrăjmaşul?

Ce noapte grea se lasă şi'n ce pustiu de har
S'a rătăcit prin lume Cel meşter făurar?

Si Ana, unde-i Ana, unde-a plecat Maria?
Fără de jertfa sfântă se surpă temelia.

Se risipeşte turma, din turla cea de sus
Nu mai veghează parcă nici ochii lui Iisus.

Renaşteţi din ţărână ca pasărea din foc
Si-mi faceţi mânăstire cum n'a mai fost 'n alt loc.

Si adunaţi iar piatră din nevăzut hotar
Să se înalţe iarăşi lumina pe altar.

Din aurul durerii spre sfântă pomenire
Voi ridica lui Domnul o altă Mânăstire.

Marin MIHALACHE

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale din exil și din țară

POEMS FROM COMMUNIST PRISONS

COLLECTED BY ZAHU PANĂ

TRANSLATED BY MOTHER ALEXANDRA

Editura Cuvântul Romanesc
Hamilton-Ontario
1985

Am apreciat întotdeuna cu un sentiment de adâncă reverență la Maica Alexandra (Prințesa Ileana a României) împletirea armonioasă a unei culturi alese cu o modestie rară, renunțarea la lucrurile efemere și setea pentru cele spirituale, dragostea pentru cei din jur și frumusețea duhovnicească, dăruirea totală lui Iisus Hristos a inimii ei precum a unui crin înflorit în grădina Maicii Domnului.

Nimic nu este mai greșit înțeles pentru noi laicii decât expresia ce o atribuim cuiva ce a îmbrăcat haina îngerească a călugăriei că "a fugit de lume". Nu a fugit din lumea aceasta, pentrucă ar însemna că a murit și nu a fugit de lume pentrucă în mânăstire e tot lume, o lume care-și are izvorul în Lumen.

Monahismul nu a apărut dintr'un gest de mândrie, sau aroganță. Referindu-mă la ortodocși "fugitul din lume" este de fapt o retragere interioară de fortificare sufletească pentruca apoi să te deschizi lumii. Așa este Părintele Zosima al lui Dostoievsky sau Daniil Sihastru al nostru.

Tocmai de aceea mânăstirile la Români au fost nu numai păstrătoarele ortodoxiei, ci în primul rând vetre de cultură și izvoare de spiritualitate. Istoria la noi începe cu niște pomelnice de voievozi. Primele documente muzicale, primele manuscrise, primele tipărituri, primele picturi, primele tălmăciri le găsim pornind spre lume din incinta mânăstirilor.

Un exemplu în plus ni'l oferă Maica Alexandra. Din chilia dânsei pornește către cititorii de limbă engleză un florilegiu de "Poems from Communist Prisons", cuprinzând tălmăciri din culegerea lui Zahu Pană "Poezii din Inchisori", ambele apărute în editura "Cuvântului Românesc."

Maica Alexandra nu a rămas străină la suferințele neamului românesc și a întocmit această troiță lirică dela răscruce de axion și doină spre pomenire veșnică tuturor poeților uciși de comuniști pentru singurul fapt că au iubit Poesia, Neamul și Credința.

In temniță Satan s'a întâlnit cu Poesia și nu a putut să treacă peste ucenicii ei miruiți de har și de spiritul sfânt. Aici Satan a fost biruit. A fost stigmatizat ca o fiară blestemată. Impărăția lui nu a putut să treacă peste moartea lor. Au fost bătăi. Schingiuiri. Torturi cum nici iadul nu a cunoscut. Dar Poesia a învins.

Partea introductivă a cărții este semnată de Regis N. Barwig și de Maica Alexandra. Găsim poezii semnate de Radu Gyr, Nichifor Crainic, Radu Budișteanu, Sergiu Mandinescu, Eugenia Adams Mureșanu, Simion Lefter, Sergiu Grossu și Arcturus.

Suferința omului este un leit motiv care apare frecvent, și e normal să fie, în poeziile din închisori ca un mod de transfigurare a urâtului, așa cum în Miorița moartea e jefuită de tot oribilul și transfigurată în Mireasă, un simbol creștin interpretat de unii exegeți ai baladei atât de prăpăstios că ni se spune că ar fi vorba de un fatalism al poporului român. In poezia lui Radu Gyr, ca într'o pictură de El Greco, Iisus vine noaptea în celulă.

"S'a așezat lângă mine pe rogojină:/ -Pune-mi pe răni mâna ta!/Pe glezne-avea urme de cuie și rugină/ Parcă purtase lanțuri cândva".

Imaginea celulei cu zăbrelele înalte, ungherele ascuțite care străpung ca sulița, păduchii și șobolanii contrastează pregnant cu visul în care poetului i se pare că a adormit o mie de ani. Ne-am fi așteptat ca Iisus să schimbe tot peisajul sinistru în ceva cu totul deosebit. E adevărat că spațiul celulei devine hiperbolic un munte, dar un munte al "căpățânii", centru al durerii cosmice.

Este un munte deosebit de cel al lui Jan van Eyck din "Adorarea Mielului mistic" unde culorile dansează în armonie după un abecedar interior al luminii, un munte așa cum poate l'ar fi pictat Hieronymus Bosch.

Si chiar mireasma de trandafiri pe care poetul o atribuie paielor pe care a stat Iisus nu schimbă cu nimic cadrul, trandafirul fiind floarea crucii - cununa de spini. Intorsătura neașteptată pe care Gyr o realizează în această poezie e oare o deznădejde ridicată la apogeu?

- Unde ești Doamne? Am urlat la zăbrele / Din lună venea fum de cățui... /M'am pipăit... și pe mâinile mele,/ Am găsit urmele cuielor Lui.

La prima vedere așa s'ar părea. Nae Ionescu analizează problema suferinței la diferite religii ale lumii și relația omului cu ea. Creștinismul este singurul care nici nu o neagă, nici nu o ocolește prin eufemisme, nici nu o pune ca bază și condiție a lumii, ci se apropie de ea în mod direct și o valorifică.

In acest sens vedem la Radu Gyr cum omul își transfigurează suferința și-i găsește un sens. Transcenderea ei coincide cu suferința Omului pe cruce. Poetul observă pe mâinile lui "urmele cuielor Lui".

E o condamnare în plus? Nicidecum. Suferința ia un caracter și o valoare soteriologică. Aluzia "Pune-mi pe răni mâna ta!" se referă la Toma care întâlnește pe Hristos după Inviere. "Urmele cuielor Lui" sunt arătate după Inviere, după cum simbolul crucii ca suferință până la moarte, devine simbol al Invierii. De aceea și Pavel învăța pe Corinteni "cuvântul crucii, pentru cei ce pier, este nebunie, dar pentru noi care ne mântuim este puterea lui Dumnezeu.

"I Cor. 1,18 în acest sens crucea nefiind numai moarte ci în primul rând biruința asupra ei. La această biruință se referă și finalul poeziei lui Radu Gyr.

Felicităm pe Maica Alexandra pentru acest colț de grădină lirică re-plantat în limba engleză și așteptam, în continuare, mărirea ei cu alte poezii și alți poeți care prin poezia lor și-au închinat viața Celui pe care Nichifor Crainic îl numește: "Tu viața de-a pururi a neamului meu!"

Dumitru ICHIM

Vetuța POP

POEME

EDITURA AUTORULUI

MONTREAL
1984

Intâiul om, povestește Blaga, când a fost alungat din paradis era chinuit ca de o mustrare de lumină și nu știa să plângă. "Stăpâne, ia-mi vederea,/ ori dacă-ți stă'n putință împăienjenește-mi ochii/ c'un giulgiu,/ să nu mai văd/ nici flori, nici cer, nici zâmbetele Evei și nici nori,/ căci, vezi -lumina lor mă doare." Si-atuncea Milostivului într'o clipă de'ndurare îi deteră - lacrimile.

Citind poeziile Vetuței Pop publicate în Montreal, 1984, sub titlul simplu de 'Poeme'' gândurile noastre se îndreaptă spre "durerea de lumină", care în ființa umană au născut poezia și arta. Lacrimile, ca un dar al ochiului, poate că sunt roua primordială de pe veșmântul lui Dumnezeu, cum ar spune Ioan Mirea, din care El a întocmit osiile cosmice ale lumii și a țesut cu timp haina sufletului nostru.

"Parcurgând aceste pagini, citim în cuvântul introductiv semnat de Zeno M. Câmpeanu, cititorii se vor putea împărtăși și oglindi în apele vii și pure ce se strecoară liniștit printre rânduri ca un izvor limpede de munte. Ele încunună o viață de legământ față de familie, de glia strămoșească și de tot ce a rămas solid și neviciat din moștenirea lăsată nouă de două milenii de istorie. Astfel ia zbor un mesaj de sensibilitate umană ce va face poate odată incursiuni în cerurile însângerate ce se întind de aproape patruzeci de ani dela Sakhalin la Leitha. In imperiul monstru, păzit de cerberii de oțel, se găsește acum și Teiușul natal, precum și Blajul etern din apropriere, acolo unde Vetuța Pop și-a însușit, printre alte valori, expresiuni seculare și inflexiuni lingvistice ce rămân dulci și autentice."

"Inflexiuni lingvistice" sau inflexiuni de tehnică stilistică, e adevărat, că am putea să le găsim, dar eu mă apropii de aceste creații ale Vetuței Pop nu făcând din ele un insectar critico-științific, ci emotiv respectând zborul viu care, atât timp cât nu este pervertit, face parte din sacru.

Poezia e un dar sfânt. Ea poate fi și magie, dar nu aceasta este natura ei. Ceea ce găsesc la Vetuța Pop ca autentic în poezie este sinceritatea cu care privește lumea. Ea scrie așa cum îi dictează conștiința și nu caută "cuvinte potrivite", nici la propriu și nici la figurat. Vetuța Pop nu are nimic de "potrivit", de adaptat, nu caută însușiri comune de dragul de a fi citită și dacă privim cu atenție, avem de a face cu niște "cuvinte împotrivite" pe care numai țăranul le cunoaște sămânța de grâu, le cântărește forma în palmă mângâind fața lui Dumnezeu, cuvinte râvnite de geniu, cuvinte simple de abecedar al Invierii, ca și abecedarul nisipului care cuprinde marea și infinitul.

Vetuța Pop ne duce în spațiul țării prin "Blajul" sau "Mureșul" sau alte poezii, ne duce în timpul țării prin "De Crăciun", "Scrisoare" sau "Poetului Vasile Posteucă", dar în primul rând ne duce la izvorul neamului românesc, și este un merit în plus al poeziei, de acolo unde am izvorît întru ființă din prima lacrimă a lui Dumnezeu.

De aici înainte cuvintele ei sporesc în "nepotrivire" cu toți cei care "nu fac nici o politică", așa cum îi singularizează poeta arătându-le cu degetul perfidia și perversitatea sufletească. Argumentul acestora ar fi: "Nu-i frumos să-ți critici țara/ Si de rău să o vorbești."

Dar cine critică țara? "Văzut-ai tu o slovă scrisă Contra străbunului pământ?" se întreabă pe bună dreptate autoarea. Una este țara cu care suntem de o ființă, pe care o iubim și de care ni-e dor și cu totul altceva este regimul comunist care a fost impus țării. Cine ne dărâmă bisericile? Cine ne-a falsificat istoria, limba? Cine predică ura între părinți și copii? Cine ne-a luat pământul și vrea să ne ia și sufletul și credința în Dumnezeu? Cine ne omoară pe noii născuți și pe bătrâni prin frig, foame și întuneric? E țara sau e regimul? "Nu te doare dragă frate, Când spui politică nu faci?" Poate ca un motto al luptei noastre împotriva întunericului roșu sunt aceste stihuri ale Vetuței Pop, simple, clare și precise la care trebue să meditäm: "Se strigă azi în gura mare,/ Popoare-au fost și vor mai fi./ Nu's pentru noi aceste vorbe,/ Atâta timp cât vom trăi."

Când vezi pe cineva că se înneacă nu ești oare criminal dacă nu încerci ca să-l salvezi? Când un întreg popor este împins la dispariție prin atâtea metode draconice ale regimului comunist nu ți-i frică de Dumnezeu și rușine de neamul care te-a plămădit când îți murdărești limba cu minciuni și inima cu neadevăruri, când întorci spatele la atâtea milioane de frați ai tăi care disperați așteaptă dela tine să vorbești despre suferința lor?

In poemul "Eroi fără război" poeta ne arată că astăzi eroismul se evidențiază pe alte fronturi decât cele militare. "Ei nu luptă pe fronturi și nici pe parapete" ca în vremurile vechi când dușmanii ne atacau din afară, ci "Ei luptă'n întuneric, în temnițe'n celule/ Pentru a lor convingeri bătuți până la sânge."

Imaginea temniței, ca în Purgatoriul lui Dante, crește deasupra țării în cercuri tot mai mari. "In iadul cel creat de ei se pierde floarea țării".

Sensibilitatea lirică a lui Vetuța Pop vibrează de asemenea la aducerile aminte ale locurilor natale, la satul "Impădurit cu meri și peri" unde "Mândrele surori biserici/ Stau de veghe zi și noapte." Aceste locuri sunt ridicate în lumina înaltă a dorului și rugăciunii în acel "Sus" al sufletului nostru unde arde de veacuri o candelă nestinsă și unde Maica Domnului plânge deasupra unei țări binecuvântată de Dumnezeu și blestemată să îndure pe toți nomazii internaționaliști.

Cronicar

DEMONSTRAȚIE

COLOANA IN FATA CASEI ALBE

In ziua de Luni, 19 Mai a.c., a avut loc la Washington D.C., o demonstrație de protest împotriva practicilor guvernului comunist din România, la care au participat peste 500 de demonstranți ortodocși, catolici și protestanți româno-americani, sosiți cu acest prilej din 15 state. Si-au mai dat aportul numeroase organizații creștine ca: Christian Response International, în frunte cu Jeff Collins, directorul acesteia, Christians Liberty, David Evangelical Outrech, Christian in Crisis, Hungarian Reformed Church, și altele, precum și numeroși congresmeni și oameni de stat americani, dintre care Sen. Paul Trible (R/VA), Sen. Bill Armstrong (R/CO), Sen. Paul Simon (D/IL), U.S.Rep. Chris Smith (R/NJ), U.S.Rep. Tony Hall (D/OH), U.S.Rep. Frank Wolf (R/VA) și alții.

In fruntea mulțimii, pe lângă aceste mari personalități americane și române din exil, înconjurat de un număr considerabil de preoți ortodocși, catolici și protestanți s'a aflat eroul-martir, înscris cu litere de aur în istoria neamului românesc, Pr. Prof. Gh. Calciu- Dumitreasa.

La ora 10 dimineața, grupul de demonstranți se aflau grupați în fața monumentului lui George Washington, unde în fața camerelor de luat vederi și a microfoanelor numeroaselor canale T.V. și posturi de radio locale și din alte state, s'au ținut discursuri și s'au luat numeroase interviuri persoanelor de față. Inaintea plecării, s'a ținut o slujbă, (TE DEUM) oficiată de preoții prezenți, încheiată cu "Cristos a înviat".

Ora 11.30, a pus în mișcare coloana demonstranților, care părăsind monumentul lui George Washington, a trecut prin fața Casei Albe. Inarmați cu megafoane, demonstranții scandau lozinci ridicând pancardele pe care se putea citi "Libertate religioasă în România". "Dați drumul fraților noștri din țară", "Eliberați-l pe Radu Filipescu", "Respectați drepturile omului în România", "Opriți demolarea bisericilor", "Eliberați-l pe Dore Cataramă", "Nu daț CLAUZA clanulu Ceaușescu", "Opriț asasinarea creștinilor" etc. Peste capetele demonstranților fluturau drapele tricolore și americane. In fruntea coloanei, Părintele Calciu, înconjurat de preoți, purtau o pancardă de vreo 7 metri pe care ședea scris "ROMANIA PLANGE PENTRU DREPTURI RELIGIOASE". In timpul marșului, în timp ce întreaga coloană scanda lozinci, agita pancarde și flutura drapele, în capul coloanei se cântau "Cristos a înviat" "Deșteaptă-te române" și alte cântece pe care Washingtonul a fost bucuros să le audă, cântece pe care Românului în țara lui, mulți ani, i-au fost interzise să le cânte, să le asculte sau să-i placă.

Carele de reportaj ale canalelor T.V., se deplasau odată cu coloana lungă de aproape un kilometru, iar reporterii umblau în goană prin mulțime, luând interviuri și căutând să nu le scape nimic. In acest ritm, urcând în sus pe Connecticut Ave. și apoi pe Massachusetts Av. coloana

Dragi prieteni,

Suntem aici pentru a ne exprima durerea și revolta împotriva genocidului care are loc în România. Supusă tiraniei absolute a lui Nicolae Ceaușescu și a familiei lui, de 40 de ani populația țării noastre moare literalmente de foame, frig, teroare și nesiguranță.

De 21 ani de când familia aceasta a preluat puterea în România, procesele înscenate împotriva credincioșilor, încălcările drepturilor umane, exproprierea absolută a cetățenilor a ajuns la forme mai brutale chiar decât în stalinism.

De 10 ani, Congresul Statelor Unite ale Americii acordă României statutul de Națiune Favorizată în speranța unei îmbunătățiri a vieții cetățenilor. De 10 ani, curba economică a României cunoaște un declin atât de înspăimântător, încât, din punct de vedere al nivelului de trai, ea se situează pe penultimul loc între țările comuniste, înaintea Albaniei.

De 20 de ani, Ceaușescu, sub masca independenței față de Moscova, obține dolari și tehnologie americană pe care apoi o transmite Rusiei și altor țări comuniste; de 20 de ani, Ceaușescu exportă arme tuturor mișcărilor revoluționare de stânga din țările lumii a treia, și nu numai arme produse în România. Când eram în închisorile comuniste am întâlnit oameni care mi-au declarat că armele sosite din China în portul Galați erau încărcate în vapoare românești de cereale și duse în țările arabe în mod clandestin. Exact în perioada aceasta în care cel mai mare terorist furniza arme provenite din țările comuniste terorismului internațional, agenții săi se străduiau să corupă comitetul Nobel să-i acorde premiul pentru pace.

In nici o țară comunistă persecuțiile religioase nu sunt mai brutale ca în România

Nici o țară comunistă nu cunoaște o persecuție religioasă și o încălcare a drepturilor umane mai brutale decât România.

Biserica Ortodoxă a fost totdeauna o biserică națională și a colaborat cu guvernele țării, dar una este să colaborezi cu un guvern creștin și alta cu un guvern ateu. Sub Nicolae Ceaușescu, numai în ultimii doi ani și numai în București au fost demolate 13 biserici ortodoxe și două baptiste. Pe teritoriul întregii țări, zeci de biserici au fost demolate și ierarhia nu a protestat niciodată. Dimpotrivă, dacă unii preoți au îndrăznit s'o facă, au fost imediat caterisiți și dați afară, lipsiți de orice apărare, în mâna securității. Grupul de tineri preoți care a protestat împotriva arestării mele au fost caterisiți, arestați, torturați ani în șir și, în cele din urmă, expulzați din țară. Unii dintre ei se găsesc aici, printre noi: preotul Doru Gaga, Ionel Vinchici, Viorel Dumitrescu, Cernat Ambruș, etc.

In momentul în care Ceușescu și-a simțit poziția internațională amenințată, a trimis totdeauna câte un om al bisericii, colaborator al partidului, care să-l salveze. Atunci când în Occident a izbucnit scandalul celor zece mii de Biblii transformate în hârtie igenică din ordinul lui Ceaușescu, acesta a trimis imediat un pastor protestant care să declare în fața Congresului American că toate Bibliile au ajuns la destinatarii lor. Si acestui pastor nu i-a fost rușine să mintă, deși știa că noi aveam dovezile concrete în această problemă.

Joi, 15 Mai 1986, Ceaușescu a trimis doi dintre agenții săi la Washington ca să pledeze pentru clauza națiunii celei mai favorizate pentru România, pe episcopul Antonie Plămădeală și pe episcopul Nifon. La recepția dată de cei doi agenți la Capitoliu au participat șase persoane. Din aceste șase persoane, trei veniseră acolo la cererea noastră, pentru a le pune întrebări. Aceste persoane au fost: senatorul Wolfe și deputatul Christofor Smith și reporterul Europei libere, Nestor Rateș. Când cei doi episcopi au fost întrebați despre bisericile demolate din țară, Antonie a avut lipsa de rușine să declare că au fost dărâmate doar șase biserici. Vă rog să rețineți: șase biserici, ceea ce dovedește că acești oameni nu se rușinează să spună cele mai sfruntate minciuni, mai ales că ei știau foarte bine că cei doi congresmeni fuseseră în România, special în problema bisericilor demolate și a persecuției religioase.

Inchiși sau... condamnați la moarte

Episcopii colaboratori nu au auzit niciodată despre preotul catolic Geza Palfi, ucis de securitatea din Târgul Mureș pentrucă a cerut, într'o predică de Crăciunul lui 1983, ca prima zi a Nașterii Domnului să nu se lucreze, pentruca muncitorii să poată merge la biserică; nu au auzit nici de preotul ortodox Dumitru Zamisnicu, cel care a murit în urma tratamentelor brutale din clinicile psihiatrice ale regimului comunist și nici de părintele ieromonah Ilarion Argatu, care a fost internat din mânăstirea Cernica - deci cu știrea episcopului Roman și a patriarhului - într'o clinică psihiatrică timp de șase luni, de unde s'a întors foarte bolnav și azi este strict supravegheat în mânăstire, încât nimeni nu poate vorbi cu el. Antonie Plămădeală nu știe nimic despre părintele Gavrilă Stefan, pe care el l-a caterisit încă din 1975 și care trăiește de atunci în sărăcie și teroare împreună cu soția și cei opt copii ai lor.

Nu au auzit nici de adventistul Dorel Cataramă care este închis, nici de baptiștii Ilie Neamțu și Constantin Sfatcu - ultimul eliberat de curând în urma unor mari și răsunătoare intervenții - și nici măcar de tânărul inginer Radu Filipescu, condamnat la zece ani pentrucă a protestat împotriva încălcării drepturilor umane de către regimul lui Ceaușescu. Milioane de oameni din Vest știu acest lucru, cei doi episcopi inocenți nu știu nimic.

Toate avantajele obținute prin acordarea M.F.N. nu numai că nu au îmbunătățit situația economică a populației române, ci, dimpotrivă, au înrăutățit-o, așa cum arată toate statisticile internaționale: oamenii mor de foame și de frig. Repet ceea ce am mai spus: în iarna anului 1984-85, numai în spitalul Grigore Alexandrescu, au murit din cauza frigului, în incubatoare, 93 de noi născuți, deoarece Nicolae Ceaușescu a ordonat întreruperea curentului electric opt ore pe zi. Zeci de mii de bătrâni au murit din lipsă de hrană și de frig, iar când un ziarist străin a întrebat-o pe Elena Ceaușescu despre această calamitate, ea a recunoscut-o, dar a adăugat, crezând că atenuează lucrurile: "Economia națională nu a avut de suferit din cauza acestor morți, pentrucă toți acești bătrâni nu erau productivi.

In acest timp, familia Ceaușescu construiește un bulevard uriaș care să ducă la palatul lor, după ce au distrus un sfert din capitală și toate acestea numai cu sângele națiunii întregi. Cu cât foamea și mizeria sunt mai mari, cu atât nebunia luxului și a megalomaniei acestei familii crește.

Ceaușescu a decapitat în trei zile Sindicatul liber format de un grup de oameni, în frunte cu doctorul Cană Ionel și Brașoveanu Gheorghe, aruncând pe fondatori în închisori și în clinici psihiatrice; Ceaușescu a înăbușit în sânge greva minerilor din Valea Jiului din 1977. Cei doi lideri ai grevei - Ion Dobre și Jurca - au fost asasinați, peste 400 de mineri au fost condamnați sau puși în clinici psihiatrice, circa 15.000 persoane - mineri și familiile lor - au fost obligați să părăsească Valea Jiului și să-și caute locuințe și de lucru în alte părți ale țării.

Ceaușescu îl pune în domiciliu obligatoriu pe Constantin Pârvulescu, vechi membru de partid, pentrucă a avut curajul să-l critice într'o ședință a M.A.N.

Ca și Stalin, el își omoară vechii tovarăși de partid, așa cum a făcut cu Chivu Stoica, care a fost împușcat chiar în biroul lui Ceaușescu de către ministrul de interne de atunci, Emil Bobu.

Cincisprezece membri ai familiei Ceaușescu și șapte ai ramurei Elenei Ceaușescu dețin funcții importante în stat

INTALNIREA DE

și partid: miniștri, generali, etc. Nicu Ceaușescu, actual ministru al tineretului, are la activul său cel puțin trei tineri pe care i-a ucis cu mașina, fără a fi tras la răspundere. Ca o culme a ironiei, el este astăzi președintele Organizației Mondiale a Tineretului.

Asociația pentru Drepturile Omului din Frankfurt a prezentat anul acesta Comisiei Helsinki la Geneva cazurile de încălcare a drepturilor umane în țările comuniste. Din cele 7.000 de cazuri, 2.500 aparțin Rusiei, 2.500 României, iar ce rămâne se împarte la celelalte țări. Pare imposibil de crezut și totuși așa este: Rusia, care are aproape 280 milioane locuitori, are același număr de abuzuri cu România, care are 23 milioane.

Niciodată spionajul românesc și atentatele împotriva exilului din Vest nu au atins proporțiile epidemice pe care le-a atins sub Ceaușescu.

Buletinul Bisericii Ortodoxe Române pentru străinătate - Romanian Orthodox News - din 1985 anunța cu surle și tobe câte Biblii a tipărit:

200.000 exemplare în 1968
200.000 exemplare în 1975
50.000 exemplare în 1982
50.000 exemplare în 1985

LA WASHINGTON

a reușit să oprească pentru câteva ore mersul normal al capitalei americane. Lumea pe trotuare s'a oprit, aplaudând și strigând lozinci cu demonstranții. Mulți trecători, au intrat în coloană, cerând explicații și întrebând de situația din România. Dela ferestrele blocurilor, numeroși Americani priveau și aplaudau coloana.

Circulația s'a întrerupt, totul a stagnat, centrul orașului Washington a fost paralizat de acest cortegiu în care bătea o inimă românească purtând crucea și fluturând cu mândrie tricolorul sfânt.

La ora 1, coloana a ajuns în apropierea Ambasadei R.S.R., unde în parcul dominat de statuia marelui Taras Sevcenko, la o tribună improvizată, în fața camerelor T.V., s'au ținut discursuri. Discursul Părintelui Calciu, care a electrizat auditoriul, a fost întrerupt de nenumărate ori de aplauze și scandări de lozinci.

Apoi au vorbit Jeff Collins, directorul organizației "Christian Response International", Rev. Alexander Havadtoy, șeful organizației "Hungarian Reformed Church" și alți reprezentanți ai mai multor organizații creștine din America. Discursurile au fost înflăcărate, criticând situația creștinilor din România, și persecuțiile la care sunt supuși aceștia, încălcările flagrante ale drepturilor umane de către guvernul comunist dela București, arestările liderilor religioși și ai S.L.O.M.R.-ului, demolarea numeroaselor biserici sub pretextul sistematizării orașelor și satelor, neacordarea "Clauzei Națiunii Celei Mai Favorizate" României de către guvernul american, etc.

In jurul orei 3.30, coloana demonstranților s'a grupat în fața Ambasadei R.S.R., care spre rușinea lumii, a coborît drapelul tricolor de pe catargul din fața clădirii, numai cu câteva clipe înainte de sosirea demonstranților. S'au scandat lozinci prin megafoane, s'au fluturat drapele, și s'au ridicat pancarde timp de mai mult de o oră, după care, grupul de demonstranți și-au strâns mâinile despărțindu-se ușurați, cu credința că demonstrația va avea un efect pozitiv. Părintele Calciu, a fost imediat invitat la Departamentul de Stat, de Thomas Lynch, unde s'a întreținut pentru câteva ore cu un grup de senatori și congresmeni americani.

Ca rezultat al acestei demonstrații, pe data de 27 Mai Dorel Catarамă, a fost pus în libertate. Sperăm că în curând vom primi vestea că și alți lideri ai S.L.O.M.R., sau religioși ținuți în închisorile comuniste din România, sub false acuzații, vor fi eliberați. Iar cei ce se tem de a lua parte la demonstrații, aici în țara libertății, fac o mare greșeală. Nu putem ajuta sau salva pe ai noștri, atâta vreme cât în exil mai sunt unii ce cred în zicala "Capul plecat, sabia nu-l taie". Trebue să-i demascăm, să arătăm lumii întregi falsitatea regimului ce ține în jug populația României, iar de nu se ia seamă, închei cu urarea: "LA ANU', LA WASHINGTON".

Valeriu CERCEL

DISCURSUL DIN FATA STATUII LUI TARAS SEVCENKO

...MONSTRANTILOR

Vă rog să rețineți: pentru o populație de 20 milioane, de creștini, dintre care 16 milioane sunt ortodocși, s'au tipărit în 16 ani numai cinci sute de mii de Biblii.

Revista Service Orthodox de Presse din Paris, nr.104 din 11 Ianuarie 1986 scrie că "dintre toate bisericile ortodoxe din țările comuniste din Est, Biserica Ortodoxă Română are cele mai reduse posibilități de editare de cărți religioase."

Biserica Unită interzisă

Biserica greco-catolică trăiește în subteran de 40 de ani. Episcopii ei sunt terorizați de securitate și supravegheați ca nu cumva să aibă vreo activitate religioasă. Oastea Domnului, o organizație de pietate populară ortodoxă și de evanghelizare a fost interzisă din 1948. Foarte mulți dintre membrii ei au stat în închisori și adeseori adunările le sunt invadate de poliție care îi tratează cu brutalitate.

Având în vedere că nici un dolar rezultat din acordarea M.F.N. nu ajunge la popor, a cărui viață este din ce în ce mai grea, având în vedere că toate aceste avantaje merg în folosul exclusiv al familiei Ceaușescu, cerem Congresului American să suspende clauza pentru România pe un timp nedeterminat, până când teroarea, persecuția și crimele vor înceta în România.

Dacă totuși, în ciuda tuturor acestor evidențe, Congresul se va lăsa influențat de interesele economice ale unor oameni de afaceri, propunem schimbarea terminologiei și în loc de titulatura de Clauza Națiunii Celei Mai Favorizate pentru România, să i se spună Clauza Familiei Celei Mai Favorizate pentru Ceaușescu. In felul acesta, se va spune, cel puțin, lucrurilor pe nume.

Șarlataniile ceaușiste cunoscute acum în Vest

Mii de ziare din America și din țările Euorpei de Vest au publicat articole, arătând adevărata față a lui Nicolae Ceaușescu. Miniștri și demnitari de stat ai acestor țări s'au izbit de refuzul brutal al acestuia, atunci când au ridicat problema drepturilor umane și religioase. Cu toate acestea, unele guverne occidentale încă mai cred în fața umană a dictatorului din România. Românii din Elveția trimit lumânări rudelor lor din țară pentru a-și putea ilumina locuințele. Cu toate acestea, Scînteia mai are lipsa de bun simț să mai vorbească de epoca lumină a lui Ceaușescu.

Cel care vă vorbește acum a petrecut 22 ani în închisorile comuniste. Am trecut prin cele mai sălbatice torturi ordonate direct de Ceaușescu, pentrucă acesta - în ciuda oricăror evidențe - mă socotea dușmanul său personal foarte periculos, numai pentrucă am predicat deschis cuvântul lui Dumnezeu și am protestat împotriva distrugerilor de biserici.

Tot victimele sunt de vină

Preotul Alexandru Pop din Arad, care face același lucru acum, a fost suspendat și episcopii colaboratori încearcă să-l denigreze. Totul este zadarnic. Faptele acestor episcopi sunt mult prea cunoscute ca să-i mai ia cineva în seamă. Totuși viața lui este în pericol, pentrucă nici o lege nu protejează pe cetățean în România. Dacă Ceaușescu într'o clipă de nebunie, ar ordona asasinarea a câtorva mii de oameni, poliția i-ar executa imediat ordinele, iar șefii bisericilor ar lăuda aceste crime, afirmând că victimele sunt de vină. Patriarhul Ortodox, ca și alți lideri religioși, sunt în M.A.N. și semnează toate deciziile de persecuție și de distrugere ale lui Ceaușescu.

Fostul ambasador al Statelor Unite ale Americii din România descopere politica de susținere a terorismului internațional al lui Ceaușescu

Domnul David Funderburk, care a fost ambasador în România, a cunoscut aceste abuzuri, ca și toată politica de susținere a terorismului internațional al lui Ceaușescu. Sentimentul său de justiție interioară, l-a determinat pe Domnul Funderburk să-și dea demisia pentru a putea spune liber adevărul. Ne bucurăm că este alături de noi, îi mulțumim și-i declarăm simpatia noastră.

Onorabilii Wolfe, Smith, Hall și Simons, membri ai Congresului, au cunoscut direct, în urma vizitelor pe care le-au făcut în România, persecuția, teroarea, foamea, la care sunt supuși credincioșii. De aceea sunt astăzi alături de noi. Apreciem cu respect dragostea lor de adevăr și simțul lor de dreptate și ne rugăm lui Dumnezeu să le ajute să urce tot mai mult în activitatea lor politică. Prezența unor astfel de creștini adevărați în parlamentele lumii libere este o binecuvântare a lui Dumnezeu pentru cei în suferință, căci ei pot face mult pentru biserica persecutată.

"Creștinismul este astăzi în plin avânt"

Creștinismul este astăzi în plin avânt. Am călătorit prin toată Europa și am adus oamenilor mesajul bisericii în suferință și am găsit ecou în inima lor, căci Duhul Sfânt lucrează în ascuns în suflete, tinerii își întorc tot mai mult privirile însetate de adevărul creștin spre Hristos, Soarele Dreptății.

Stim că epoca de avânt a lui Anticrist este în declin, creștinismul iese tot mai mult din catacombe.

Dacă lumea ne oprimă, Iisus ne consolează; dacă puterea politică ne ucide, Iisus ne pune pe frunte cununa de martir; dacă regii ne aruncă în groapa cu lei, Fiul lui Dumnezeu leagă gura fiarelor; dacă suntem îndurerați, Iisus este bucuria noastră. Nu suntem singuri, nu suntem abandonați.

Patriarhia Română are zeci de biserici misionare în țările din Vest, dar nici una în țările necreștine, cum sunt Coreea, China, sau Africa. Toate aceste biserici sunt agenturi de spionaj, sau, în cel mai bun caz, centre de influență în favoarea regimului din România. Unii preoți din Germania de Vest și din Elveția au fost expulzați din țările respective pentru activitatea lor de spionaj în favoarea regimului comunist. Incă de când eram în țară știam că unii preoți erau agenți ai securității. Astăzi, mulți din acești preoți informatori sunt misionari în Occident, ceea ce dovedește că nu din motive religioase se află ei aici.

Ce caută aceste misiuni așa zise ortodoxe ale României în America, unde există o Episcopie Ortodoxă Română care poate satisface toate necesitățile spirituale ale Românilor din exil? Intrebăm autoritățile americane: "Câte biserici misionare are America în România?"

Agenții securității cu misiunea de "preoți misionari"

Am pus această întrebare Departamentului de Stat, care este cel mai avizat în problemă. Mi s'a răspuns: "Nici una, pentrucă Ceaușescu ar socoti aceste misiuni ca un amestec în treburile interne".

Ciudată concepție! Dacă o biserică din Occident încearcă să stabilească o misiune în România, înseamnă că se amestecă în treburile ei interne, dar zecile de misiuni ale Patriarhiei, care sunt aproape tot atâtea agenturi de spionaj, țin de libertatea religioasă.

Noi cerem două lucruri autorităților americane:

1 - Să exercite un control mai strâns asupra preoților din aceste biserici comuniste, ca și asupra Românilor care le vizitează. Un adevărat refugiat, care a suferit în țară, nu poate merge la un preot agent. Poate că se vor descoperi lucruri interesante prin această supraveghere.

2 - Să se reducă numărul acestor biserici pe baza principiului reciprocității: să rămână atâtea biserici comuniste în Statele Unite, câte misiuni avem noi pe teritoriul României. Mă declar gata să stabilesc prima misiune ortodoxă americană în țara noastră. In felul acesta, autoritățile Statelor Unite vor elimina multe agenturi de spionaj de pe teritoriul lor.

Orișiunde ne-am afla nu suntem liberi atâta timp cât frații noștri sunt încă în robie

Această țară liberă și acest popor care ne-a primit cu generozitate și dragoste merită nu numai recunoștința noastră, ci și ajutorul nostru în lupta împotriva infiltrațiilor comuniste, ale căror metode noi le cunoaștem mai bine.

Nu ne vom putea mânca în pace pâinea noastră zilnică, nici vom putea bea apa cea de toate zilele, câtă vreme frații noștri români și creștini sunt sub teroare și persecuție.

O declarăm aici în fața tuturor și înțelegem să ne respectăm angajamentul.

Pr.Prof.Gh. CALCIU-DUMITREASA

DEMONSTRAȚIE LA WASHINGTON

In ziua de Luni, 19 Mai a.c., a avut loc la Washington D.C., o demonstrație de protest împotriva practicilor guvernului comunist din România, la care au participat peste 500 de demonstranți ortodocși, catolici și protestanți româno-americani, sosiți cu acest prilej din 15 state. Si-au mai dat aportul numeroase organizații creștine ca: Christian Response International, în frunte cu Jeff Collins, directorul acesteia, Christians Liberty, David Evangelical Outrech, Christian in Crisis, Hungarian Reformed Church, și altele, precum și numeroși congresmeni și oameni de stat americani, dintre care Sen. Paul Trible (R/VA), Sen. Bill Armstrong (R/CO), Sen. Paul Simon (D/IL), U.S.Rep. Chris Smith (R/NJ), U.S.Rep. Tony Hall (D/OH), U.S.Rep. Frank Wolf (R/VA) și alții.

In fruntea mulțimii, pe lângă aceste mari personalități americane și române din exil, înconjurat de un număr considerabil de preoți ortodocși, catolici și protestanți s'a aflat eroul-martir, înscris cu litere de aur în istoria neamului românesc, Pr. Prof. Gh. Calciu- Dumitreasa.

La ora 10 dimineața, grupul de demonstranți se aflau grupați în fața monumentului lui George Washington, unde în fața camerelor de luat vederi și a microfoanelor numeroaselor canale T.V. și posturi de radio locale și din alte state, s'au ținut discursuri și s'au luat numeroase interviuri persoanelor de față. Inaintea plecării, s'a ținut o slujbă, (TE DEUM) oficiată de preoții prezenți, încheiată cu "Cristos a înviat".

Ora 11.30, a pus în mișcare coloana demonstranților, care părăsind monumentul lui George Washington, a trecut prin fața Casei Albe. Inarmați cu megafoane, demonstranții scandau lozinci ridicând pancardele pe care se putea citi "Libertate religioasă în România". "Dați drumul fraților noștri din țară", "Eliberați-l pe Radu Filipescu", "Respectați drepturile omului în România", "Opriți demolarea bisericilor", "Eliberați-l pe Dorel Cataramă", "Nu dați CLAUZA clanului Ceaușescu", "Opriți asasinarea creștinilor" etc. Peste capetele demonstranților fluturau drapele tricolore și americane. In fruntea coloanei, Părintele Calciu, înconjurat de preoți, purtau o pancardă de vreo 7 metri pe care ședea scris "ROMANIA PLANGE PENTRU DREPTURI RELIGIOASE". In timpul marșului, în timp ce întreaga coloană scanda lozinci, agita pancarde și flutura drapele, în capul coloanei se cântau "Cristos a înviat" "Deșteaptă-te române" și alte cântece pe care Washingtonul a fost bucuros să le audă, cântece pe care Românului în țara lui, mulți ani, i-au fost interzise să le cânte, să le asculte sau să-i placă.

Carele de reportaj ale canalelor T.V., se deplasau odată cu coloana lungă de aproape un kilometru, iar reporterii umblau în goană prin mulțime, luând interviuri și căutând să nu le scape nimic. In acest ritm, urcând în sus pe Connecticut Ave. și apoi pe Massachusetts Av. coloana a reușit să oprească pentru câteva ore mersul normal al capitalei americane. Lumea pe trotuare s'a oprit, aplaudând și strigând lozinci cu demonstranții. Mulți trecători, au intrat în coloană, cerând explicații și întrebând de situația din România. Dela ferestrele blocurilor, numeroși Americani priveau și aplaudau coloana.

Circulația s'a întrerupt, totul a stagnat, centrul orașului Washington a fost paralizat de acest cortegiu în care bătea o inimă românească purtând crucea și fluturând cu mândrie tricolorul sfânt.

La ora 1, coloana a ajuns în apropierea Ambasadei R.S.R., unde în parcul dominat de statuia marelui Taras Sevcenko, la o tribună improvizată, în fața camerelor T.V., s'au ținut discursuri. Discursul Părintelui Calciu, care a electrizat auditoriul, a fost întrerupt de nenumărate ori de aplauze și scandări de lozinci.

Apoi au vorbit Jeff Collins, directorul organizației "Christian Response International", Rev. Alexander Havadtoy, șeful organizației "Hungarian Reformed Church" și alți reprezentanți ai mai multor organizații creștine din America. Discursurile au fost înflăcărate, criticând situația creștinilor din România, și persecuțiile la care sunt supuși aceștia, încălcările flagrante ale drepturilor umane de către guvernul comunist dela București, arestările liderilor religioși și ai S.L.O.M.R.-ului, demolarea numeroaselor biserici sub pretextul sistematizării orașelor și satelor, neacordarea "Clauzei Națiunii Celei Mai Favorizate" României de către guvernul american, etc.

In jurul orei 3.30, coloana demonstranților s'a grupat în fața Ambasadei R.S.R., care spre rușinea lumii, a coborît drapelul tricolor de pe catargul din fața clădirii, numai cu câteva clipe înainte de sosirea demonstranților. S'au scandat lozinci prin megafoane, s'au fluturat drapele, și s'au ridicat pancarde timp de mai mult de o oră, după care, grupul de demonstranți și-au strâns mâinile despărțindu-se ușurați, cu credința că demonstrația va avea un efect pozitiv. Părintele Calciu, a fost imediat invitat la Departamentul de Stat, de Thomas Lynch, unde s'a întreținut pentru câteva ore cu un grup de senatori și congresmeni americani.

Ca rezultat al acestei demonstrații, pe data de 27 Mai Dorel Cataramă, a fost pus în libertate. Sperăm că în curând vom primi vestea că și alți lideri ai S.L.O.M.R., sau religioși ținuți în închisorile comuniste din România, sub false acuzații, vor fi eliberați. Iar cei ce se tem de a lua parte la demonstrații, aici în țara libertății, fac o mare greșeală. Nu putem ajuta sau salva pe ai noștri, atâta vreme cât în exil mai sunt unii ce cred în zicala "Capul plecat, sabia nu-l taie". Trebue să-i demascăm, să arătăm lumii întregi falsitatea regimului ce ține în jug populația României, iar de nu se ia seamă, închei cu urarea: "LA ANU', LA WASHINGTON".

Valeriu CERCEL

COLOANA IN FATA CASEI ALBE

DISCURSUL DIN FATA STATUII LUI TARAS SEVCENKO

Dragi prieteni,

Suntem aici pentru a ne exprima durerea și revolta împotriva genocidului care are loc în România. Supusă tiraniei absolute a lui Nicolae Ceaușescu și a familiei lui, de 40 de ani populația țării noastre moare literalmente de foame, frig, teroare și nesiguranță.

De 21 ani de când familia aceasta a preluat puterea în România, procesele înscenate împotriva credincioșilor, încălcările drepturilor umane, exproprierea absolută a cetățenilor a ajuns la forme mai brutale chiar decât în stalinism.

De 10 ani, Congresul Statelor Unite ale Americii acordă României statutul de Națiune Favorizată în speranța unei îmbunătățiri a vieții cetățenilor. De 10 ani, curba economică a României cunoaște un declin atât de înspăimântător, încât, din punct de vedere al nivelului de trai, ea se situează pe penultimul loc între țările comuniste, înaintea Albaniei.

De 20 de ani, Ceaușescu, sub masca independenței față de Moscova, obține dolari și tehnologie americană pe care apoi o transmite Rusiei și altor țări comuniste; de 20 de ani, Ceaușescu exportă arme tuturor mișcărilor revoluționare de stânga din țările lumii a treia, și nu numai arme produse în România. Când eram în închisorile comuniste am întâlnit oameni care mi-au declarat că armele sosite din China în portul Galați erau încărcate în vapoare românești de cereale și duse în țările arabe în mod clandestin. Exact în perioada aceasta în care cel mai mare terorist furniza arme provenite din țările comuniste terorismului internațional, agenții săi se străduiau să corupă comitetul Nobel să-i acorde premiul pentru pace.

In nici o țară comunistă persecuțiile religioase nu sunt mai brutale ca în România

Nici o țară comunistă nu cunoaște o persecuție religioasă și o încălcare a drepturilor umane mai brutale decât România.

Biserica Ortodoxă a fost totdeauna o biserică națională și a colaborat cu guvernele țării, dar una este să colaborezi cu un guvern creștin și alta cu un guvern ateu. Sub Nicolae Ceaușescu, numai în ulțimii doi ani și numai in București au fost demolate 13 biserici ortodoxe și două baptiste. Pe teritoriul întregii țări, zeci de biserici au fost demolate și ierarhia nu a protestat niciodată. Dimpotrivă, dacă unii preoți au îndrăznit s'o facă, au fost imediat caterisiți și dați astfel, lipsiți de orice apărare, în mâna securității. Grupul de tineri preoți care a protestat împotriva arestării mele au fost caterisiți, arestați, torturați ani în șir și, în cele din urmă, expulzați din țară. Unii dintre ei se găsesc aici, printre noi: preotul Doru Gaga, Ionel Vinchici, Viorel Dumitrescu, Cernat Ambruș, etc.

In momentul în care Ceușescu și-a simțit poziția internațională amenințată, a trimis totdeauna câte un om al bisericii, colaborator al partidului, care să-l salveze. Atunci când în Occident a izbucnit scandalul celor zece mii de Biblii transformate în hârtie igenică din ordinul lui Ceaușescu, acesta a trimis imediat un pastor protestant care să declare în fața Congresului American că toate Bibliile au ajuns la destinatarii lor. Si acestui pastor nu i-a fost rușine să mintă, deși știa că noi aveam dovezile concrete în această problemă.

Joi, 15 Mai 1986, Ceaușescu a trimis doi dintre agenții săi la Washington ca să pledeze pentru clauza națiunii celei mai favorizate pentru România, pe episcopul Antonie Plămădeală și pe episcopul Nifon. La recepția dată de cei doi agenți la Capitoliu au participat șase persoane. Din aceste șase persoane, trei veniseră acolo la cererea noastră, pentru a le pune întrebări. Aceste persoane au fost: senatorul Wolfe și deputatul Christofor Smith și reporterul Europei libere, Nestor Rateș. Când cei doi episcopi au fost întrebați despre bisericile demolate din țară, Antonie a avut lipsa de rușine să declare că au fost dărâmate doar șase biserici. Vă rog să rețineți: șase biserici, ceea ce dovedește că acești oameni nu se rușinează să spună cele mai sfruntate minciuni, mai ales că ei știau foarte bine că cei doi congresmeni fuseseră în România, special în problema bisericilor demolate și a persecuției religioase.

Inchiși sau... condamnați la moarte

Episcopii colaboratori nu au auzit niciodată despre preotul catolic Geza Palfi, ucis de securitatea din Târgul Mureș pentrucă a cerut, într'o predică de Crăciunul lui 1983, ca prima zi a Nașterii Domnului să nu se lucreze, pentruca muncitorii să poată merge la biserică; nu au auzit nici de preotul ortodox Dumitru Zamisnicu, cel care a murit în urma tratamentelor brutale din clinicile psihiatrice ale regimului comunist și nici de părintele ieromonah Ilarion Argatu, care a fost internat din mânăstirea Cernica - deci cu știrea episcopului Roman și a patriarhului - într'o clinică psihiatrică timp de șase luni, de unde s'a întors foarte bolnav și azi este strict supravegheat în mânăstire, încât nimeni nu poate vorbi cu el. Antonie Plămădeală nu știe nimic despre părintele Gavrilă Stefan, pe care el l-a caterisit încă din 1975 și care trăiește de atunci în sărăcie și teroare împreună cu soția și cei opt copii ai lor.

Nu au auzit nici de adventistul Dorel Cataramă care este închis, nici de baptiștii Ilie Neamțu și Constantin Sfatcu - ultimul eliberat de curând în urma unor mari și răsunătoare intervenții - și nici măcar de tânărul inginer Radu Filipescu, condamnat la zece ani pentrucă a protestat împotriva încălcării drepturilor umane de către regimul lui Ceaușescu. Milioane de oameni din Vest știu acest lucru, cei doi episcopi inocenți nu știu nimic.

Toate avantajele obținute prin acordarea M.F.N. nu numai că nu au îmbunătățit situația economică a populației române, ci, dimpotrivă, au înrăutățit-o, așa cum arată toate statisticile internaționale: oamenii mor de foame și de frig. Repet ceea ce am mai spus: în iarna anului 1984-85, numai în spitalul Grigore Alexandrescu, au murit din cauza frigului, în incubatoare, 93 de noi născuți, deoarece Nicolae Ceaușescu a ordonat întreruperea curentului electric opt ore pe zi. Zeci de mii de bătrâni au murit din lipsă de hrană și de frig, iar când un ziarist străin a întrebat-o pe Elena Ceaușescu despre această calamitate, ea a recunoscut-o, dar a adăugat, crezând că atenuează lucrurile: "Economia națională nu a avut de suferit din cauza acestor morți, pentrucă toți acești bătrâni nu erau productivi.

In acest timp, familia Ceaușescu construiește un bulevard uriaș care să ducă la palatul lor, după ce au distrus un sfert din capitală și toate acestea numai cu sângele națiunii întregi. Cu cât foamea și mizeria sunt mai mari, cu atât nebunia luxului și a megalomaniei acestei familii crește.

Ceaușescu a decapitat în trei zile Sindicatul liber format de un grup de oameni, în frunte cu doctorul Cană Ionel și Brașoveanu Gheorghe, aruncând pe fondatori în închisori și în clinici psihiatrice; Ceaușescu a înăbușit în sânge greva minerilor din Valea Jiului din 1977. Cei doi lideri ai grevei - Ion Dobre și Jurca - au fost asasinați, peste 400 de mineri au fost condamnați sau puși în clinici psihiatrice, circa 15.000 persoane - mineri și familiile lor - au fost obligați să părăsească Valea Jiului și să-și caute locuințe și de lucru în alte părți ale țării.

Ceaușescu îl pune în domiciliu obligatoriu pe Constantin Pârvulescu, vechi membru de partid, pentrucă a avut curajul să-l critice într'o ședință a M.A.N.

Ca și Stalin, el își omoară vechii tovarăși de partid, așa cum a făcut cu Chivu Stoica, care a fost împușcat chiar în biroul lui Ceaușescu de către ministrul de interne de atunci, Emil Bobu.

Cincisprezece membri ai familiei Ceaușescu și șapte ai ramurei Elenei Ceaușescu dețin funcții importante în stat și partid: miniștri, generali, etc. Nicu Ceaușescu, actual ministru al tineretului, are la activul său cel puțin trei tineri pe care i-a ucis cu mașina, fără a fi tras la răspundere. Ca o culme a ironiei, el este astăzi președintele Organizației Mondiale a Tineretului.

INTALNIREA DEMONSTRANTILOR

Asociația pentru Drepturile Omului din Frankfurt a prezentat anul acesta Comisiei Helsinki la Geneva cazurile de încălcare a drepturilor umane în țările comuniste. Din cele 7.000 de cazuri, 2.500 aparțin Rusiei, 2.500 României, iar ce rămâne se împarte la celelalte țări. Pare imposibil de crezut și totuși așa este: Rusia, care are aproape 280 milioane locuitori, are același număr de abuzuri cu România, care are 23 milioane.

Niciodată spionajul românesc și atentatele împotriva exilului din Vest nu au atins proporțiile epidemice pe care le-a atins sub Ceaușescu.

Buletinul Bisericii Ortodoxe Române pentru străinătate - Romanian Orthodox News - din 1985 anunța cu surle și tobe câte Biblii a tipărit:

200.000 exemplare în 1968
200.000 exemplare în 1975
50.000 exemplare în 1982
50.000 exemplare în 1985

Vă rog să rețineți: pentru o populație de 20 milioane, de creștini, dintre care 16 milioane sunt ortodocși, s'au tipărit în 16 ani numai cinci sute de mii de Biblii.

Revista Service Orthodox de Presse din Paris, nr.104 din 11 Ianuarie 1986 scrie că "dintre toate bisericile ortodoxe din țările comuniste din Est, Biserica Ortodoxă Română are cele mai reduse posibilități de editare de cărți religioase."

Biserica Unită interzisă

Biserica greco-catolică trăiește în subteran de 40 de ani. Episcopii ei sunt terorizați de securitate și supravegheați ca nu cumva să aibă vreo activitate religioasă. Oastea Domnului, o organizație de pietate populară ortodoxă și de evanghelizare a fost interzisă din 1948. Foarte mulți dintre membrii ei au stat în închisori și adeseori adunările le sunt invadate de poliție care îi tratează cu brutalitate.

Având în vedere că nici un dolar rezultat din acordarea M.F.N. nu ajunge la popor, a cărui viață este din ce în ce mai grea, având în vedere că toate aceste avantaje merg în folosul exclusiv al familiei Ceaușescu, cerem Congresului American să suspende clauza pentru România pe un timp nedeterminat, până când teroarea, persecuția și crimele vor înceta în România.

Dacă totuși, în ciuda tuturor acestor evidențe, Congresul se va lăsa influențat de interesele economice ale unor oameni de afaceri, propunem schimbarea terminologiei și în loc de titulatura de Clauza Națiunii Celei Mai Favorizate pentru România, să i se spună Clauza Familiei Celei Mai Favorizate pentru Ceaușescu. In felul acesta, se va spune, cel puțin, lucrurilor pe nume.

Șarlataniile ceaușiste cunoscute acum în Vest

Mii de ziare din America și din țările Euorpei de Vest au publicat articole, arătând adevărata față a lui Nicolae Ceaușescu. Miniștri și demnitari de stat ai acestor țări s'au izbit de refuzul brutal al acestuia, atunci când au ridicat problema drepturilor umane și religioase. Cu toate acestea, unele guverne occidentale încă mai cred în fața umană a dictatorului din România. Românii din Elveția trimit lumânări rudelor lor din țară pentru a-și putea ilumina locuințele. Cu toate acestea, Scînteia mai are lipsa de bun simț să mai vorbească de epoca lumină a lui Ceaușescu.

Cel care vă vorbește acum a petrecut 22 ani în închisorile comuniste. Am trecut prin cele mai sălbatice torturi ordonate direct de Ceaușescu, pentrucă acesta - în ciuda oricăror evidențe - mă socotea dușmanul său personal foarte periculos, numai pentrucă am predicat deschis cuvântul lui Dumnezeu și am protestat împotriva distrugerilor de biserici.

Tot victimele sunt de vină

Preotul Alexandru Pop din Arad, care face același lucru acum, a fost suspendat și episcopii colaboratori încearcă să-l denigreze. Totul este zadarnic. Faptele acestor episcopi sunt mult prea cunoscute ca să-i mai ia cineva în seamă. Totuși viața lui este în pericol, pentrucă nici o lege nu protejează pe cetățean în România. Dacă Ceaușescu într'o clipă de nebunie, ar ordona asasinarea a câtorva mii de oameni, poliția i-ar executa imediat ordinele, iar șefii bisericilor ar lăuda aceste crime, afirmând că victimele sunt de vină. Patriarhul Ortodox, ca și alți lideri religioși, sunt în M.A.N. și semnează toate deciziile de persecuție și de distrugere ale lui Ceaușescu.

Fostul ambasador al Statelor Unite ale Americii din România descopere politica de susținere a terorismului internațional al lui Ceaușescu

Domnul David Funderburk, care a fost ambasador în România, a cunoscut aceste abuzuri, ca și toată politica de susținere a terorismului internațional al lui Ceaușescu. Sentimentul său de justiție interioară, l-a determinat pe Domnul Funderburk să-și dea demisia pentru a putea spune liber adevărul. Ne bucurăm că este alături de noi, îi mulțumim și-i declarăm simpatia noastră.

Onorabilii Wolfe, Smith, Hall și Simons, membri ai Congresului, au cunoscut direct, în urma vizitelor pe care le-au făcut în România, persecuția, teroarea, foamea, la care sunt supuși credincioșii. De aceea sunt astăzi alături de noi. Apreciem cu respect dragostea lor de adevăr și simțul lor de dreptate și ne rugăm lui Dumnezeu să le ajute să urce tot mai mult în activitatea lor politică. Prezența unor astfel de creștini adevărați în parlamentele lumii libere este o binecuvântare a lui Dumnezeu pentru cei în suferință, căci ei pot face mult pentru biserica persecutată.

"Creștinismul este astăzi în plin avânt"

Creștinismul este astăzi în plin avânt. Am călătorit prin toată Europa și am adus oamenilor mesajul bisericii în suferință și am găsit ecou în inima lor, căci Duhul Sfânt lucrează în ascuns în suflete, tinerii își întorc tot mai mult privirile însetate de adevărul creștin spre Hristos, Soarele Dreptății.

Stim că epoca de avânt a lui Anticrist este în declin, creștinismul iese tot mai mult din catacombe.

Dacă lumea ne oprimă, Iisus ne consolează; dacă puterea politică ne ucide, Iisus ne pune pe frunte cununa de martir; dacă regii ne aruncă în groapa cu lei, Fiul lui Dumnezeu leagă gura fiarelor; dacă suntem îndurerați, Iisus este bucuria noastră. Nu suntem singuri, nu suntem abandonați.

Patriarhia Română are zeci de biserici misionare în țările din Vest, dar nici una în țările necreștine, cum sunt Coreea, China, sau Africa. Toate aceste biserici sunt agenturi de spionaj, sau, în cel mai bun caz, centre de influență în favoarea regimului din România. Unii preoți din Germania de Vest și din Elveția au fost expulzați din țările respective pentru activitatea lor de spionaj în favoarea regimului comunist. Incă de când eram în țară știam că unii preoți erau agenți ai securității. Astăzi, mulți din acești preoți informatori sunt misionari în Occident, ceea ce dovedește că nu din motive religioase se află ei aici.

Ce caută aceste misiuni așa zise ortodoxe ale României în America, unde există o Episcopie Ortodoxă Română care poate satisface toate necesitățile spirituale ale Românilor din exil? Intrebăm autoritățile americane: "Câte biserici misionare are America în România?"

Agenții securității cu misiunea de "preoți misionari"

Am pus această întrebare Departamentului de Stat, care este cel mai avizat în problemă. Mi s'a răspuns: "Nici una, pentrucă Ceaușescu ar socoti aceste misiuni ca un amestec în treburile interne".

Ciudată concepție! Dacă o biserică din Occident încearcă să stabilească o misiune în România, înseamnă că se amestecă în treburile ei interne, dar zecile de misiuni ale Patriarhiei, care sunt aproape tot atâtea agenturi de spionaj, țin de libertatea religioasă.

Noi cerem două lucruri autorităților americane:

1 - Să exercite un control mai strâns asupra preoților din aceste biserici comuniste, ca și asupra Românilor care le vizitează. Un adevărat refugiat, care a suferit în țară, nu poate merge la un preot agent. Poate că se vor descoperi lucruri interesante prin această supraveghere.

2 - Să se reducă numărul acestor biserici pe baza principiului reciprocității: să rămână atâtea biserici comuniste în Statele Unite, câte misiuni avem noi pe teritoriul României. Mă declar gata să stabilesc prima misiune ortodoxă americană în țara noastră. In felul acesta, autoritățile Statelor Unite vor elimina multe agenturi de spionaj de pe teritoriul lor.

Orișiunde ne-am afla nu suntem liberi atâta timp cât frații noștri sunt încă în robie

Această țară liberă și acest popor care ne-a primit cu generozitate și dragoste merită nu numai recunoștința noastră, ci și ajutorul nostru în lupta împotriva infiltrațiilor comuniste, ale căror metode noi le cunoaștem mai bine.

Nu ne vom putea mânca în pace pâinea noastră zilnică, nici vom putea bea apa cea de toate zilele, câtă vreme frații noștri români și creștini sunt sub teroare și persecuție.

O declarăm aici în fața tuturor și înțelegem să ne respectăm angajamentul.

Pr.Prof.Gh. CALCIU-DUMITREASA

EVANGHELIA EXILULUI (Iulie 1986)

VIRTUTEA RĂBDĂRII

Sergiu GROSSU

Din "Apostolul" Duminicii a treia după Rusalii reținem acest adevăr: "Noi știm că necazul aduce răbdare, iar răbdarea aduce biruință în încercare" (Romani, 5. 3-4). Un adevăr pe care l-am experimentat mai întâi în țară, în toiul prigoanei comuniste, când închisorile și lagărele de muncă forțată gemeau de suflete nevinovate și de trupuri frânte în bătăi; pe care l-am trăit din plin și aici, în lumea liberă, unde a trebuit să suportăm mizeria readaptării la o viață nouă, suferind și răbdând încercările unei bäjenii nedorite, cu inima întoarsă spre pământul cotropit de forțele Răului și ale Intunericului.

Răbdarea este o virtute inerentă procesului desăvârșirii umane, așa cum menționează Ap. Iacov: "Dar răbdarea trebue să-și facă desăvârșit lucrarea, pentruca să fiți desăvârșiți, întregi." Ea reprezintă o treaptă spre perfecțiune, de care nu ne putem dispensa, și anume acea treaptă care face cu putință trecerea dela înfrânare la evalvie. Așa cum ni se revelează: "De aceea, dați-vă și voi toate silințele ca să uniți cu credința voastră, fapta; cu fapta, cunoștința; cu cunoștința, înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia..." (2 Petru, 1. 5-6) Apostolii au avut tăria să arate "în toată răbdarea" sau "prin multă răbdare" că sunt, cu adevărat, "niște vrednici slujitori ai lui Dumnezeu", în momentele de grea cumpănă ale vieții lor, care au fost și rămân și ale noastre, ale tuturor creștinilor, din toate veacurile. Fiindcă atât ieri, sub apăsarea păgânismului roman, cât și azi, expuși incontinuu urii vindicative a organelor polițienești, în țările de dincolo de cortina de fier, creștinii sunt obligați să-și tráiască viața de credință "în necazuri, în nevoi, în strâmtorări, în bătăi, în temnițe, în răscoale, în osteneli, în vegheri, în posturi".

Este lesne de înțeles că aria de acționare a răbdării nu are limite: dela simple osteneli, vegheri și posturi, la bătăi, prigoniri și temnițe. Multiple și neprevăzute "încercări" vor împresura sufletul omenesc, ca să-i întunece perspectivele, ca să-i diminueze nostalgia paradisului pierdut, ca să-i împiedice ascensiunea spre culmile credinței, ca să-l piardă în focul Gheenei, definitiv. Cui îi datorăm biruința în încercare? Răbdării, căci știm că "necazul aduce răbdare, răbdarea aduce biruință în încercare" (Romani, 5..3-4). Prin răbdare, noi suportăm ispita, biruind-o. Prin răbdare, "slăbiciunile celor slabi" nu sunt un prilej de poticnire, ci de afirmare a plenitudinii tăriei noastre spirituale. Prin răbdare, prin multă răbdare, noi devenim capabili să ținem piept împrejurărilor potrivnice, detestând tirania, refuzând delațiunea și meschinăriile politice, înfruntând, cu demnitate, prigonirile, acceptând dăruirea și jertfa.

Apogeul răbdării creștine este răbdarea suferințelor. Ce-i cere Pavel ucenicului Timotei decât să fie treaz în toate lucrurile și să rabde suferințele? Căci numai răbdând întreaga gamă a suferințelor omenești, vom avea dreptul la "Pomul Vieții", și vom putea rosti în clipa plecării: "M'am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința" (2 Timotei, 4.7). Răbdarea și suferința sunt gemene. Biblia, în nenumărate locuri, scoate în evidență rolul fiecăreia în viața copiilor lui Dumnezeu. Prin răbdare, de exemplu, noi integrăm suferința în viața noastră duhovnicească, o asimilăm și, astfel, suferința se face roditoare. Adică, răbdarea ne ajută să suferim în chip demn, iar suferința împrumută răbdării aureola demnității. Prin suferință, noi ne desăvârșim răbdarea. Reușim, cu alte cuvinte - în pofida tuturor însângerărilor din exil, sau, mai bine zis, datorită lor-, să facem saltul calitativ dela răbdarea ca efort propriu, la "îndelunga răbdare", ca roadă a Duhului Sfânt.

In lupta noastră cu răul din noi și din afară, noi, Românii deștărați și risipiți pe toată suprafața planetei, avem nevoie de răbdare, pentrucă răbdarea, ca virtute defensivă, ne dă posibilitatea desfășurării virtuților ofensive, garantează realizarea spiritualității creștine, prin împlinirea voinței lui Dumnezeu. O condiție esențială a răbdării, ca de altfel a oricărei virtuți, este continuitatea, dinamismul continuu, sârguința non-capitulării. Prin răbdare, este drept, putem suferi și suferim onorabil potrivniciile externe. Dar ceea ce se impune imperios este să nu obosim în răbdare, după cum scrie în cartea Apocalipsei: "Stiu că ai răbdare, că ai suferit din pricina Numelui Meu și că n'ai obosit." Oboseala răbdării este simptomul îmbolnăvirii, și Sf. Pavel se apleacă deosebit de atent asupra caracterului patologic al componentelor vieții spirituale, scoțând la lumină importanța sănătății "în credință, în dragoste, în răbdare" (Tit, 2.2).

Ca să nu obosim în răbdare, ca să nu înregistrăm îmbolnăvirea ei, trebue să luăm în considerație o serie de factori-piloni, pe care se sprijină validitatea răbdării creștine. In primul rând, este inima "bună și curată", în care păstrăm Cuvântul auzit, pentru a face "roadă în răbdare", ca'n pilda Semănătorului (Luca, 8.15). O inimă nouă, o inimă curățită de toate spurcăciunile și de toți idolii, în care răbdarea se poate înfiripa și poate acționa nestingherit, deoarece idolii din afară, excitanții externi care caută să ne invadeze și să ne surpe bolta de rezistență a ființei morale, care ne solicită răbdarea, nu-și mai au în noi corespondentul lor maladiv, stingheritor. In al doilea rând, este tăria interioară, forța spirituală a sufletului, care alimentează răbdarea, menținându-i prospețimea și amplificându-i durata, atunci când suntem realmente "întăriți, cu toată puterea, potrivit cu tăria slavei Lui, pentru orice răbdare și îndelungă răbdare, cu bucurie" (Coloseni, 1.11). Si, în al treilea rând, se impune aportul nădejdei, influența sa enormă, în legătură cu viabilitatea, cu permanența răbdării; fiindcă atât dimensiunea, cât și calitatea răbdării, sunt direct proporționale cu însușirea fundamentală a acestei nădejdi, conform îndemnului paulinic: "Dacă nădăjduim ce nu se vede, așteptăm cu răbdare."

In geneza propriu-zisă a răbdării, preponderența o are înfrânarea, pentrucă prin înfrânare se ajunge la răbdare și nu invers. După cum sportivii "se supun la tot felul de înfrânări", ca să poată răbda probele grele, istovitoare, ale unui concurs de performanță, la fel și în viața de credință, mai întâi ne înfrânăm interioritatea rebelă, sinele nărăvaș și penetrabil, și apoi răbdăm invaziile din afară, așa numita "încercare a credinței", care încet, dar sigur, consolidează răbdarea sau, ca să folosim cuvintele Evangheliei, "lucrează răbdare."

Fără excepție, "încercările" ne atacă, fiecare în parte, printr'o ispită proprie, caracteristică, în scopul exploziei noastre subterane, a înfrângerii, a capitulării. Si nu există decât un singur mijloc de scăpare din mrejile ispitei - înfrânarea ei din fașă, înlăuntru, ca s'o, putem răbda ca încercare din afară, având această încredințare: "Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre, ci împreună cu ispita a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s'o puteți răbda" (1 Corinteni, 10.13).

Evanghelia ne învață că răbdarea nu este o virtute izolată, ci aparține unui arsenal bogat, urmând după credință și dragoste, dar procedând blândețea; căci nu poți fi blând în relațiile cu oamenii, dacă, în prealabil, nu ai răbdat defectele conduitei lor. Credința merge mână în mână cu răbdarea, este indisolubil legată de ea, mai ales în circumstanțele istorice nefavorabile credinței, așa cum ne-a fost dat să trăim, multora din noi, în România comunistă. Pentrucă , în ciuda lipsei de libertate religioasă și politică, în ciuda temnițelor, a lagărelor de exterminare și a azilelor psihiatrice, mulți din frații noștri de suferință au răbdat persecuțiile și torturile Securității, crezând indestructibil în triumful final al Binelui, în deplina libertate a Spiritului. □

DISTRUGEREA BISERICILOR DIN ROMÂNIA

Arh. Scarlat DULCINATU

Secvență din translarea bisericii Mihai- Vodă din București

In sfârșit "Tribuna României" abordează problema distrugerii bisericilor din România în numărul 317 din Iunie. Era și cazul. Niciodată covrigarii regimului comunist care s'au infiltrat în comunitățile românești, nu au fost într'o situație mai penibilă. Ce trebuiau să răspundă? Protestul împotriva monstruozităților de distrugere a monumentelor istorice și a bisericilor din România pleca și din țară și din afara ei. Episcopia misionară dela Detroit dela care așteptau o îndrumare nu a făcut nici un protest și s'a spălat pe mâini foarte diplomatic hotărînd să spere că așa ceva se va termina. Nu a negat dărâmările de biserici, dar nici nu a luat nici o măsură concretă de frică să nu-și piardă "autonomia" față de criminalii ce-i țin cu lănțugul. Un singur preot dela ei a protestat personal. Dar cum? El spune că dacă e adevărat ceea ce spun ziarele că se întâmplă în România atunci e cazul să protestăm. Deci apă de ploaie. Ce rost are îndoiala, când pietrele bisericilor dărâmate strigă până la Dumnezeu?

Un alt individ ce scoate o fițuică la New York și care critică Episcopia Ortodoxă a Românilor liberi și ridică în slăvi sovromul misionar dela Detroit, încearcă să ne pună la punct spunând că e adevărat că în București și în alte orașe din România s'au dărâmat biserici, dar ce trebue să facem atâta caz de ele pentrucă acestea erau... foarte vechi! Da, cititorule, nu-ți vine să crezi, dar ai citit bine. Ele sunt foarte vechi și energumenul respectiv încearcă să ne convingă că habar nu avem de modernizarea orașelor, că în locul acelor "vechituri" zidite de voievozi se vor ridica blocuri noi.

Numărul menționat mai sus din "Tribuna României" începe așa. Pagina întâia face reclamă pentru o întreagă pagină, care din coincidență poartă numărul 6?

Titlul: "Edificii vechi în drum spre o nouă eternitate." Subtitlul: "Un brevet românesc de translare a marilor imobile". Vedeți, sunt tot "vechituri", dar numite mult mai diplomatic "edificii vechi", care sună puțin altfel. Nu se spune că sunt distruse, ci observați nuanța "în drum spre o nouă eternitate". Eternitatea este aceeași, dar numai comuniștii sunt în stare să vorbească și despre o "nouă eternitate", dar asta nu contează. Românul zice despre cel ce a murit că "a luat drumul celor veșnice", așa că eternitatea e veche sau "nouă", rezultatul este același: "veșnica lor pomenire!" Fie că noi le zicem biserici, fie că ei le numesc edificii vechi.

Ceea ce te calcă pe nervi este obrăznicia cu care e spurcată litera și hârtia de tipar. Minciuna merge până acolo, că nici mai mult nici mai puțin, invitatul revistei , un inginer care a venit cu această monstruozitate neroniană ne spune cum a... "salvat" o sumedenie de biserici prin metoda descoperită de el. "Salvate" de ce și de cine? Cine le amenința? Turcii, cât erau de turci nu au îndrăznit să se atingă de o singură biserică românească. Cine atunci?

Ca lumea să nu zică nimic că ar fi o inițiativă îndreptată direct împotriva bisericilor și monumentelor istorice, ce ridicol!, se pomenește și de mutarea unui bloc cu câteva etaje. Când s'a început această "mare realizare" în București, de care s'ar rușina și papuașii din Guineea, "Tribuna României" o saluta cu un mare succes. Era fotografia Patriarhului care binecuvânta realizările regimului sprijinit pe cârja arhierească. Referindu-se la mutarea "Schitului Maicilor" se spunea în revistă, că după translarea bisericii, restul monumentului istoric, chiliile, și celelalte "au fost mutate cărămidă cu cărămidă și ornament cu ornament". Ori aceasta nu e monument istoric. Un tablou de Michelangelo, bunăoară, după ce l-ai distrus, oricât l-ai reproduce "cărămidă cu cărămidă, ornament cu ornament", culoare și linie, nu e altceva decât "reproducere": e copie. Nu mai avem originalul oricât de perfectă ar fi copia. In cazul bisericilor, cu atât mai mult. O biserică nu poate fi mutată. Inainte de zidire, sunt rugăciuni speciale la săparea temeliei; ea e legată de un loc. E logodită cu un anumit "centru" despre care vorbea Eliade. Ea nu poate fi "pe roate" și este o profanare a ei de a fi ridicată "pe roate" și mutată după voia oamenilor ca un coviltir țigănesc. Preoții s'au rugat lui Dumnezeu să o lege de un anumit loc, de o anumită temelie. Ea este legată de un pământ, așa cum omul este legat numai de o singură zi de naștere. După cum omul nu poate avea două nașteri, nici biserica nu poate avea o altă temelie decât aceea pe care a fost zidită.

Bisericile au fost și sunt distruse în România. "Tribuna României" minte pentrucă de asta a fost făcută: să mintă. O știm și o știe. Dar ce facem cu așa zișii teologi, infiltrați de București printre noi, care nu mișcă nici un deget să oprească distrugerea bisericilor? Ba mai mult. In discuțiile cu credincioșii neagă și ceea ce spune și documentează cu fotografii "Tribuna României". Cică nu ar fi adevărat. Că asta e numai propagandă făcută de "cercurile imperialiste", folosind expresia unui "misionar", pentru a denigra realizările din țară.

Tov-ilor, falși teologi, dece nu protestați? Nu mai puteți de "dragoste" să vă uniți cu noi, după ce ani de zile ați purtat o campanie murdară ca să ne furați Vatra Românească și să ne înhămați Episcopia la remorca regimului comunist și ateu. Dece o faceți acum? Ca să vă puteți infiltra mai bine? Ca să aveți mai mult spațiu de mințit?

Dacă vă e așa de dragă religia și pârdalnicul vostru liubov ce v'a cuprins peste noapte pentru noi e sincer, dece nu ziceți un singur cuvințel despre dărâmarea bisericilor. Sau dacă nu vă pasă de religie de ce nu vă duceți de unde ați venit? Tov. Ceauș o să aibă nevoie de cât mai mulți dintre voi să-i cânte "Veșnica pomenire".

Stim cu toții ce "pomenire" o să aibă. Si, în plus, o să aibă nevoie de voi să-i ziceți "Dumnezeu să-l ierte". Că așa a pățit și Stalin, Dumnezeu să nu-l ierte. Si așa o să pățiți și voi, care, tăcând, vă faceți tovarăși cu distrugătorii de biserici. □

TRANSILVANIA
ADEVĂR ŞI REALITATE

—Dr. med. Coriolan BRAD—

-II-

Datele de mai sus ce pot fi controlate istoriceşte, demonstrează clar că Transilvania până la anul 1867 nu a făcut nici de cum parte integrantă din regatul maghiar, care el însuşi era sub tutela monarhiei austriace. Sau şi mai exact până la aceasta dată Ungaria nici nu a figurat ca stat independent pe harta Europei.

In anul 1863 împăratul Austriei răspunde Dietei Transilvane că nu poate reface restaurarea vieţii constituţionale în Transilvania nici după legile austriace din 1791 şi nici după cele din 1848, deoarece curtea imperială austriacă nu a aprobat niciodată unirea Transilvaniei cu Ungaria.

Abia în anul 1867 în cadrul dualismului Austro-Ungar apare tânărul stat maghiar prin înglobarea forţată a mai multor naţionalităţi în cadrul statului nou format. Aşa că Ungaria îşi face apariţia pe harta Europei ca un stat multinaţional. In acest stat multinaţional este incorporată şi Transilvania prin votul nereprezentativ al Dietei Transilvane. Nedreptatea istorică constă în faptul că la acea dată 20% din populaţia Transilvaniei era formată din Unguri şi aveau ca reprezentanţi în Dieta Transilvană aproximativ 300 de deputaţi, iar Românii care reprezentau pe atunci cel puţin 60% din populaţia Transilvaniei, aveau doar 13 deputaţi. Juridic într'o astfel de situaţie anexarea Transilvaniei regatului maghiar pe drept cuvânt poate fi considerată ilegală şi abuzivă.

Transilvania rămâne încorporată Ungariei până la anul 1918, când prin tratatul dela Paris şi Trianon în virtutea dreptului legitim revine regatului român. Populaţia Transilvaniei crescută între timp la un procent de peste 75 %, se pronunţă pentru unire cu România. La 9 Ianuarie 1919 reprezentanţii populaţiei germane din Transilvania prin proclamaţia dela Mediaş, cer şi ei alipirea acestei provincii la regatul român.

Ungurii şi-au dat seama că naţiunea maghiară este minoritară nu numai în Transilvania, dar chiar în noul stat maghiar şi au căutat şă-şi rezolve problema naţională prin deznaţionalizarea minorităţilor conlocuitoare şi maghiarizarea lor. Ziarul "Pesti NAPPLO Nr. 209 din 1888 scrie:" In ce ne priveşte, avem convingerea că problema naţionalităţilor nu poate avea altă soluţie satisfăcătoare decât maghiarizarea completă a naţionalităţilor" (Stindardul 146/1982 München) Pubicistul Geza Kostelsky in "Nemzeti politica a Felvidekem" Buda-Pesta anul 1898 relatează: "Sau asimilăm naţionalităţile, sau dispărem, tertium non datur." (Stindardul 146/1982 München). Aşa se explică faptul că Românul care ştia puţin limba maghiară era trecut ca Ungur în registrul stării civile. Nici un cetăţean nu era primit în slujba statului maghiar cu nume nemaghiarizat. Maghiarizarea nu se făcea numai individual, de foarte multe ori se făcea în masă, acoperită de legi decretate ad-hoc. Spre exemplificare, în anul 1912 se publică Bula "Cristi fideles graeci", care separă din Biserica română unită cu Roma 83 de parohii cu 73.225 de credincioşi români, ce sunt trecuţi fără asentimentul lor sub jurisdicţie maghiară, înfiinţându-se cu această ocazie episcopia Hajdudorogh. Prin această manieră au fost din două judeţe Bihor şi Satu-Mare au fost deznaţionalizaţi 35.473 de Români. Primul episcop al acestui episcopat St. Mikolssy, afirma despre această episcopie:" Scopul ei este să-i înveţe ungureşte pe Români." (Stindardul 146/1982 München)

G. Clemenceau, fost prim-ministru al Franţei, în ziarul "La Justice" din 12 Mai 1894 scria: "Scolile româneşti sunt susţinute prin subscripţie privată iar în ele învăţământul trebue să se facă în limba maghiară. Românii sunt lipsiţi de orice drepturi politice. Românii din Ungaria şi din Transilvania în număr de 3.5 milioane, ar avea dreptul, proporţional, la 75 de deputaţi din cei 417 cât are camera ungară şi nu au nici unul. Libertatea presei este absolut iluzorie." (Stindardul Nr. 146/1982 München).

In Oct. 1918 a venit la putere în Ungaria guvernul lui Mihali Karoly care a făcut uz de toate maşinaţiunile posibile să împiedice alipirea Transilvaniei regatului român. In Martie 1919 guvernul Karolyi cedează conducerea statului maghiar, lui Bela Kuhn. In Iulie 1919 Bela Kuhn decide ca armata maghiară să atace România pentru a recupera Transilvania. Acestea sunt evenimente ce se petreceau cu un an înaintea tratatului dela Trianon, când deja Transilvania era realipită regatului român în conformitate cu dorinţa majorităţii locuitorilor ei. Aşa dar afirmaţia maghiară că Transilvania a fost cedată regatului român prin tratatul dela Trianon este cu tutul falsă.

In timpul guvernarii lui Bela Kuhn s'a format la Szegedin un guvern maghiar naţionalist provizoriu din care făceau parte: contele Andrassy, contele St. Bethlen, prinţul von Windischgraetz, amiralul Horthy etc. Acest guvern s'a adresat regatului român- Transilvania deja făcând parte integrantă din Româniacu rugămintea să trimită armata română în Ungaria să-l înlăture pe Bela Kuhn şi să-l ajute pe Horthy să preia conducerea statului maghiar. Apelul se încheia astfel: "Numai cu ajutorul vostru (al Românilor) vom putea să ne salvăm ţara (Ungaria) şi să restabilim pacea şi ordinea în Europa Centrală." (N.P. Comnen" "O primă experienţă comunistă în Ungaria", Madrid, Destin, 1957, pag. 120/121). Buda-Pesta este ocupată de armata română la 4 Aug. 1919. Bela Kuhn este alungat şi guvernul provizoriu dela Szegedin devine guvernul legal al Ungariei.

La câteva zile dela intrarea armatei române în Buda-Pesta prinţul von Windirchgraetz declara următoarele: "Bucuros mi-aş fi dat viaţa pentruca să pot păstra Transilvania în posesia Ungariei şi aş fi preferat să văd armata maghiară intrând în Buda-Pesta pentru a-i alunga pe bolşevici. Din moment ce acest lucru din nefericire nu a fost posibil, declar cinstit că prefer să-i văd pe Români la Buda-Pesta decât pe Bela Kuhn şi bandele lui, care mi-au distrus patria politic şi economic. In mod sincer recunosc prin aceasta că ocupând Buda-Pesta, Românii au făcut un mare serviciu Ungariei şi întregii omeniri în acelaşi timp. (N.P. Comen, op. cit. pag. 120/130)

Aşa dar Conferinţa de pace dela Trianon în 1920 n'a cedat Transilvania României, ea numai a consfinţit un drept legitim al poporului român, în conformitate cu principiile dreptului internaţional. Naţiunea română, ca de altfel şi celelalte naţiuni ce au aparţinut ilegal statului maghiar, a hotărît prin plebiscitul liber al poporului român de pe teritoriul Transilvaniei să se alipească statului căruia îi aparţine prin origine şi acesta nu putea fi decât regatul român. Românii transilvăneni erau conştienţi că unirea Transilvaniei cu regatul român va fi cel mai desăvârşit simbol al existenţei lor.

In ziua de 18 Oct. 1918 deputatul roman Vaida Voevod rosteşte în camera deputaţilor din Buda-Pesta un fulminant discurs prin care anunţă irefutabil decizia naţiunii române de a uza de dreptul ei la autodeterminare.

După indicaţiile lui Iuliu Maniu mai mulţi fruntaşi politici români, au format la Arad Consiliul Naţional Român, care fusese de fapt primul guvern al Transilvaniei. Consiliul Naţional Român a convocat pentru 1 Dec. 1918 Adunarea Românilor dela Alba-Iulia. Sentimentul unirii naţionale a adunat pe Câmpia dela Alba-Iulia pe Românii din toate colţurile Transilvaniei. Femei şi bărbaţi, tineri şi bătrâni, au venit cu toţii în cetatea Alba-Iulia-în care au fost omorîţi prin tragere pe roată de Unguri eroii martiri Horia şi Cloşca, -pentruca să-şi dea votul pentru cel mai emoţionant plebiscit al naţiunii române. O mare de oameni peste capetele căreia flutura tricolorul nostru românesc.

Transilvania a aparţinut României până la 30 Aug. 1940, când prin Dictatul dela Viena, al lui Hitler şi Mussolini, partea de Nord a Transilvaniei a fost cedată Ungurilor, drept recompensă pentru ataşamentul manifestat de ei faţă de axa Roma-Berlin.

Teritoriul cedat Ungariei, după o statistică din acel timp, avea următoarea structură demografică:

Români	1.178.844	49,17%
Unguri	913.794	38,12%
Germani	68.309	2,9%
Alte naţ.	236.273	5,8%

Deci se cedase Ungariei un teritoriu în care marea majoritate o constituiau tot Românii, crasă nedreptate istorică şi juridică.

Continuare în numărul viitor

Cărţi apărute în editura Studii Româneşti

Aceste cărţi au fost retipărite pentru a fi donate ca documentare istorică asupra României marilor biblioteci naţionale şi universitare din lumea liberă. O mică parte, 20%, au fost reţinute pentru persoane particulare şi alte instituţii interesate în astfel de cărţi. Ele sunt scrise în limbile germană, franceză şi engleză. Majoritatea titlurilor sunt deja epuizate.

Acţiunea a fost începută la München în 1968 – la a 50-a aniversare a întregirii României – şi dusă până în 1974, în care timp au fost trase 18 titluri, din care câte 250 exemplare, adică un total de 4.500 volume au fost trimise bibliotecilor. Din 1980 acţiunea a fost reluată în Miami, Florida. Iată lista:

In germană:

1. Der Ausrottungskampf Ungarns gegen seine nationalen Minderheiten – Nach magyarischen Geheimdokumenten – von Zenobius Pâclişanu, Dacia-Bücher, Bukarest, 1941, 200 Seiten.
2. Die bessarabische Frage, – Eine geopolitische Betrachtung – von Dr. C. Uhlig, Ferdinand Hirt in Breslau, 1926, 101 Seiten.
3. Ihr wahres Gesicht – Ein rot-weiss-grüner Kulturfilm aus Madjarien – von Viktor Orendi Homenau, Bukarest, 1941, 62 Seiten.
4. Die rumänisch-ungarischen Beziehungen, von Horia Sima. Rede gehalten am 9. Oktober 1940 zu Braşov, Imprimeria Naţională, Bukarest, 21 Seiten.
5. Ein Rätsel und ein Wunder der Geschichte: das rumänische Volk, von G. I. Brătianu, Bukarest, 1942, 240 Seiten.
6. Was ist Siebenbürgen?, von Prof. S. Mehedinţi, die Dacia-Bücher, 1941, 104 Seiten.
7. Bessarabien – Rumänische Rechte und Leistungen – von Dr. Ion Frunză, Dacia-Bücher, Bukarest, 1941, 88 Seiten.
8. Die Vereinigung der Bukowina mit Rumänien, von Dr. Ion I. Nistor, Verlag Bukowina, Bukarest, 1941, 67 Seiten.
9. Madjarisches, allzumadjarisches. – Ein kleiner Beitrag zur Minderheitenfrage in Ungarn, Bukarest, 1940, 18 Seiten.
10. Was heisst ungarische Nationalität? – Wie man Ungar werden konnte – von Zenobius Pâclişanu, Dacia-Bücher, Bukarest, 1941, 18 Seiten.

In franceză:

11. La Roumanie dans la guerre mondiale 1916-1919, par Constantin Kiritzesco, Édition Payot, Paris, 1934, 496 pages.
12. Origines et formation de l'unite roumaine, par G. I. Brătianu, Edition Institut d'Histoire Universelle N. Iorga, Bucarest, 1943, 360 pages.
13. Roumains et Hongrois, – Prémisses historiques – par Constantin Sassu, Editions Cugetarea–P. Georgescu-Delafras, Bucarest, 1940, 180 pages.
14. Les luttes des roumains transylvains pour la liberté et l'opinion européene – Episodes et souvenirs – par George Moroianu, Librairie Universitaire J. Gamber, Paris, 1933, 284 pages.
15. La Bessarabie et les relations russo-roumaines, par Alexandre Boldur, Librairie Universitaire J. Gamber, Paris, 1927, 410 pages.
16. Le litige roumano-hongrois, par Cornelius Codarcea, Tip. Universul, Bucarest, 1937, 184 pages.

In engleză:

17. Roumania, Land, People, and Civilisation, by N. Iorga, T. Fisher Unwin Ltd., London, 1925, 284 pages.
18. Rumanians and Hungarians, Historical Premises, by Constantin Sassu, Cugetarea–P. Georgescu-Delafras, Bucharest, 1940, 175 pages.
19. Bessarabia and Bucovina, Memorandum, Romanian Studies, 1981, 26 pages.
20. Transylvania, An Answer to U.S. Senator Moynihan and to John Lukacs and All Other Hungarian Revisionists, by Traian Golea, 1982, 77 pages.
21. Transylvania, Clarification of the Issues Raised in Congressmen Siljander and Dwyer's House Resolution 147, by Traian Golea, 1984, 12 pages.
22. Hungary's Struggle to Annihilate its National Minorities, – Based on Secret Hungarian Dokuments – by Zenobius Pâclişanu, 1985, 182 pages.

ROMANIAN STUDIES
Traian Golea
Miami Beach, Fla. 33139
U.S.A.

ÎNTRE PRUT ŞI NISTRU

A rosti numele Basarabia e una cu a protesta contra dominaţiunii ruseşti - Mihail EMINESCU

Scrisoare deschisă
Şefului delegaţiei Statelor Unite la Conferinţa post-Helsinki dela Berna

"Dorim, prin intermediul Dvs, să aducem la cunoştinţa opiniei publice un caz de încălcare grosolană a drepturilor omului din Basarabia. Astăzi basarabenii sunt supuşi întregului arsenal de bestialităţi, pe care le suferă toate popoarele din imperiul sovietic, dar cazul pe care vrem să vi-l prezentăm este caracteristic anume Basarabiei de azi.

Iată în ce constă problema. Majoritatea basarabenilor avem rude în România. Această stare de lucruri este datorată vicisitudinilor istorice prin care a trecut şi trece această provincie românească. Nu este locul să evocăm aici evenimentele istoriei nu prea îndepărtate, evenimente care au dus la încorporarea abuzivă a Basarabiei şi Bucovinei de Nord la URSS. Aceste lucruri sunt, în general, cunoscute. Aici vrem doar să scoatem în evidenţă faptul că în urma acestor nedreptăţi istorice, foarte multe familii de basarabeni s'au pomenit despărţite.

In preajma invaziei ruseşti din Iunie 1940 mulţi Români basarabeni au preferat să-şi părăsească vatra, averea, rudele, prietenii şi să se evacueze pe teritoriul Vechiului Regat, decât să accepte viaţa sub ocupaţia rusească. Imediat însă după ocupaţie autorităţile sovietice au desfăşurat o vastă campanie propagandistică pentru "revenirea în Basarabia sovietică" a acelor basarabeni pe care evenimentele i-au surprins în Vechiul Regat. Unii s'au lăsat ademeniţi de promisiunile acestei propagande şi au plătit scump, căci la revenire "acasă" s'au trezit aruncaţi în lagăre de concentrare şi mulţi din ei şi-au lăsat oasele pe întinsurile imense ale Gulagului.

Apoi în August 1944, în faţa ofensivei Armatei Roşii "eliberatoare", drumurile şi căile ferate s'au umplut de bejenari care, ca un şuvoi neîntrerupt, se scurgeau spre Prut. Basarabenii gustaseră deja din binefacerile "raiului sovietic" şi, ca urmare, nu-i mai puteau opri nici promisiunile propagandiste, nici ameninţările. Aşa s'a făcut că după război numărul basarabenilor stabiliţi definitiv în România este foarte ridicat. După aprecierile noastre, în jur de 80% de basarabeni au rude în România.

Era şi este firească, deci, dorinţa rudelor de a se vizita reciproc. Dar contactele între membrii familiilor de basarabeni despărţiţi prin actuala frontieră artificială dintre URSS şi România au fost oprite cu brutalitate de către autorităţile ruseşti. In memoria basarabenilor mai în vârstă este încă vie atmosfera anilor de după război, când simplul fapt de a avea rude în străinătate era considerat o crimă. De teama persecuţiilor mulţi oameni se fereau să amintească, că au rude în România. A declara că ai rude în străinătate era echivalent cu a-ţi semna singur condamnarea la ani grei de lagăr sau deportare în Siberia. Chiar şi în prezent există basarabeni care preferă să nu declare că au rude în România de teamă că-şi vor periclita cariera sau că, pur şi simplu, vor nimeri în atenţia KGB-ului.

La începutul anilor 60 se produsese un oarecare dezgheţ în această problemă în sensul că autorităţile ruseşti începuseră să acorde vize basarabenilor care doreau să-şi viziteze rudele în România sau să primească vizitele rudelor din România. Dar aceste vize erau şi sunt eliberate numai rudelor de gradul întâi, adică părinţi, fii, fraţi. Alte rude, care sunt mult mai numeroase decât rudele de gradul întâi, nu au nici în prezent posibilitatea de a se revedea.

Serviciile de paşapoarte nu dau nici un fel de explicaţii atunci când resping cererile de vize, iar dacă omul este prea insistent, i se spune că dreptul la vize îl au numai rudele de gradul întâi. Această "explicaţie" este menită să dea abuzului o înfăţişare de legalitate. In realitate, nu există nici un document oficial publicat care să conţină o astfel de clauză. Ba din contră, există o convenţie între România şi URSS, convenţie ce a fost publicată oficial, dar care este violată în modul cel mai flagrant de către partea sovietică.

Convenţia a fost semnată la Bucureşti în ziua de 30 Iunie 1969 şi poartă titlul: "Convenţie între guvernul RSR şi guvernul URSS privind desfiinţarea vizelor pentru călătoriile în interes de serviciu, turistic şi particular, precum şi în tranzit..." Iar articolul 4 al Convenţiei glăsuieşte: "Cetăţenii unei părţi contractante, pot călători pe teritoriul celeilalte părţi contractante în scop particular, în vizită la rude şi prieteni în baza actelor de călătorie valabile, însoţite de invitaţia confirmată de către organele competente ale părţii contractante pe teritoriul căreia se efectuează călătoria.."

Convenţia are şi un protocol adiţional care prevede cazuri excepţionale, cum ar fi "îmbolnăvirile grave şi decesurile". Clauzele acestei convenţii însă n'au fost niciodată respectate de partea sovietică. Mai mult, vizele n'au fost desfiinţate! Drept urmare, foarte mulţi basarabeni nu şi-au văzut rudele de 40 de ani! Culmea barbariei este că nici la înmormântări nu sunt lăsaţi...

Ruşii refuză să ne elibereze invitaţii pentru rudele noastre din România, iar dacă rudele din România ne trimit invitaţii, autorităţile sovietice refuză să ne dea vize conform acestor invitaţii. Astfel, propriul său pământ, propria sa provincie este astăzi închisoare pentru bietul basarabean.

Apelăm la ajutorul Dvs, ca reprezentant al celei mai democratice ţări din lume, deoarece considerăm că Statele Unite ale Americii au obligaţia morală de a ne ajuta, dat fiind faptul că guvernul Dvs. nu s'a pronunţat în nici un fel împotriva ocupării Basarabiei de către Ruşi. Nu putem înţelege de ce Statele Unite proclamă solemn dreptul de autodeterminare pentru republicile Baltice, dar nu spun nimic despre acelaşi drept pentru noi, basarabenii.

Vă mulţumim anticipat. Cu adânc respect, din motive clare, nu putem semna altfel decât.

Basarabenii.

14 Aprilie 1986.

P.S. Această scrisoare, ce mi-a parvenit pe căi ocolite, era însoţită de o depeşă pentru mine personal din care desprind doar câteva rânduri: "Avem o mare rugăminte ca paginile alăturate să fie cât mai repede traduse şi trimise destinatarului, folosindu-le simultan într'o emisiune, dat fiind faptul că e o scrisoare deschisă..." Indicaţii ce au fost urmate întocmai. Mai mult, scrisoarea va fi publicată la Editura Nistru în limbile română, franceză şi engleză, aşa cum s'a făcut şi cu cea din August 1982 ce purta semnătura: Tinerii Basarabeni. Iar ca unul ce am trăit 13 ani de putere sovietică la Cernăuţi, pot adăuga că tragedia bucovinenilor în problema înstrăinării de rudele lor din România este absolut identică cu cea a basarabenilor.

Nicolae LUPAN

Materialele pentru această pagină -articole, documente, fotografii- se trimit la adresa: Nicolas Loupan, Boite Postale 1007, 1000 Bruxelles, 1 Belgique.

ASOCIAŢIA MONDIALĂ PRIN CORESPONDENŢĂ

"PRO BASARABIA SI BUCOVINA"

roagă pe toţi membrii ei, care n'au contribuit încă la acoperirea cheltuielilor poştale şi de informare sistematică a aderenţilor, să-şi trimită donaţiile (prin cec poştal sau în bancnote) la adresa: Anna Tsipkina, Boîte Postale 1007, 1000 Bruxelles 1, Belgique.

DINTR'O EMISIUNE DELA EUROPA LIBERĂ

...E lucru ştiut că la baza istoriei neamului românesc au stat şi mai stau tragedii personale. Ca cea a ţăranului scriitor bucovinean Dumitru Nimigeanu despre nenorocirea căruia am mai relatat acum vreo doi ani dela acest microfon. E cazul s'o fac şi în acest Iunie, de cea mai tristă memorie românească, când Ruşii dela Chişinău şi Cernăuţi sărbătoresc cu surle şi timbale aşa zisa eliberare dela 1940 a Basarabiei şi Bucovinei de Nord.

O fac, pentrucă între timp am mai primit o scrisoare dela el, din Australia, în care îmi spune cu mâhnire că puterile îl părăsesc tot mai mult şi că i-ar veni greu să mai imprime ceva pe bandă de magnetofon, dar că îmi trimite un mic text pentru fraţii bucovineni, rugându-mă să-l transmit la Europa Liberă. Lucru pe care il fac cu emoţie.

"Imi amintesc cu groază cum, odată cu miezul nopţii, Ruşii începeau să intre prin casele oamenilor, golindu-le de bărbaţi,femei, copii, numai cu ce aveau pe ei, şi încărcându-i în camioane cu destinaţia gării celei mai apropiate. Aici eram băgaţi unul peste altul în vagoane de vite cu direcţia Kazahstan şi Novosibirsk. Astfel, în aceste locuri sălbatice, în iarna grozavă a anului 1941-42 au murit de foame şi frig zeci de mii de Români, încât, în cele din urmă, nu cred să fi supravieţuit mai mult de 5% din numărul acelor victime nevinovate.

Mureau aşa de mulţi,- continuă Dumitru Nimigeanu,-încât noi, cei rămaşi în viaţă, de slăbiţi ce eram, nu le puteam săpa gropi de înmormântare. Astfel, morţii rămâneau cu noi în bordeie câte 7-8 zile, până când se potolea viscolul şi puteam ieşi afară. Au murit mii de copii şi mame. Iar dacă mureau numai mamele, copiii erau luaţi de Sovietici şi duşi la orfelinate unde li se schimbau numele româneşti în nume ruseşti.

Inchei această tristă povestire, cu o informaţie pentru consăteanul meu Gheorghian care trăieşte acum ca refugiat în România şi care mă întreabă într'o scrisoare dacă ştiu ceva despre mama sa Elisaveta şi cei doi frăţiori ai lui: Gheorghe şi Felicia, deportaţi în colhozul Voroşilov din satul Suchinovca, regiunea Aktiubinsk, Kazahstan...

Da ştiu,-precizează Dumitru Nimigeanu,- fiindcă eu însumi am avut tragica soartă de a-i săpa groapa mamei sale, care a murit de foame, în timp ce micuţii Gheorghe şi Felicia au fost duşi la un orfelinat unde li s'a schimbat numele şi nimeni n'a mai auzit de ei. Dacă mai trăiesc, nimeni nu va afla niciodată numele lor adevărat..."

Orice comentariu ar fi de prisos.

N. L.

In Basarabia de odinioară: Fată la fântână

MOZAIC BASARABEAN

Astăzi Izmailul, Chilia şi Cetatea Albă fac parte din ...regiunea Odesa! Iar dacă aşa ceva e posibil, de ce atunci un sat cu numele de Sărata, să zicem, să nu fie rebotezat în ...Novosiolovca! Deşi aşezarea e plină de familii cu nume româneşti: Mohoreanu, Moldoveanu, Sârbu, Munteanu, Bejan, Rău, Pelin, etc. Deşi, cum scrie directoarea şcolii, această localitate românească "numără peste 3000 de cetăţeni ce vorbesc limba lui Creangă şi Eminescu". Deşi compoziţiile covoarelor româneşti ţesute la Novosiolovca (!) poartă aşa nume ca Stânjinelul, Macul, Cheea Domniţei, Salcâmul, Cerbul, Scumpia, Trestia...

••

Un caz aparte de intruchipare a negativului la radio Chişinău era Anatolie Gondiu. Un tânăr dintre cei mai eruditi, cu un frumos dar al scrisului şi harnic ca o albină: ba că scrie prea "pe româneşte", ba că umblă pletos, ba că întinde foalele acordeonului pe la nunţi, ca un lăutar "ordinar", ba că are rude în România... A fost nevoit şi el să plece dela redacţia pentru tineret "Luceafărul", rebotezată mai apoi în "Orizontul".

••

Nu e uşor a găsi ceva de lucru la radioteleviziunea din Chişinău.. Cum a fost şi cazul Ludmilei Sobeţchi, astăzi poetă de talent. Prezentând dosarul ei pentru angajare, şeful secţiei respective a fost întrebat: "Dumneata ştii unde s'a născut ea?!.." N'avea nici un rost să-i explice preşedintelui Stepan Lozan că "Siberia este pământ rusesc" şi că fata se născuse acolo nu din proprie iniţiativă, ci pentrucă încolo îi fuseseră deportaţi părinţii în 1941!

FARA ARMÂNEASCĂ

Vasile Tega: "American and English Travellers and Scientists of the XXth Century on the Vlachs"

—Zahu PANĂ—

Din vasta operă în lucru: "Aromânii văzuţi de călători străini" a eminentului cercetător Vasile Tega, dela Universitatea din Montreal, Canada, autorul a tipărit al treilea studiu, intitulat: "American and English Travellers and Scientists of the XXth Centruy on the Vlachs". Lucrarea a apărut în Seria, "Studii şi documente Româneşti" din Buletinul Bibliotecii Române a Institutului Român de cercetări din Freiburg, Vol. XII Seria nouă, 1985.

Urmând după "Aromânii văzuţi de călători englezi" (1983) şi "Aromânii văzuţi de călători francezi" (1984), studiul apărut în 1985 se ocupă de descrierea Aromânilor în secolul nostru şi este cu atât mai interesant, prin faptul că toate consemnările sunt făcute de cercetători obiectivi, neîmplicaţi în combinaţiile levantine ale politicii ţărilor balcanice, aflat numai calendaristic în secolul 20.

Conştient de importanţa actuală a problemei aromâneşti, în ansamblul politicii europene în general şi a supravieţuirii Aromânilor în condiţiile vitrege, actuale, Vasile Tega, îşi publică studiul în limba engleză, pentru o mai largă difuzare în lumea occidentală.

Stăpân -citit şi scris- pe limbile: română, italiană, franceză, engleză şi greacă, având suficiente cunoştinţe şi pentru limbile germană, rusă şi alte limbi slave, Vasile Tega, a folosit la maximum posibilităţile de informare pe care le-a găsit la prestigioasa Universitate din Montreal. Dublat de un spirit selectiv şi dotat cu o mare capacitate de muncă şi răbdare -moşteniri dela marii meşteri aromâni ai lucrării în filigran- autorului nu i-au scăpat aproape nimic din ce s'a scris despre Aromâni în decursul ultimelor două secole. Pasiunea sa de colecţionar, îl plasează pe locul întâi cu bogata sa colecţie de fotografii, diapozitive, discuri, înregistrări şi copii după exemplare unicate, aflate în diverse biblioteci ale lumii, sau cu cărţi originale, achiziţionate cu multă trudă şi migală.

Toate acestea, stăpânite de un om dotat cu talent scriitoricesc şi cu un deosebit farmec personal, îl plasează pe Vasile Tega la locul de frunte al intelectualilor aromâni contemporani, un demn urmaş al marilor înaintaşi aromâni, dela Boiagi la Tache Papahagi.

Studiul lui Vasile Tega apărut şi ca Extras al Buletinului Bibliotecii Române, într'o carte de 126 de pagini, din care 19 pagini cu fotografii, este greu de recenzat, pentrucă nici un cuvânt nu este adăugat în plus, în această carte. Ea trebue citită în întregime. Cititorul va găsi în paginile ei, 27 de mărturii pentru cauza aromână, începând cu H.N. Brailsford: "Macedonia, its races and their future" apărut la Londra în 1906 şi terminând cu articolul lui N. Gage: "A Harsh landscape redolent of legend, myth and history possessed by Epirus", apărut în New York Times Magazine, la 7 Octombrie 1984.

The tselniku Kiriaklu alu Floka from Metsovo

Deosebită de scrierile călătorilor americani şi englezi despre Aromâni, ni se pare reproducerea în studiul lui Vasile Tega, a unui raport al "Diviziei Secrete Navale" a Amiralităţii Britanice. Să dăm curs explicaţiilor pe care Tega ni le dă, în legătură cu acest raport:

"Incepând din 1915, Secţia Geografică a Diviziei Secrete Navale a Amiralităţii, a publicat un număr de manuale geografice a diferitelor părţi ale lumii cu specificaţia: "numai pentru uzul persoanelor în Serviciul Majestăţii Sale şi care nu trebuesc văzute sau făcute cunoscute presei şi publicului".

La elaborarea acestor manuale au colaborat personagii bine pregătite ca geografi si socio-istorici, dela diverse universităţi, cu asistenţa sub-centrelor speciale dela Oxford şi Cambridge.

Din seria "Greece" în trei volume, o parte se ocupa de Vlahi: "Deosebit de Slavi şi Bulgari, un alt popor ne-grec a apărut în istoria medievală a Greciei. Limba lui este un dialect românesc şi este prin urmare, derivat din latină; şi este în general admis că acest popor provine din coloniştii romani şi băştinaşii latinizaţi, în locurile dela Nord şi Sud de Dunăre..."

"Numele "Vlachs" sau "Wallachs" le-a fost dat de vecini; originea lui este identică cu englezescul "Wealh" or "Walsh" (strein) şi folosirea sa de slavoni, este în general cea preluată dela popoarele teutonice, care numeau în acest fel toate provinciile romane în secolele al IV-lea si al V-lea Vlahii se numesc ei înşişi "AROMANI", adică romani şi sunt de asemenea cunoscuţi sub numele de Tinţari care ar deriva dela numeroase silabe în limba vlahă cum sunt "cinci" în limba română, "ţinţi" în aromână... "Ei mai sunt cunoscuţi şi sub numele de Macedo-Români, spre deosebire de Daco-Românii din Nordul Dunarii".

(Wace and Thompson)

Deosebit de interesant este şi studiul sociologic al lui Muriel Dimen-Schein, Profesor Asociat de Antropologie la Colegiul Herbert H Lehman, fiind mai aproape de zilele noastre. Muriel şi-a făcut cercetările pe teren în anii 1967-1968, în comunele aromâneşti Migidei şi Furca din munţii Epirului. El analizează structura socială a satului Furca, şi condiţiile politice din mijlocul secolului al 19-lea şi urmăreste schimbarile survenite în această structură după 1913, când în urma războiului balcanic, Turcia cedeaza Epirul, Greciei.

Albert McDonald, ziarist şi scriitor, vizitează aşezările aromâneşti din munţii Pindului în 1983 şi îşi publică impresiile în Geographical Magazine, intitulate: "Pastoral life in the Pindhos". Descriind viata păstorilor aromâni, autorul nu găseşte mari deosebiri de cea care exista pe timpul când Byron a venit să lupte contra Turcilor. El întâlneşte turmele Aromânilor şi vizitează vechea Samarina, ca apoi sa ajungă, după ce trece de piscul Avga, în localitatea Perivole, unde este primit şi i se dau toate lămuririle de către primarul comunei, Ion Dodu.

Osbert Lancaster, este uimit ca mulţi alţii de istoria şi dezvoltarea comunei Aminciu (Metzovo).

Autorii şi citatele lor, sunt de înaltă valoare informativă, încât nu poţi alege între informaţiile lui Patrick Leigh Fermor despre localitatea Siracu, referirile lui J.K. Campbell despre saracaciani sau frescele Mânăstirii Sf. Nicolae din Aminciu, descrise de Robert S. Kane.

Pentru cei interesaţi, dăm mai jos lista cercetătorilor antologaţi de Vasile Tega, în valoroasa lui lucrare.

BIBLIOGRAPHICAL REFERENCES

1) H.N.BRAILSFORD. Macesonia, its races and their future. London, Methuen, 1906.

2) Luigi VILLARI. "The races and religious of Macedonia". National Geographic Magazine, vol. 23, no. 11, November 1912, pp. 118-1130

3) William SLOANE. The Balkans. A laboratory of history. New York, Abingdon Press, 1914.

4) Alan WACE and MAURICE THOMPSON. The nomads of the Balkans. An account of life and customs among the Vlachs of northern Pindus. London, Methuen, 1914.

5) Lucy M.J. GARNETT. Greece of the Hellenes. New York, Charles Scribner's Sons, 1914.

6) Marion NEWBIGIN. Geographical aspects of Balkan problems in their relation to the Great European War. London, Constable and Co., 1915.

7) George SCRIVEN. "Recent observations in Albania". National Geographic Magazine, vol. 34 no.2 August 1918, pp 90-102!

8) George SCRIVEN. "The awakening of Albania." Geographical Review, vol. 8, no. 8, August 1919, pp. 73-80.

9) Margaret HASLUCK. "Nomad shepherds of the Pindus mountain: primitive pastoral folk of Southern Albania and Northern Greece with no settled habitations." The Illustrated London News, July 18, 1931, pp. 100-101.

10) Christoph FURER-HAIMENDORF. "A wedding in the Bulgarian mountains." Geographical Magazine, vol. 4, no 1, January 1937, pp. 203-214.

11) Naval Intelligence Division. Greece, 3 volumes. London, N.I.D., Geographical Handbood Series of official use only, 1944.

12) Irwin SANDERS. "The nomadic peoples of Northern Greece ethnic puzzle and cultural survival." Social Forces, vol. 33 no. 2, December 1954, pp. 122-129.

13) J.K. CAMPBELL Honour, family and patronage. A study of institutions and moral values in a Greek mountain community. Oxford, Clarendon Press, 1964.

14) Muriel Dimen SCHEIN. Change and continuity in a Greek mountanin village. (Columbia University, Ph.D., 1970, Anthropology), Ann Arbor, University Microfilms, 1973.

15) Draqoslav ANTONIJEVIC. "Tradition and innovation at Tzintzars in Ovce Polje in the Socialist Republic of Macedonia". Balcanica, vol.

16) André BLANC. "L'évolution contemporaine de la vie pastorale en Albanie méridionale." Revue de géographie alpine, vol. 51, no 3, 1963, pp 429-461.

17) Muriel SCHEIN. "Only on Sundays. Female liberation may have touched Athens, but in traditional Greek villages women continue narrow, housework-oriented lives." Natural History, vol. 80 April 1971, pp 52-61.

18) Albert McDONALD. "Pastoral life in the Pindhos". Geographical Magazine, vol. 55 no. 1 January 1983, pp. 48-50.

19) Kathleen GIBBERD Greece, Cambridge, University Press, 1944.

20) Osbert LANCASTER. Classical landscape with figures. London, John Murray, 1947.

21) Maynard OWEN WILLIAMS. "New Greece, the Centenarian forges ahead." National Geographic Magazine, vol. 58, no 6. December 1960, pp. 649-721.

22) Patrick Leigh FERMOR. Roumeli. Travels in Northern Greece. London, John Murray, 1966.

23) Peter SHELDON. Greece. London. B.T. Batsford, 1966.

24) J.K. CAMPBELL Honour, family and patronage. A study of institutions and moral values in a Greek mountain comunity. Oxford, Clarendon Press, 1964.

25) A.B. HERRICK, ed. Area handbook for Greece. Washington, Foreign Area Studies, 1970.

26) Robert S. KANE. "Timeless Northern Greece. Landmarks and lasting traditions." Travel-Holiday, vol. 161. no 3, March 1984, pp 84-86.

27) N. GAGE. "A Harsh landscape redolent o legend, myth and history possessed by Epirus." New York Times Magazine, October 7, 1984, p. 337. □

DIN VIAȚA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE, ȘI PĂȚITE

George DONEV

CEI CE POARTĂ CUVÂNTUL

La 10 ani "Cuvântul Românesc" ar fi trebuit înscris în clasa I-a de liceu, dar s'a dovedit precoce așa că la absolvirea cursului primar, alături de învățători, au venit să-l felicite de peste mări și țări, profesori universitari, scriitori, liberi profesioniști, oameni politici și tot restul pionilor tineri și bătrâni, care reprezintă neamul în pribegie.

Inceputul aniversării s'a făcut cu capetele plecate către cel care a dat început lumii: un Te-Deum oficiat de un sobor de preoți în frunte cu Episcopul Nathaniel.

Rugămintea a fost simplă:

Călăuzește Doamne pe cei care poartă peste hotare cuvântul românesc al fraților din țara însclăvită.

AU DISTRUS BISERICILE DAR NU CREDINȚA!

"Memorial Day" la Vatră e ca un "Fourth of July" mai mititel.

Dar ce-a lipsit în număr s'a compensat în dragostea cu care s'au întâlnit cei care formează chiagul Vetrei: familiile cu rudele înmormântate în cimitir, veteranii ce-au luptat pentru patria lor adoptivă, conducătorii dela "Heritage", preoții, etc.

Printre vizitatori, câteva persoane recent sosite din România.

Pietatea cu care musafirii au participat la oficierea slujbei ne-a convins că politica ateistă a "RSR"-ului, în loc să-l șteargă pe Dumnezeu din viața cetățenilor, L-au cimentat și mai adânc în inima neamului!

Vizitatorii, încântați de ce-au văzut: capela (unde au aprins lumânări) "Heritage Center", cimitirul, dormitoarele, etc. au rămas și puțin nedumeriți:

"De ce nu vorbesc toți românește, acolo unde se spune că-i Vatra Românească?"

CULTURĂ PE CALAPOD

După dezvoltarea industriei care a dus la faliment, a agriculturii care a dus la foamete, acum se plănuiește dezvoltarea culturii, care va duce la analfabetism.

Tov. Ceaușescu spune că e de datoria scriitorilor "să realizeze opere literare de toate genurile care să reflecteze pe larg marile realizări ale poporului român, epopeea constructorilor socialismului care într'o perioadă istorică scurtă, (bate șeaua ca să priceapa scribii) au ridicat patria noastră pe culmi înalte de progres și civilizație."

Iar "Do'n Profesor", doctor și universitar C. Gh. Marinescu, emerit prieten al academicienei și academicianului, a venit cu ideea să aruncăm la coș tot ce s'a scris până acum deoarece (afirmă el în România Liberă, 11.04.86):

"...cultura nu conține în noua societate un scop în sine, nu este și nu poate fi o simplă 'podoabă a spiritului'. Ea reprezintă un instrument participativ în planul activității umane, individuale și colective la înfăptuirea societății..."

Deci, pentru a ne cultiva, să înlocuim 'podoaba spiritului' cu cealaltă poamă și podoabă, tov. Nicolae.

Scriu aceste rânduri pentru cei sinceri care cred că pot colabora--fără să-și știrbească numele--cu anexele culturale și "a-politice" ale Bucureștiului ce s'au infiltrat prin organizațiile laice și bisericești din lumea liberă.

SECRETUL LUI MICHINELLI

Descriind activitatea poliției secrete comuniste, d. Thierry Wolton, în noul volum "KGB-ul în Franța" ne dezvăluie că ziarele "Vestitorul" din Paris, "Stindardul" din Germania de Vest și "Dreptatea" din New York sunt "finanțate de București."

Ce ne dezamăgește e că ziarul "Dreptatea" nu e nici măcar în slujba RSR-ului. Mărturia unui autor care divulgă activitatea KGB-ului, înseamnă că "finanțarea" din București s'a făcut cu aprobarea și la ordinul Moscovei.

Secretul că "Dreptatea" este în slujba comuniștilor era, pentru grupul românesc, un secret tot așa de bine păzit ca urechile de măgar ale regelui Midas.

NE PARE RĂU

"Take, Ianke și Kadâr" au rămas cu căruța'n drum și n'au ajuns la Detroit. Motivul: nu s'au vândut bilete. Celălalt motiv: organizatorii turneului "Micului Teatru Românesc" n'au știut să-și facă reclamă.

Când chemi publicul la o sală de teatru, nefamiliară grupului, trebue să arăți, alb pe negru, unde-i și cum se poate ajunge la spectacol.

Reclame clare trebuiau inserate în ziarele ce reprezintă organizațiile românești laice și religioase. Anunțul la radio....vorba zboară.

CONTEMPORANE

Pe meleagurile lui Stefan Vodă al Moldovei în loc de primăvară cu păsări, flori și fluturași, datorită radiațiilor muscălești... "A ruginit frunza din vii/ Si rândunelele au plecat/ Pustii sunt lanuri și câmpii/Si trist ni-e neamul ferecat!"

MICA PUBLICITATE

Anunțurile dela rubrica "MICA PUBLICITATE" sunt redactate de solicitanți

CAUT

Caut doamnă calificată, cunoscând franceza și engleza, precum și arta educativo-culinară, în vederea unui ajutor adecuat pentru un copil.

A se adresa la telefon (RFG) 05223-13861

DE VÂNZARE

Casă frumoasă de vânzare în Florida.

A se adresa la telefon (RFG) 05223-13861

ANUNȚ

Foștii elevi ai liceului SPIRU HARET, promoția 1966, plănuiesc o reuniune de celebrare a 20 de ani dela absolvire. Data: 1 August 1986; locul: o stațiune muntoasă în apropiere de New York. Cei interesați sunt rugați să contacteze pe Mircea Lerescu, 527 Palisade Ave., Teaneck, N.J., 07666 USA sau pe Sorin Maftei, 90 Edgewood Ave., unit 116, Toronto, Ontario, Canada, M4L 3H1.

EDITURA NISTRU
Bruxelles

Anunță apariția broșurii PAMANTURI DACO-ROMANE. Lucrarea numără 50 de pagini de text, documente, desene, hărți, o fotografie și poate fi comandată cu 3 dolari la adresa autorului: GRIGORE SCOR, 154 Cajeput Dr., Naples, Florida 33963, USA.

ANUNȚ EDITORIAL

ZÂMBET PRINTRE LACRIMI

de Vasile Gurău

De-a lungul a peste 700 de pagini, autorul ilustrează trăirile unui tânăr care, la 20 de ani, pentru "vina" de a-și fi iubit, cu toată ardoarea caracteristică vârstei, Patria și Neamul din care provine, a trebuit să cunoască închisorile comuniste și canalul morții.

Cartea, cuprinzând două volume, intitulate "După gratii" și "Valea Neagră", a fost editată sub îngrijire și cheltuială proprie, costă US$ 30 (costul ambelor volume - taxele de expediere) și poate fi procurată direct dela autor:

Prof. V. Gurău
Muenchhofstr.12 , 78-Freiburg/Br
West Germany

CAUT RUDELE ȘI PRIETENII

*Gheorghe Bodnariuc și soția sa caută pe vărul mamei soției sale, pe nume ROBERT HENNE (numele tatălui KARL), născut în 1926, care în timpul războiului a rămas în Germania, de unde a emigrat în Canada. Acesta sau cei ce posedă informații în privința acestuia sunt rugați să scrie la adresa Mr. Gheorghe Bodnariuc, 4251 N 21 st. AVE #53, Phoenix, Arizona, 85015, USA, sau să telefoneze la nr.: (602) 277-5924.

*Miorița Vâlveanu (fostă Leric), actualmente în campul de refugiați din Tekin Sok.18, Acibadem Kadikoy, Istanbul, Turkey, își caută prietenii: CALOTA ALEXANDRU stabilit în New York, IOANCESCU ROMICA, stabilit cu familia în Hallandale, Florida și PETRE FANEL, adresa necunoscută. Cei ce pot da relații despre aceștia sunt rugați să scrie la adresa de mai sus.

*Dr. Bruneanu T. Doru, de profesie medic specialist laborator de imunologie, împreună cu soția, din Aug. 1985 emigrați în Austria , la Pension Lohninger, Hipping-18, 4880 St. Georgen im Attergau, OBER OSTERREICH, caută pe DR. PANIJEL, din Canada, unde este medic specialist radiolog și deține o clinică particulară de boli interne, nou înființată. Cei ce îi cunosc adresa, sunt rugați să scrie la adresa de mai sus.

*Francesca G. Hudjinski, 45 Torrens St., Torrensville 5031, South Australia, Australia, 5031, caută pe fostul subaltern al tatălui ei și fost coleg de zbor al vărului ei, pe nume PITURCA, fost pilot militar, fugit cu încă doi piloți cu un avion în 1956-57 , probabil actualmente la o companie de avioane în Canada sau America. Acesta sau cei ce au informații sunt rugați să scrie la adresa de mai sus.

ÎN HOLLYWOOD CALIFORNIA
PENTRU O MASĂ BOGATĂ ÎNTR'UN LOCAL FRUMOS
MERGEȚI LA:
ORZA'S Romanian Restaurant
708 N. Valentino Place (near Paramount Studios at Melrose) - Hollywood, Calif. 9003?
PENTRU PRÂNZ: LUNI-VINERI 11 am.-3 pm.
SEARA: MIERCURI-SÂMBĂTĂ 5-9 pm.
Proprietari Jean și Maria Orza

ON-LINE REALTY LTD.
RESIDENTIAL, (I.C. & I.) INDUSTRIAL, COMMERCIAL & INVESTMENT PROPERTIES

GEORGE DONISON
MARKETING REPRESENTATIVE
BUS.: (416) 578-0208
RES.: (416) 648-4821
160 CENTENNIAL PARKWAY NORTH, HAMILTON, ONTARIO L8E 1H9

PENTRU PRIMA DATĂ LA MONTREAL

A 51-a Convenție Națională a Uniunii și Ligii, va avea loc la Montreal, Quebec, Canada, începând cu ziua de 29 August, până la 3 Septembrie, 1986. Societatea "Constantin Brâncoveanu", în calitate de gazdă, va publica un **Album**, în care am dori să participe: Organizațiile Românești, Bisericile Românești și Românii de pretutindeni. **Să fie inclus:** Cele mai reușite fotografii, mesagii speciale, cărți de vizită, reclame și evenimente istorice.

Acest Album va trebui să aibă loc de cinste în casele și bibliotecile românești, în care generațiile viitoare vor găsi pe Românii din 1986.

Pentru informații complimentare luați legătură cu D-na **Sylvia Carpen**, Vice Președinta Uniunii și Ligii, la **4920 Sir Geo. Simpson, Lachine, Quebec, Canada H8T 1E7., Tel.: (514) 637-2002.**

Nu uitați să rezervați zilele de **29 August-3 Septembrie, 1986**, când va avea loc la Montreal, pentru prima dată, Convenția Uniunii și Ligii, cea mai veche și mai mare organizație românească pe pământul Nord American.

Contract Pentru Anunțuri și Reclame în Album

Subsemnatul prin aceasta se angajează să ia spațiul paginal, indicat mai jos:

NUMELE ____________________

ADRESA ____________________

ORAȘUL ____________ ZIP CODE ________

Pagina Întreagă ____________ 65.00

Jumătate de Pagină ____________ 40.00

O Treime de Pagină ____________ 30.00

Patroni ____________ 10.00

Completați cecurile plătibile: Societatea "Constantin Brâncoveanu"

Inapoiați la: Responsabila de Album:
D-na Sylvia Carpen, 4920 Sir George Simpson, Lachine, Quebec, Canada H8T 1E7

Vă rugăm scrieți cu litere mari sau alăturați reclama.

Vă rugăm completați acest formular cât mai repede.

Ultima zi pentru album: 1 Iulie, 1986

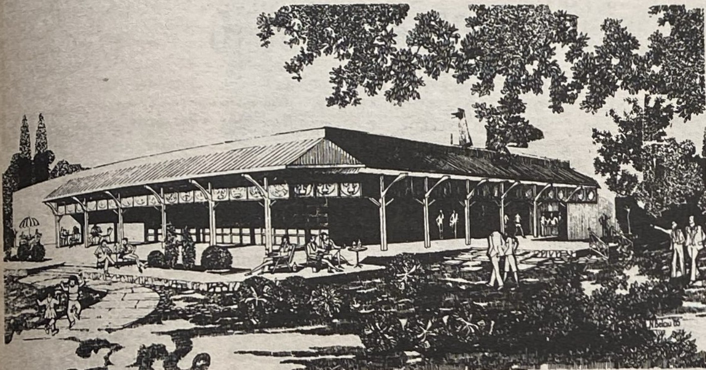
*Mustafa Dilaver, român refugiat politic în Turcia din Noembrie 1985, la adresa Kadikoy Acibadem Tekin Sok. nr.18, Istanbul, dorește să-și găsească prietenii: BALUTA PAVEL, plecat legal în 1981 în USA, și RACIKOVSCHI EMIL, cu care a încercat trecerea forțată a frontierei în Bulgaria reușită în 1976, după care acesta (Mustafa) a fost prins la frontiere cu Turcia și condamnat pentru 6 ani. După 9 ani, Mustafa și fratele lui trăiesc într'o lume liberă. Cei ce au relații despre acești prieteni sunt rugați să scrie lui Mustafa la adresa de mai sus.

* PROF. UNIVERSITAR MAFTEI CALINESCU, fiind căutat de rude, este rugat să scrie la adresa ziarului, "pentru PRIBEAG-HOUSTON" pentru a lua legătura cu acestea.

*Nelu Hoștiuc caută pe DOMANEANTU IOAN (NELU) din Reșița, care se află undeva în Canada și pe care l-a cunoscut în Austria, locuind în același hotel Neuhaus în toamna 1983. Cei ce pot da relații despre dânsul, sunt rugați să scrie la: Ioan Grossu (pt. Nelu), 239W. Park St., South St. Paul, MN 55075,.USA.

ŞTIRI DIN LUMEA ROMÂNEASCĂ

CAMPANIA CENTRULUI CULTURAL DELA "CÂMPUL ROMÂNESC"

Contribuţii primite până acum:

OCTOMBRIE		$ 1.600
NOEMBRIE		$ 4.820
DECEMBRIE		$ 10.875
IANUARIE		$ 6.175
FEBRUARIE		$ 3.620
MARTIE		$ 3.075
APRILIE		$ 3.660
MAI		$ 2.242
IUNIE		
L. MAMALIGA	Franţa	500
ANONIM	Toronto, Ont. Canada	200
GEORGE POPOVICIU	Palmerston, Ont. Can.	100
ACHIM TARNEA	Kitchener, Ont. Can.	100
ANTON CIUNTU	Sault St. Marie, Ont. Can.	100
NICOLETA FURTUNA	L.I.C., New York, USA	50
ANONIM	Toronto, Ont. Can.	50
MARIA POPA	Davis, Cal., USA	30
TRAIAN OCEANU	Carmel, Cal. USA	30
ANGELA JONESCU	San Francisco, Cal. USA	25
TRAIAN LASCU	Lake, Mich., USA	25
MINUTA BOTOSAN	Fords, N.J., USA	25
ILIE SMULTEA	Trinidad, Cal., USA	25
IONEL BELCEA	Princeton, N.J. USA,	25
DEAN PHILLIP	Calgary, Alta, Can.	10
GHEORGHE DUMITRACHE	Austria	10
	TOTAL	37.372

Cei ce doresc să ajute la construirea CENTRULUI CULTURAL dela Câmpul Românesc, sunt rugaţi să trimită cecul lor pe adresa: ASOCIATIA CULTURALA ROMANA, (FONDUL DE CONSTRUCTII), P.O.Box 4217, Station "D", Hamilton, L8V 4L6, Canada.

ANUNŢ

Teatrul românesc "MIORIŢA" din Toronto, caută persoane talentate care să participe la punerea în scenă a unor piese de teatru româneşti. Pentru informaţii, vă rugăm să telefonaţi la Dna NANA SFETCU -actriţă lirică-

Tel. (416) 920 4438,

sau CĂTĂLIN REU, la acelaşi telefon.

EXPOZIŢIE DE PICTURĂ ŞI SCULPTURĂ LA MONTREAL

Cu ocazia celei de a 51-a Convenţii Naţionale a Uniunii şi Ligii (The Union Ligue R.S.A. Inc.), care va avea loc la Montreal, Quebec, Canada între zilele de 29 August şi 3 Septembrie 1986, Societatea Constantin Brâncoveanu din Montreal, în calitate de gazdă, va organiza expoziţia:

ARTISTII ROMANI IN EXIL

Centrul de Expoziţie "Constantin Brâncuşi" în colaborare cu: Centrul Cultural Român, Parohia "Buna Vestire", F.A.R. - Canada, şi societatea gazdă, invită pe toţi artiştii de origină română să participe cu pictura şi sculptura lor, la expoziţia de mai sus.

Expoziţia va avea loc între 24 August şi 7 Septembrie 1986 la Montreal, în sala Centrului Cultural Român, 8060 Cristoph-Colomb, cod postal H2R 2S9.

Fiecare artist este invitat să expună trei lucrări (dacă sunt mici - patru) şi fiecare artist e liber să trimită ceea ce crede că îl reprezintă cel mai bine.

Pentru catalog, fiecare artist e rugat să trimită:

- o fotografie format paşaport,
- o fotografie a unei lucrări, format c.p. alb-negru,
- un curriculum vitae cu studii şi activitatea din ultimii cinci ani,
- câteva rânduri care să-l descrie pe artist.

Fiecare artist va fi prezentat singur pe o foaie a catalogului, care va avea mărimea obişnuită a unei coale de hârtie.

Data limită de primire a lucrărilor şi a materialului este 9-11 Iulie a.c. (cine doreşte, poate să-şi asigure lucrările pe perioada transportului şi a expoziţiei).

De asemenea, fiecare artist este invitat să participe cu suma de 30 dolari canadieni pentru a se acoperi o parte din cheltuielile de editare a catalogului, invitaţiilor şi vernisajului.

Fiecare artist va avea dreptul la cinci cataloage şi invitaţii.

Vernisajul va avea loc în seara de 24 August a.c., la orele 7.00 P.M☐p.m.

Detalii se pot avea scriind la adresa specificată mai sus, sau telefonic (514-indice Montreal) şi: 526-5036 Viorica Velescu Ilie; 767-0156 Georgeta Crainic; 731-2027 Victor Timofte.

CENTRUL DE EXPOZITIE CONSTANTIN BRANCUSI
SI COMITETUL DE ORGANIZARE A CONVENTIEI

CINSTIREA LUI MIRCEA ELIADE ŞI A OPEREI SALE LA GENEVA

Vestea încetării din viaţă a lui Mircea Eliade a fost anunţată la Geneva, în primul rând de Postul de Radio de limbă franceză. Comentând opera scriitorului şi savantului dispărut, timp de o jumătate de oră, vorbitorul a analizat importanţa cercetărilor sale în domeniul mitologiei şi al ştiinţei religiilor, arătând aportul nou şi inedit al investigaţiilor maestrului în acest sector de activitate.

In acelaşi timp, Postul de Radio din Geneva a transmis textul unei conferinţe a lui Mircea Eliade, ţinută în anii de după război, în acest oraş.

A doua zi, Postul de televiziune din Geneva, a comentat pe scurt opera scriitorului, romancierului şi savantului român, arătând că el a trăit departe de ţară ca profesor la Chicago, U.S.A.

Românii refugiaţi la Geneva şi în oraşele din vecinătate au asistat într'un număr impresionant la slujba oficiată de către Părintele Damian Ionescu, Preot-Paroh al Bisericii Naşterea Maicii Domnului din localitate.

Profesorul Marin Nicolau -Golfin, Doctor în stiinţele istorice, scriitor, a evocat în faţa celor prezenţi personalitatea romancierului, scriitorului, publicistului şi a profesorului şi savantului Mircea Eliade.

Vorbitorul amintind unele momente din istoria culturii din România anilor 1930-1940 a desprins figura luminoasă a personalităţii scriitorului, în momentele în care apărea romanul Maytrei şi lucrarea Santier, când ţara noastră a fost omagiată de scriitorul indian Rabindranah Tagore, uriaşă figură, de talie mondială în acel timp, prieten cu Mircea Eliade.

In continuare profesorul Marin Nicolau Golfin, a arătat activitatea ulterioară a scriitorului dispărut, elogiind savantul şi profesorul român de circulaţie mondială. "Opere ca La Nuit Bengali, Le retour du Paradis, Sarpele, Domnişoara Cristina şi Huliganii - sunt impregnate de suflet românesc"; a arătat vorbitorul.

Ziarul "La Tribune de Geneve", a analizat opera lui Mircea Eliade, oprindu-se asupra unor momente mai importante din viaţa scriitorului şi savantului, iar La Suisse a făcut o scurtă dare de seamă cu privire la manifestaţia Românilor exilaţi din Geneva, în memoria marelui Român dispărut.

Corespondent

PENTRU PRIMA OARĂ ÎN EUROPA

-ZIUA NAŢIUNILOR CAPTIVE LA BONN-

Instituţionalizată în Statele Unite, Săpătămâna Naţiunilor Captive oferă de decenii prilejul reamintirii opiniei publice a soartei naţiunilor căzute în robia comunistă.

Pentru prima dată în Europa, în ziua de Sâmbătă 19 Iulie 1986, în oraşul Bonn va avea loc o manifestare în ceea ce va deveni Ziua Naţiunilor Captive. Intre ora 9 şi 11 are loc adunarea în centrul oraşului, în Münsterplatz. La ora 11 porneşte demonstraţia prin centrul oraşului, la care iau parte reprezentanţi ai mai multor naţiuni ce şi-au pierdut libertatea. Grupul românesc va deschide această coloană, în urma preoţilor aparţinând mai multor confesiuni. La ora 12 se revine în Münsterplatz unde timp de o oră se va desfăşura un meeting, luând cuvântul mai mulţi vorbitori. După ora 14 va avea loc o conferinţă de presă organizată la Hotelul Tulpenfeld.

Iniţiatoare ale prezenţei şi participării româneşti, Filiala din Germania a Uniunilor Românilor Liberi şi Asociaţia Românilor Liberi din Germania Federală şi Berlinul de Vest se adresează tuturor organizaţiilor româneşti şi tuturor Românilor care trăiesc în libertate să participe la această primă manifestare de acest fel din Europa.

SPECTACOL ROMÂNESC LA CLEVELAND

Pe ziua de 24 Mai 1986 a avut loc la Cleveland, Ohio, un spectacol susținut de Mia Braia, Constantin Drăghici și Sonia Cruceru. Fiecare dintre artiști trăiesc în lumea liberă: Sonia Cruceru, 18 ani în Germania de Vest, Ctin Drăghici peste 16 ani în Germania de Vest și USA (New York) și Mia Braia, 10 ani în Germania de Vest și USA, New York. Toți au părasit cariere strălucite și au ales libertatea, unde talentul, munca, seriozitatea și porțile deschise ale oportunității au fost răsplătite de succes, succes izvorît din calitățile lor artistice, nu din creații apologetice la adresa unui regim diabolic.

Doamna Mia Braia a cărei carieră artistică de peste jumătate de secol, este aproape imposibil de a fi cuprinsă în câteva cuvinte de ziar, a umplut scena și sufletele spectatorilor cu nemuritoarele noastre romanțe, presărate de momente vesele și prezență artistică majestoasă.

Venită "Pe aripa vântului" din Germania, S. Cruceru a uimit prin repertoriul variat care a inclus muzică ușoară, populară și romanțe, majoritatea imprimate pe noua ei casetă care a consacrat-o printre Marile Doamne ale romanțelor. Spontană, frumoasă, cu voce puternică și egală, Doamna Cruceru a inclus multe potpuriuri care ne-au reamintit nenumărate șlagare. Satisfacția publicului a fost generoasă prin aplauze la scena deschisă și participări ritmice de aplauze la diferite șlagare.

Domnul Ctin. Drăghici cu vocea sa de "high tenor", "A căzut ca o frunză în calea noastră", nu a înșelat așteptările spectatorilor. Dânsul încă o dată a dovedit că face parte din categoria acelor artiști de mare clasă care cucerește sălile prin voce și muzică pură și nu prin artificii de scenă. Dânsul s'a prezentat ca un muzician complex: solist, instrumentist și compozitor pe care publicul l-a răsplătit prin ovații îndelungate.

Repertoriul complex al artiștilor nu a omis cântece de Mânzatu, Fernic, Chirculescu și cântece care de mult au depășit granițele unor cântece naționale și care au devenit șlagăre internaționale. Caracteristica dominantă a spectacolului a fost "Românismul" care a fost liantul de legătură între spectatori și artiști. Artiști români, spectatori români și muzică românească, au fost elementele de bază ale acestei manifestări artistice. Artiștii au dăruit adevăraților Români prezenți în sală, câteva ore de atmosferă românească, destindere și au realizat să aducă un balsam peste sufletele rănite de dor și nostalgie de țară. Numărul spectatorilor putea să fie mai mare, dacă cei care au pretenții că sunt Români doar cu cuvântul și nu cu fapta, nu s'ar fi vândut pe un blid de mâncare.

Spectacolul a fost înnobilat de prezența cucernicilor preoți Calciu-Dumitreasa, Duma și Pârvănescu. Admirația și respectul pentru Părintele Calciu și Doamna preoteasă s'a manifestat printr'un "Mulți ani trăiască" cântat de întreaga audiență la sfârșitul spectacolului. Dragostea pentru tot ce este românesc a Părintelui Duma nu s'a dovedit numai prin prezența fizică la spectacol dar și prin suportul acordat susținerii spectacolului punând timp de o săptămână o sală la dispoziția artiștilor pentru repretiții.

După spectacol s'a mers la Biserica Sf. Elena unde tot într'o atmosferă românească presărată cu delicioase sarmale aduse de un grup de Români din Aliance, stropite cu un pahar de vin și alte bunătăți aduse de Românii din Cleveland s'a continuat destinderea. Artiștii au stat de vorbă cu spectatorii, s'au dat autografe pe casete și plăci, s'au schimbat impresii și s'au depănat amintiri. Mare a fost uimirea tinerelor generații când au aflat că Doamna Mia Braia a fost colegă de liceu cu Părintele Pârvănescu. Prezența românească și atmosfera românească au fost elementele de bază ale serii de 24 Mai 1986 din Cleveland.

REPORTER

PROBLEMA INSTITUTULUI-BIBLIOTECA DELA FREIBURG

STIMATI COLEGI SI PRIETENI

Tinând seamă de o serie de anomalii din scurta istorie a celor două instituții culturale dela Freiburg i.Br. și în calitatea mea de membru nu numai "activ", ci și "fondator" (rog a consulta, în această privință, primul nr. din "Buletinul Bibliotecii Române"), îmi iau libertatea de a atrage atenția asupra unor probleme care ar trebui să intre, spre rezolvare, în ordinea de zi a viitoarei adunări generale ordinare din Octombrie viitor.

1. Adunarea generală ar trebui să recunoască și, în consecință, să corecteze eroarea pe care a făcut-o atunci când a acordat, pentru meritele lui incontestabile, primului director al bibliotecii, dreptul de a exercita această funcțiune "pe viață", așezându-l astfel pe aceeași treaptă cu papii Bisericii Romano-Catolice și cu toți monarhii lumii: inamovibil și infailibil, ceea ce a dus la abuzuri în contradicție cu cele mai elementare uzanțe.

2. Propun instituirea unei "comisii de juriști" din cadrul adunării generale cu scopul de a studia, în vederea anchetei din partea poliției, "spargerea" din noaptea Invierii (4 Mai a.c.) dela Biblioteca din Uhlandstr. 7, care s'a soldat cu dispariția a două cărți slavone și a două icoane. Comisia ar avea de stabilit împrejurările în care a putut avea loc această curioasă spargere, care, dată fiind modestia spărgătorilor sau a spărgătorului de a se mulțumi cu puțin, face impresia de...hausgemacht. In orice caz autoritățile competente din FRG vor trebui să ia în considerație și această eventualitate, care, oricât de neverosimilă, date fiind unele indicii, nu trebue să lipsească dintr'o anchetă exhaustivă.

3. A treia problemă, care trebue rezolvată în toamnă, este politica, pe care urmează s'o facă institutul nostru. Este dela sine înțeles că un institut de cercetări nu poate face politică în sensul restrâns al cuvântului - politică propriu zisă - ci numai politică culturală. Această problemă a ieșit, aproape brutal, în evidență cu ocazia adunării generale dela 12.04.1986, când reprezentanții guvernelor dela Bonn și Stuttgart ne-au somat oficial să nu ne abatem dela politica urmată până acum de fosta conducere a celor două instituții ale exilului.

Adunarea generală va avea de discutat și de decis dacă Institutul-Bibliotecă continuă politica cerută de convențiile culturale dintre BRD și RSR și impusă de oficialitatea țării-gazdă sau revine la singura politică pe care refugiul e chemat s'o facă în calitatea lui de singură opoziție posibilă față de regimul de exterminare fizică și teroare morală din Patria-mană.

D.C.AMZĂR

COMUNICAT

La 17 Mai 1986, s'au întrunit la Geneva, conform hotărîrii luate anterior, foștii condamnați și deținuți politici români de către regimul comunist din țară, care se află în prezent în Elveția.

După rostirea unei rugăciuni de mulțumire și de implorare a Celui Atotputernic pentru ajutorarea fraților noștri din România și pentru eliberarea tuturor de sub tiranie, s'au primit noi membri, printre care un tânăr de 28 de ani condamnat în ultimul timp în țară și căruia i-a fost acordat de guvernul elvețian dreptul de a cere azil politic in Cantonul Tesin.

In urma discuțiilor sincere bazate pe respect, frăție și solidaritate românească, la care au luat parte toți cei prezenți, în unanimitate s'a hotărît:

1. Facem apel la toți foștii condamnați și deținuți politici români răspândiți în toate țările libere, care continuă să lupte pentru eliberarea României, să ia inițiativa adunării lor în scopul cunoașterii și ca prin schimburi și acorduri de opinie să discute situația locală. Fără a crea noi forme de conducere, ci eventual un purtător de cuvânt, solidari ca în prigoana din închisori, să constituim prin unirea tuturor tendințelor într'un spirit de unitate și de frăție, un exemplu pentru toți exilații politici care doresc să rămână Români.

Să inițiem și să luăm parte cu toții la aniversările sărbătorilor naționale românești șterse sau denaturate de comuniști și a marilor personalități democratice, mai ales cei care au rezistat și au plătit cu libertatea și viața lor, lupta împotriva instaurării regimului comunist.

2. Pentru ajutorarea și asistența foștilor deținuți politici și a celor care în prezent zac în închisori sau sunt persecutați de Securitate, a familiilor acestora ca și a persoanelor în vârstă bolnave sau lipsite de mijloace, s'a inițiat o acțiune de colectare, datorită generozității unor prieteni ai României, de medicamente, alimente etc. care au început a fi distribuite pe baza unei liste întocmite și cu ajutorul Pr. Gh. Calciu. In acest scop s'a luat legătura cu asociații speciale de asistență.

3. Ne însușim Apelul dela 12 Aprilie a.c. dela Paris, al reprezentanților asociațiilor românești și propunem ca la viitoarea reuniune să se înființeze un Secretariat-cu sediul eventual la Geneva -, care să coordoneze acțiunea fiecărei asociații cu audiență și activitate mai importantă într'o anumită țară din Occident, cu guvernul respectiv, atunci când se vor ivi probleme românești importante.

4. Vom acționa neobosit pentru unitatea exilului românesc. In acest sens cerem preoților independenți de Patriarhia pro-comunistă, să se unească și să slujească într'o singură biserică pusă sub autoritatea Episcopiei române din America.

5. Urmare articolelor apărute în presa română din Elveția, privind situația din țara noastră, am făcut legături pe care le vom intensifica.

Adresăm un cald și frățesc salut tuturor foștilor și actualilor deținuți politici și persecutați de Securitate, tuturor Românilor din țară sau exil și presei românești, în frunte cu postul de radio Europa Liberă, care acționează neobosit pentru libertatea Românilor și a României.

Dumitru IONESCU-GENEVA

TĂRIA BISERICII ROMÂNE UNITE

Ziua de 18 Mai 1986, a fost o zi însemnată în viața Românilor catolici -din Biserica măreață a Blajului- care trăiesc pe pământul Americii.

Prea Sfinția Sa, Vlădica Louis Puscas, Exarhul apostolic al Românilor catolici de rit bizantin, din Statele Unite a oficiat sfințirea unui preot nou -Părintele John Michael Botean- înconjurat de un sobor de aproape 20 de preoți și diaconi.

Un vlădică român a sfințit un preot român, pe pământul american. Este aici o manifestare de putere spirituală și un semn al supraviețuirii Bisericii Blajului. Comunismul românesc nu poate distruge această Biserică a trecutului de trainice realizări naționale. Astăzi, această Biserică este vie, sănătoasă, puternică și în poziția să-și asigure continuitatea în ciuda prigonirilor și persecuțiilor comuniste din țară.

Vlădica Puscas deține puterea spirituală și răspunderea morală a episcopilor de altădată, din cetatea Blajului, și este invulnerabil la atacurile comuniste, pe teritoriul american.

Părintele John Michael Botean este de origină română, născut în Canton, Ohio și a făcut studii teologice în America, oficiind ca diacon în mai multe parohii, unde și-a câștigat o experiență profundă. Sfințirea sa ca preot s'a făcut într'un cadru sărbătoresc, cu o asistență care a umplut la refuz Catedrala Sf. Gheorghe -a Românilor Uniți, din Canton, Ohio, și cu un cor care a cântat admirabil și a intonat frumoase imnuri de slavă lui Dumnezeu și de biruință creștinească.

La banchetul festiv s'au ținut cuvântări de apreciere și urări de bine și a fost o stare generală de entuziasm și încredere în viitor.

Un episcop român -primul episcop român din Biserica Blajului- Prea Sfinția Sa Louis Puscas, învestește ca preot, un tânăr român -John M. Botean- demonstrând dimensiunea puterii spirituale a Bisericii Blajului și încrustând în istorie un moment de mare semnificație.

Corespondent

Abonamentul Dumneavoastră susține un ziar care luptă pentru o cauză dreaptă

WALL STREET JOURNAL

IMAGINEA DE BELIGERANT A STATELOR UNITE

Recenta tensiune dintre Statele Unite și Libia, ascunde faptul că cele mai multe acte de terorism comise împotriva vieții și avutului Americanilor, începând din anul 1982, au fost dublul rezultat al conflictului arabo-israelian, războiul din Liban și politica Statelor Unite de susținere a pozițiilor Israelului în acest conflict.

Un element esențial al strategiei anti-teroriste, este tăinuirea capacității informațiilor, capabile să conducă activitățile grupurilor teroriste radicale ca aceea a Consiliului Revoluționar Arab, a lui Abu Nidal și interzicerea sau prevenirea comploturilor teroriste împotriva țintelor americane.

Un motiv pentru care nici o viață americană nu a fost pierdută în atacurile grupurilor teroriste din Orientul Mijlociu între 1976 și 1982, a fost faptul că au existat contacte strânse între serviciile de informații ale Statelor Unite și reprezentanții Organizației pentru Liberarea Palestinei de sub conducerea lui Yasser Arafat. Pierderea acestei legături, a fost una din cele mai mari pagube ale Americanilor, datorită suportului dat de Statele Unite, invaziei Israelului în Liban, în 1982.

Atentatele lui Abu Nidal împotriva Americanilor, n'au început cu atacurile dela Viena și aeroportul din Roma din 1985. Ele au început la scurt timp după despărțirea lui de Arafat în 1974. După uciderea ambasadorului american din Liban, Francisc Maloy de către radicalii palestinieni asociați cu Abu Nidal, în jurul anului 1976, serviciile de informații ale Statelor Unite au stabilit legături cu PLO condusă de Arafat, pe atunci forța dominată în partea de Vest a Beirutului. Prin diferite rapoarte, între 1976 și 1982, PLO, a putut să afle prin informatorii ei de numeroasele comploturi îndreptate împotriva Statelor Unite în Orientul Mijlociu și să-i avertizeze pe Americani, de existența lor.

Toate acestea s'au schimbat din două motive, după invazia Israelului în Liban în Iunie 1982. In primul rând, aripa PLO de sub Arafat, a pierdut posibilitatea de a-și exercita autoritatea efectivă asupra fracțiunilor disparate (și de multe ori disperate) ale mișcării de rezistență palestiniene. Al doilea și cel mai important, U.S.A. a pierdut toate pretențiile de neutralitate și a devenit beligerant, de partea Israelului. Inainte de invazia în Liban, Statele Unite erau privite în general cu suspiciune din cauza suportului Israelului, dar Israel era considerat inamicul principal. Desigur, publicațiile arabe au încercat ani de zile să prezinte Statele Unite drept un executant al Israelului, care își subordonează interesele sale naționale, intereselor Israelului în Orientul Mijlociu.

Sprijinind invazia Israelului, Statele Unite au fost considerate părtașe, responsabile pentru masacrarea palestinienilor în Campurile de refugiați dela Sabra și Chatilla, de către grupurile înarmate de creștini, aparținând forțelor libaneze pro-israelite, din partea de Sud a Beirutului, controlată de Israel. Statele Unite au garantat viața palestinienilor necombatanți, care trăiau în zona din Liban, ocupată de Israel, în cadrul înțelegerii care a dus la evacuarea luptătorilor palestinieni și sirieni din Beirut, după invazia Israelului. De aceea nu am fost surprinși când am aflat că printre făptașii masacrelor din Viena și aeroportul din Roma, se aflau și tineri palestinieni, care au fost martori la uciderea în masă în Campurile din 1982, puternic impresionați la vârsta lor din jumătatea adolescenței. Intervenția militară directă a Statelor Unite în favoarea guvernului central libanez și după aceea, mijlocirea înțelegerii între guvernul libanez și Israel, care susținea poziția Israelului în Liban, a întărit în lumea arabă, poziția Statelor Unite ca un beligerant anti-arab.

In acest timp, Administrația Reagan a trecut prin grele încercări să poată trece programele de asistență a securității pentru Iordania și Arabia Saudită, într'un Congres ostentativ pro-israelit, care refuză să recunoască acestor state arabe, dreptul de a-și asigura securitatea lor națională, care nu are nici o legătură cu conflictul arabo-israelian.

Ce legătură au aceste fapte cu atacul Statelor Unite împotriva Libiei? Foarte mică și aici este problema. Moammar Kadafi nu este responsabil de evenimentele, mergând înapoi în 1982 și mai înainte, care ar fi prima motivare pentru radicalii (și ne-radicalii) libanezi și palestinieni, de a comite acte de terorism împotriva țintelor americane. Orice control sau influență ar veni în particular din afară, acestor grupuri teroriste, va ușura activitățile pe care ele sunt predispuse să le înfăptuiască. Oprirea sau susținerea de către stat a grupurilor teroriste, poate cel mult crea unele probleme pentru ele. Aceasta însă nu va împiedica aceste grupuri să încerce să se răzbune împotriva Statelor Unite, pentru nemulțumirile lor reale sau imaginare.

Ceea ce se întâmplă politicii americane în Orientul Mijlociu, nu este imaginea creată de Moammar Kadafi, că Statele Unite sunt un dușman al palestinienilor și a tuturor Arabilor.

Lewis SNIDER

FIECARE ROMÂN:

SĂ ATÂRNE O PANGLICĂ NEAGRĂ ÎNTR'UN LOC VIZIBIL AL CASEI

SĂ ATÂRNE O PANGLICĂ NEAGRĂ LA ANTENA MAȘINII SALE

SĂ POARTE O PANGLICĂ NEAGRĂ LA BUTONIERĂ

AUGUST 23rd 1986

ROMÂNII DIN LUMEA LIBERĂ SĂ IA LEGĂTURĂ CU

ORGANIZATORII ACESTUI PROTEST INTERNAȚIONAL ÎN ȚĂRILE RESPECTIVE

CAMPIONATUL MONDIAL DE FOTBAL

* Cea de a 13-a ediție a C.M. de fotbal, s'a disputat în luna Iunie a.c. în Mexic. Cele 24 echipe au fost împărțite în 6 grupe, urmărind să se califice în faza a doua a competiției primele două clasate din fiecare grupă, plus patru echipe clasate pe locul trei, care au un punctaj și golaveraj mai bun. Campionatul a debutat cu câteva rezultate surpriză, printre care se numără în primul rând victoria de scor a URSS asupra Ungariei, socotită de unii printre favorite. Pierzând la scor și jocul cu Franța, Ungaria a pierdut ultima șansă de calificare. In rest, s'au calificat echipele favorite, exceptând poate Portugalia.

GRUPA A

ITALIA	-	BULGARIA	1-1
ARGENTINA	-	S.KOREA	3-1
ARGENTINA	-	ITALIA	1-1
BULGARIA	-	S.KOREA	1-1
ITALIA	-	S.KOREA	3-2
ARGENTINA	-	BULGARIA	2-0

CLASAMENTUL

ARGENTIA	3	2	1	0	6-2	5
ITALIA	3	1	2	0	5-4	4
BULGARIA	3	0	2	1	2-4	2
S.COREEA	3	0	1	2	4-7	1

GRUPA B

PARAGUAY	-	IRAK	1-0
MEXIC	-	BELGIA	2-1
MEXIC	-	PARAGUAY	1-1
BELGIA	-	IRAK	2-1
MEXIC	-	IRAK	1-0
PARAGUAY	-	BELGIA	2-2

CLASAMENTUL

MEXIC	3	2	1	0	4-2	5
PARAGUAY	3	1	2	0	4-3	4
BELGIA	3	1	1	1	5-5	3
IRAK	3	0	0	3	1-4	0

GRUPA C

FRANTA	-	CANADA	1-0
URSS	-	UNGARIA	6-0
FRANTA	-	URSS	1-1
UNGARIA	-	CANADA	2-0
URSS	-	CANADA	2-0
FRANTA	-	UNGARIA	3-0

CLASAMENTUL

URSS	3	2	1	0	9-1	5
FRANTA	3	2	1	0	5-1	5
UNGARIA	3	1	0	2	2-9	2
CANADA	3	0	0	3	6-5	0

GRUPA D

BRAZILIA	-	SPANIA	1-0
ALGERIA	-	N.IRLANDA	1-0
SPANIA	-	N.IRLANDA	2-1
BRAZILIA	-	ALGERIA	1-0
BRAZILIA	-	N.IRLANDA	3-0
SPANIA	-	ALGERIA	3-0

CLASAMENTUL

BRAZILIA	3	3	0	0	5-0	6
SPANIA	3	2	0	1	5-2	4
N.IRLANDA	3	0	1	2	2-6	1
ALGERIA	3	0	1	2	1-5	1

GRUPA E

DANEMARCA	-	SCOTIA	1-0
W.GERMANIA	-	URUGUAY	1-0
W.GERMANIA	-	SCOTIA	2-1
DANEMARCA	-	URUGUAY	6-1
DANEMARCA	-	W.GERMANIA	2-0
URUGUAY	-	SCOTIA	0-0

CLASAMENTUL

DANEMARCA	3	3	0	0	9-1	6
W.GERMANIA	3	1	1	1	3-4	2
URUGUAY	3	0	2	1	2-7	2
SCOTIA	3	0	1	2	1-3	1

GRUPA F

PORTUGALIA	-	ANGLIA	1-0
POLONIA	-	MAROC	0-0
MAROC	-	ANGLIA	0-0
POLONIA	-	PORTUGALIA	1-0
MAROC	-	PORTUGALIA	3-1
ANGLIA	-	POLONIA	3-0

CLASAMENTUL

MAROC	3	1	2	0	3-1	4
ANGLIA	3	1	1	1	3-1	3
POLONIA	3	1	1	1	1-3	3
PORTUGALIA	3	1	0	2	2-4	2

••

* Partea a doua a competiției, cu meciurile eliminatorii, s'a dovedit a fi plină de surprize. In optimi au fost eliminate două echipe favorite, URSS și Danemarca, care au impresionat în prima parte a competiției. Buturuga mică a fost Belgia, care a învins, în prelungiri, echipa URSS, producând prima mare surpriză a turneului. Danezii au pierdut, surprinzător, în fața Spaniei, după ce impresionaseră în meciul cu W, Germania. Brazilienii au câștigat la scor meciul cu Polonia, devenind mari favoriți ai C.M. In sferturi de finală, Franța elimină Brazilia, după un joc foarte frumos, decis de loviturile dela 11 m. Belgia produce o nouă surpriză eliminând pe Spania, tot prin lovituri dela 11 m. Argentina elimină Anglia, după un joc în care Maradona strălucește, făcând o demonstrație de fotbal ofensiv. Germanii au nevoie și ei de lovituri dela 11 m pentru a trece de Mexic. Franța, care eliminase pe Italia și Brazilia, pornește ca favorită în jocul cu W. Germania din semifinale, dar după numai 9 minute de joc, Germanii înscriu din lovitură liberă dela 18 m, după care se apără organizat. Francezii nu mai au prospețimea din jocul cu Brazilia, comițând și eroarea tactică de a ataca pe centru, unde apărarea germană este de netrecut. Meciul Argentina - Belgia este un nou recital Maradona, Argentinienii câștigând cu ușurință.

• DIN ISTORIA C.M. DE FOTBAL •

* Câștigătorii edițiilor precedente: 1930 - Uruguay, 1934 - Italia, 1938 - Italia, 1950 - Uruguay, 1954 - W. Germania, 1958 - Brazilia, 1962 - Brazilia, 1966 - Anglia, 1970 - Brazilia, 1974 - W. Germania, 1978 - Argentina, 1982 - Italia.

* Echipe gazdă, câștigătoare ale C.M.: Uruguay - 1930, Italia - 1934, Anglia - 1966, W.Germania - 1974, Argentina - 1978.

* Cele mai multe goluri înscrise la o ediție a C.M.: 13 - Just Fontaine (Franța) - 1958; 11 - S. Kocsis (Ungaria) - 1954; 9 - Eusebio (Portugalia) - 1966; 8 - G. Stabile (Argentina) - 1930 și Leonidas Da Silva (Brazilia) - 1938.

* Golgeterii C.M.: 14 goluri - Gerd Muller (W. Germania) - 1970 și 1974; 13 goluri - J. Fontaine (Franța) - 1958; 12 goluri - Pele (Brazilia) - 1958, 1962, 1966 și 1970.

••

Diego Maradona în luptă cu fundașul N. Gutirez
(Fază din meciul Argentina - Uruguay, 1-0)

••

* Loturile de jucători ale celor două finaliste:

ARGENTINA: 1. S.O.Almiron, 2. S.D.Batista, 3. R.E.Bochini, 4. C.D. Borghi, 5. Jose Luis Brown, 6. Daniel Passarella, 7. J.L.Burruchaga, 8. Nestor Clausen, 9. Jose Luis Cuciuffo, 10. Diego Maradona, 11. Jorge Valdano, 12. Hector Enrique, 13. Oscar Garre, 14. Ricardo Giusti, 15. Luis Alberto Islas, 16. Julio Olarticoechea, 17. Pedro Pasculli, 18. Nery Pumpido, 19. Oscar Ruggeri, 20. Carlos Tapia, 21. Marcelo Trobbiani, 22. Hector Zelada.

W. GERMANIA: 1. Harald Schumacher, 2. Hans-Peter Briegel, 3. Andreas Brehme, 4. Karl-Heinz Foerster, 5. Matthias Herget, 6. Norbert Eder, 7. Pierre Littbarski, 8. Lothar Matthaeus, 9. Rudolf Voeller, 10. Felix Magath, 11. K'I-H'z Rummenigge, 12. Ulrich Stein, 13. Karl Allgoewer, 14. Thomas Bertholk, 15. Klaus Augenthaler, 16. Olaf Thon, 17. Ditmar Jakobs, 18. Uwe Rahn, 19. Klaus Allofs, 2. Dieter Hoeness, 21. Wolfgang Rolf, 22. Elke Immel.

Nr. crt. corespunde numărului purtat de jucători pe tricou.

••

GOLGETERII

6 goluri: - Garylineker (Anglia) - câștigătorul Ghetei de Aur.

5 goluri: - Diego Maradona (Argentina), Careca (Brazilia), Butragueno (Spania).

4 goluri: - Valdano (Argentina), Elkjaer (Danemarca), Belanov (URSS), Altobelli (Italia).

3 goluri: - J. Olsen (Danemarca), Claesen (Belgia), Voeller (W. Germania).

••

* Argentina a câștigat pe merit meciul final și titlul de campioană mondială, dovedind că este o echipă care nu trăiește numai prin Maradona. In cursul turneului din Mexic, Argentinienii au practicat un fotbal ofensiv, în viteză, înscriind 14 goluri și primind numai 5. Maradona a readus driblajul pe prim plan, dovedindu-se un merituos câștigător al balonului de aur, care se oferă celui mai bun jucător al Campionatului Mondial.

••

OPTIMI DE FINALĂ

MEXIC - BULGARIA 2-0 (1-0)
Au marcat: Negrete (min. 35) și Servin (min.81)

••

BELGIA - URSS 4-3 (2-2, 0-1)
Au marcat: Belanov (min. 27), Scifo-B (min. 55), Belanov (min. 70), Cevllemans-B (min. 77), Demol-B (min. 101) și Claesen-B (min. 107)

••

ARGENTINA - URUGUAY 1-0 (1-0)
A marcat: Pasculli (min.42)

••

BRAZILIA - POLONIA 4-0 (1-0)
Au marcat: Socrates (min.29 din 11 m) Josimar (min.53), Edinho (min.77) și Careca (min.82 - din 11 m).

••

FRANTA - ITALIA 2-0 (1-0)
Au marcat: Platini (min.14) și Stopyra (min.56)

••

W. GERMANIA - MAROC 1-0 (0-0)
A marcat: Mattheus (min.88)

••

ANGLIA - PARAGUAY 3-0 (1-0)
Au marcat: G.Lineker (min.31 și 72) și Beardsley (min.55)

••

SPANIA - DANEMARCA 5-1 (1-1)
Au marcat: Olsen - D (min.32 - din 11 m), Butragueno (min.43, 56,78 și 89) și Goicoechea (min.68 - din 11 m)

••

SFERTURI DE FINALĂ

FRANTA - BRAZILIA 1-1 (1-1, 1-1) 4-3 la 11 m.
Au marcat: Careca (min.16) și Platini (min.40), lovituri dela 11 m: Socrates (B) - ratează, Stopyra (F), Alemao (B), Amoros (F), Zico (B), Bellone (F), Branco (B), Platini (F) ratează, Cesar (B) - ratează, Fernandez (F).

••

W. GERMANIA - MEXICO 0-0 (0-0, 0-0) 4-1 la 11 m.
lovituri dela 11 m: Allofs (G), Negrete (M), Brehme (G), Quirarte (M) - ratează, Mattheus (G), Servin (M) - ratează, Littbanski (G).

••

ARGENTINA - ANGLIA 2-1 (0-0)
Au marcat: Maradona (min.51 și 56) și G.Lineker (min.80) pentru Englezi.

••

BELGIA - SPANIA 1-1 (1-0, 1-1) 5-4 la 11 m.
Au marcat: Ceulemans - B (min.34) și Senor - S (min.85) Lovituri dela 11 m: Senor (S), Claesen (B), Olaya (S) - ratează, Scifo (B), Porlan (S), Broos (B), Butragueno (S), Vervoort (B), Munoz (S), Van der Elst (B).

••

SEMI-FINALE

W. GERMANIA - FRANTA 2-0 (1-0)
Au marcat: A. Brehme (min.9 - din lovitură liberă dela 18 m) și R. Voeller (min.89).

••

ARGENTINA - BELGIA 2-0 (0-0)
A marcat: Maradona (min.51 și 62).

••

PENTRU LOCURILE 3 SI 4

FRANTA - BELGIA 4-2 (2-1, 2-2)
Au marcat: Ceulemans - B (min.10), Ferreri - F (min.26), Papin - F (min.42), Claesen - B (min.72), Ghenghini - F (min.103) și Amoros - F (min.109 - din 11 m).

FINALA

ARGENTINA - W.GERMANIA 3-2 (1-0)

Au marcat: Jose Brown (min.22), Valdano (min.56) și Burruchaga (min.84) pentru Argentina, Rummenigge (min.74) și Voeller (min.82) pentru W. Germania.

Argentina, noua campioană mondială!

ȘTIRI DIN ȚARĂ

Din 30 în 30 de zile:

ȘI TIRAN ȘI ȘANTAJIST!

RSR a obținut prelungirea Statutului de Națiune Favorizată.

Ajutorul economic nu-i o răsplată că Ceaușescu e "vițel rătăcit" ori că respectă drepturile omului.

Scr. Gral și Preș. al RSR-ului a întrebuințat o altă manevră:

A emis câteva pașapoarte (la oamenii care aveau dreptul să emigreze, N.R.) și a eliberat din pușcării câțiva preoți și civili "vinovați" pentru credința lor în Dumnezeu și în drepturile omului.

Micimea de mărinimie n'a fost pentru ușurarea sufletului ori pentruc'a auzit gemetele din temnițe și-a văzut lacrimile celor care-și cer întregirea familiei; Ceaușescu a devenit pentru câteva secunde ființă umană deoarece i se scurg ochii după pilulele verzi cărora li se mai spune și dolari.

Acum câțiva ani, în acord cu principiul lui Lenin: doi pași înainte și unul înapoi, "Fiul Iubit" a întrebuințat o altă scamatorie:

Uite sunt, uite nu sunt taxele școlare!

Un terorist cere bani ca să elibereze sufletele nevinovate.

Niculae Ceaușescu a obținut Statutul de Națiune Favorizată pentruc'a eliberat câteva pașapoarte și câțiva inși întemnițați fără vină.

DOCTORII LA RÂND...

In țară, cel mai bine o duc doctorii. Omul dă orice ca să salveze viața copiilor, a lui, a familiei. In România asistența medicală este gratuită dar...nu se găsește asistență. Momiți cu Kent, kilograme de carne, mii de lei, doctorii s'au îmbogățit. Autoritățile au început acum o campanie contra lor. Se spune c'ar fi fost arestați câteva sute. Un alt motiv e că doctorii, la rugămintea mamelor disperate, ar face raclaje care sunt interzise. Medicii trebue să dea socoteală de averea pe care o au.

CE BINE ERA DACĂ NU ERA

In Pleanara CC al PCR-ului Ceaușescu și-a pus intrebarea:

"De ce trebue să finanțăm noi agricultura, dela început și până la sfârșit, și să dăm avansul pentru toată producția agricolă care am contractat-o, ca producătorii să cheltuiască banii și apoi, când vin să predea producția, să ne spună că n'o mai au!"

Ceaușescu mărturisește adevărul; păcatul lui este că nu vede pădurea de copaci.

Dacă nu s'ar fi luat pământurile, și dacă țăranii n'ar fi fost "îmbogățiți" făcându-i "proprietari ai statului socialist", problemele de azi n'ar fi existat:

Țăranul și-ar fi muncit cu râvnă ogorul, studenții își vedeau de școală, iar cumpărarea produselor dela țărani ar fi costat mai puțin decât costă astăzi finanțarea agriculturii.

DACĂ NU-L BĂTEAM MĂ BĂTEAU EI...

Fostul agent de securitate Fekete, a mărturisit că a făcut parte din echipa care l-a torturat pe pastorul Geza Palfi: "Dacă n'o făceam, alții ne-ar fi bătut pe amândoi."

Geza Palfi a murit în urma bătăilor, iar Fekete a fost internat într'un spital de nebuni, în urma mărturisirilor.

DE DOUĂ ORI GATA

Ceaușescu ține să se bage ca musca în treburile internaționale.

El a înmânat Președintelui Reagan o ofertă - via ambasadorul american dela București - prin care se oferă: "România este gata să discute problemele terorismului, pe căile care se vor dovedi cele mai utile..." sau "România este gata să-și aducă întreaga sa contribuție la soluționarea oricăror probleme numai prin tratative, etc."

RECLAMĂ CU TÂLC

A apărut următorul anunț: "Monetăria statului execută, prin magazinele sale, bijuterii de aur și argint cu materialul populației."

E un mijloc de a afla cine are bijuterii.

CREDE ȘI NU CERCETA

La întrebarea unui ziarist străin:

"De ce este interzisă circulația automobilelor particulare?" s'a primit următorul răspuns oficial:

"Nu există nici un fel de interdicție. Locuitorii Bucureștiului sunt însă atât de conștienți, încât au decis cu toții, fără să știe unul de altul, să-și lase mașinile acasă pe timpul iernii și să folosească mijloacele de transport public."

In ce privesc cozile din fața magazinelor alimentare, explicația ar fi și ea tot așa de simplă: Nu sunt cozi, dar oamenii, fără să știe unul de altul, se adună să discute despre marile realizări din "Epoca Ceaușescu".

MUNCĂ PE TÂNJALĂ

Vreo 49 de mii de echipe, care includ circa 200 de mii de "activiști", au executat 434 de mii de inspecții. Scopul hiperactiviștilor e să cerceteze entuziasmul și dragostea muncitorilor pentru clădirea raiului socialist.

Adevăratele dureri ale regimului ne sunt spuse printre rânduri: echipele trebuiau să supravegheze "...pentru apărarea proprietății socialiste (adică să nu se fure), reducerea consumului și creșterea exportului" (adică se face risipă și se muncește pe tânjală).

Dacă rezultatul nu va fi pozitiv, se va da un alt decret și se vor forma alte echipe de control.

AR TREBUI PENSIONAT!

Partidul comunist român a împlinit 65 de ani! Să nu-i moară mulți înainte!

Cu tămbălău, tipărit pe trei culori naționale, "Tribuna României" (nr. 315) publică: "Istorie și responsabilitate" din care cităm:

"Marile bătălii pentru obținerea drepturilor și libertăților democratice ale muncitorilor, ale țărănimii și intelectualității...au fost organizate, în perioada interbelică de partidul comunist român...."

Iar de când a venit la putere PCR, a așezat țara "...pe trepte superioare de civilizație și progres".

Ne întrebăm un singur lucru:

Cum sunt minții cei din țară, dacă noi cei de peste hotare, care cunoaștem adevărul, suntem minții așa?

FĂCUT DIN ECONOMIE

La ultimul cutremur din București clădirile vechi au rezistat mai bine decât cele noi construite conform instrucțiunilor "marelui arhitect" care a dat ordin să se economisească cimentul, fierul, etc.

Inainte de catastrofa dela Cernobil, tov. Ceaușescu dăduse sfatul să se facă economie de materiale la construcția noii uzine termonucleare dela Cernavodă.

Sperăm că pentru binele întregii omeniri, străinii care investesc banii, inginerii și arhitecții vor arunca la coș sfaturile Marelui Sfătuitor.

Mania "economiei" de care suferă "Fiul Iubit" este de înțeles: el însuși a fost zămislit cu economie la inteligență.

MAREA REVOLUȚIE AGRARĂ DIN RSR

TRACTOARE SUPRA-ECONOMICE

Nu consumă benzină, ulei și n'au nevoie de piese de schimb. Voinicia tractorului: două mâini și două picioare "cai putere" furnizate de munca voluntară.

NOUL SISTEM DE IRIGAȚIE PROGRESISTĂ

Salvează instalarea conductelor subterane și a pompelor de apă.

(Foto: "România Liberă" și "Informația Bucureștiului")

Mulți dintre studenții străini s'au reîntors în țara lor de origină, ei fiind speriați de radiațiile ce vin dela Cernobil. Studenții din Balcani au fost primii care au părăsit RSR-ul.

Este posibilă contaminarea apelor din Marea Neagră. Aceasta s'ar datora fluviului Nipru care trece prin apropiere de Cernobil.

In unele regiuni din țară (în special N-E) doza de radiație a fost de 400 ori mai mare decât doza maximă admisă. Urmările se vor resimți peste ani și ani.

RSR nu posedă contoare Geiger pentru a putea măsura intensitatea radiațiilor. Bucureștiul a cerut ajutor dela Americani.

După catastrofa dela Cernobil a dispărut apa minerală de pe piață. Motivul: toată apa este acuma exportată în Rusia.

Pe baza unui document "secret", mai exact Decretul 408, nepublicat în Monitorul Oficial", oamenii riscă să-și piardă serviciul dacă vor continua să păstreze legăturile cu cetățenii străini, vor vizita bibliotecile străine ori vor primi invitații "neautorizate" din străinătate. Oamenii au fost "invitați" să semneze că vor respecta acest decret "secret" fără a li se spune de ce este vorba în decret. Cetățeanul trebue să respecte ceea ce nu știe că trebue să fie respectat!

Cu ocazia sărbătorilor de Sfintele Paști, nu s'a găsit în magazinele alimentare brânză (telemeaua a dispărut cu desăvârșire), iar dulciurile se găseau rar și de prost...gust. In standardul săculeț cu bomboane: un borcan cu gem, două napolitane și un buzdugan de plastic.

Toți care în 1984 și-au comandat mașina "Dacia 1300" pot acum să intre în posesia ei. De asemenea și unii care și-au comandat mașina în prima parte a anului 1985.

La București s'a ținut Al Treilea Congres al Țărănimii. După încheierea palavrelor, Congresul a trimis o telegramă de peste 2000 de cuvinte "...patriotului înflăcărat care a adus...fericirea națiunii noastre..."

Corespondența din străinătate este reținută de unele oficii poștale. Ea nu este înmânată destinatarului până nu vine un om al miliției ca s'o controleze.

Pentru luminarea magazinelor lămpile din tavan au fost coborâte, printr'un sistem de gondolă, dela 3.50 m, la 2.60 m, iar lămpile din cupolă dela 9 m la 3 m. Schimbările s'au făcut pentru posibilitatea ca becurile de 40 w să poată fi înlocuite cu becuri de 20 w.

La începutul "Epocii Ceaușiste" străzile erau luminate DA, NU. Un bec aprins altul stins! Pe urmă s'a avansat la NU, NU, DA; două becuri stinse și unul aprins. Azi e NU, NU, NU, NU, NU, NU, NU, DA. Sapte becuri stinse și unul aprins...în cinstea anilor lumină.

A fost lansat pentru probă de mare, noul cargo "Moldovița" de 7500 tdw.

La festivalul cinematografic dela Santarem (Portugalia) a fost premiat filmul de scurt metraj "Floarea Apelor" regizat de Mircea Popescu.

In orașul Tg. Mureș, oamenii nu și-au primit rația de carne din vara anului trecut; din când în când se găsește carne de pasăre.

Repararea unei perechi de pantofi (pingele) costă oficial 60.50 lei. Cam două treimi din leafa pe o zi a unui muncitor.

95 din gradele superioare ale armatei sunt membri de partid.

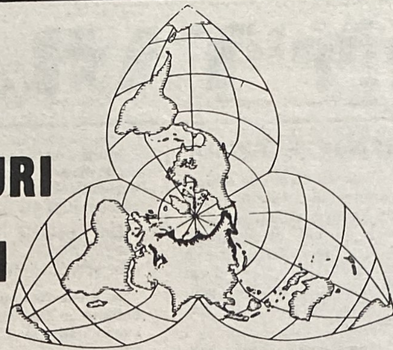
Din cele aprox. 1800 de cazuri prezentate de Secretarul de Stat American, George Scultz, până acum guvernul din București a rezolvat favorabil 1100 de cereri. 585 de inși au părăsit România iar alții 515 vor primi pașapoarte în scurt timp. Toți cei de pe lista americană au deja aprobată viza de intrare în Statele Unite, reținerea lor în RSR fiind ilegală pe baza drepturilor umane de întregire a familiei, etc.

Câteva titluri de filme turnate în studiourile dela Buftea: "România-Ceaușescu-Pacea", "Cei mai frumoși douăzeci de ani", "Cununa de aur" (consacrat evenimentelor dela 23 August, N.R.) "Partidul, Patria, Poporul". Toate aceste pelicule au impresionat publicul până la lacrimi, ne asigură criticii cinematografici din București.

William Totok, scriitor de limba germană din România, azi în Germania de Vest, a declarat într'un memoriu adresat autorităților din București:

"Nu vreau să fiu martorul unei noi barbarii. Nici victimă. Ca scriitor, devin indirect complice acelora care deteriorează într'un mod din ce în ce mai alarmant și economia, și cultura și deprinderile morale ale acestei țări".

DIN CELE TREI COLȚURI ALE LUMII

Rubrică întocmită de ARGUS

ZILELE RĂFUELII

Interesant ar fi să știm precis mecanismul care, la un moment dat, a eliminat din scena politică pe odiosul Duvalier-Baby Doc. Oricum însă ne asociem bucuriei poporului haitian dorindu-i să restaureze democrația fără vărsare de sânge nevinovat.

Tot la fel am urmărit evenimentele din Filipine, ceva spunându-ne că deobicei evenimentele extraordinare nu vin izolat ci în serie de două sau trei.

Ceea ce se petrece acuma în Haiti și Filipine constituie un clar avertisment pentru toate uneltele mici și mari ale opresiunii, cei care oriunde s'ar afla, servesc cauza pierdută a totalitarismului. Dictatorul le pretinde supunere și loialitate totale, îi compromite total iar în final îi sacrifică lăsându-i ca ariergardă. Bineînțeles că poporul îi sfârtecă fără umbră de milă, ci dimpotrivă cu adâncă pasiune și satisfacție. Chiar pe timpul efemerei revolte maghiare de acum 30 de ani, slujitorii regimului, mai exact 2-3 mii de securiști au gustat ceea ce prescriau doară altora și anume execuția sumară. Ulterior, ca ajutor frățesc, Gheorghiu-Dej a cedat lui Kadar sute de ofițeri de securitate de origine maghiară (!)-nucleu al unui nou aparat represiv.

Revenind la evenimentele recente, gândul ne duce la acel fenomen serial, parte a legii hazardului și identificăm pe cel de al treilea candidat virtual la eliminare căruia a început să-i bată ceasul: !Nicolae Ceaușescu. Viitorul e mereu nebulos și plin de surprize. Concepția după care Românul rabdă la infinit, este desigur eronată. Separat, mai există componenta practicată recent de a defuza situațiile politice explosive, de către puteri mai mari interesate în menținerea păcii și evitarea complicațiilor. Așa precum USA a influențat turnura evenimentelor din Haiti și Filipine, fie doar numai prin oferirea la timp a covorului zburător salvator, tot așa URSS, potrivit legii simetriei, socot că-i va face vânt lui Ceaușescu, tăind totodată și pretențiile la succesiune dinastică.

Se agită ideea instaurării unei junte militare. N'ar fi exclus ca Rușii să fi pregătit îndelung și cu răbdare o echipă de înlocuire.

Cert e că realitatea va infirma orice speculație. Dar chiar în cazul unei schimbări organizate, frâul va fi scăpat câteva clipe și furia populară va țâșni ca printr'o supapă de siguranță. Căci însuși ''mașinistul'' vrea o presiune mai scăzută (spre a preveni fisurările) în tancul metalic care închide națiunea română. Chiar dacă ''prima familie'' va fi scoasă la liman, armata slugilor va pieri fără glorie, morminte sau urmași viabili. Si e drept să fie așa!

O MIE ȘI UNA DE GRIJI ÎN ORIENTUL APROPIAT

SADDAM HUSSEIN-IRAC SI AYATOLLAH KHOMEINI-IRAN

Apusul se pregătește de război ca să facă pace, iar în Orientul Apropiat se fac războaie ca să pregătească pacea...

O victorie a Iranului contra Iracului dă de gândit țărilor conservative din lumea arabă. Khomeini intenționează să susțină revoluția credincioșilor islamici extremiști și să răstoarne guvernele prietene cu Apusul. Arabia de Sud este cea mai îngrijorată deoarece e prima țintă a Teheranului din motive că Arabia de Sud este prietena Statelor Unite.

Pentru a apăra planurile lui Khomeini, Arabia de Sud l-a însărcinat pe regele Hussein al Iordaniei, ca să clădească o punte de prietenie între Siria, dușmanul Iracului și Iracul, dușmanul Iranului.

Dezertarea Siriei din câmpul lui Khomeini ar pune în situație critică și pe Kadafi al Libiei, celălalt prieten al Iranului.

COMUNIȘTII VOR REDUCEREA TRUPELOR ÎN EUROPA

La începutul lunii Iunie a.c., membrii Pactului dela Varșovia, întruniți la Budapesta, la comanda lui Gorbaciov, au sugerat o reducere a trupelor militare în Europa.

Președintele Reagan a declarat că propunerea ''e serioasă'' și va fi studiată.

Planul prevede o reducere de 100.000 până la 150.000 de soldați, atât a forțelor de Est cât și a celor de Vest.

Propunerea comuniștilor îngrijorează guvernele din Apus. O retragere a forțelor terestre dă prioritate armelor atomice despre care nu s'a ajuns la o înțelegere.

De asemenea, Rușii pot să revină în Europa de Răsărit în câteva zile, în timp ce forțele americane trebue să treacă oceanul.

Probabil că discuțiile vor fi reluate la Conferința de dezarmare dela Viena.

APROPIERE MILITARĂ ÎNTRE CHINA ȘI USA

DENG XIAOPING

Liderii forțelor armate din Statele Unite și China discută posibilitățile unor manevre militare în comun. De asemenea, se plănuește vânzarea unor avioane de război moderne precum și o vizită a vapoarelor de război americane în porturile chinezești.

VENIȚI...DOLARI!

Guvernul englez, pentru a încuraja pe Americani să viziteze Anglia, a oferit cca. 5.000 de bilete de avion gratis.

BAZELE AMERICANE DIN SPANIA

Pentru a putea câștiga referendumul ca Spania să rămână mai departe membră a NATO-ului, Primul Ministru Gonzalez a promis în Martie a.c., că va reduce numărul trupelor americane de pe teritoriul Spaniei. În luna Iulie vor începe negocierile referitoare la cele patru baze militare pe care Americanii le au în această țară.

Se speculează de pe acum că Americanii, pentru a putea menține marea bază navală Rota \ de lângă Gibraltar - atât de necesară Flotei a 6-a din Mediterana - ei ar fi dispuși să reducă ori chiar să renunțe la baza aeriană din TORREJON de lângă Madrid.

RĂZBOI SAU SPORT?

Războiul civil din Beirut continuă. Se ucid în lupte musulmanii cu creștinii, musulmanii cu musulmanii, creștinii cu creștinii, se ucid cu toții, pentrucă sunt înarmați până în gât și războiul a devenit un sport național.

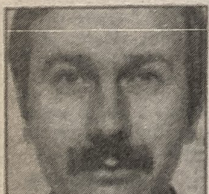
VA FI SALVAT SALVADORUL?

Pentru a-și mări popularitatea, Președintele Duarte al Salvadorului a cerut încă odată, ca să se întâlnească cu rebelii comuniști.

Întâlnirile anterioare din Iunie și Noembrie 1984 l-a ajutat mult în crearea unei opinii generale favorabile Partidului Creștin Democrat.

Aceste întâlniri nu a pus capăt războiului civil și nu știm nici acum care va fi rezultatul convorbirilor ce vor avea loc.

SPION SOVIETIC PRINS CU MÂȚA ÎN SAC

La seria de spioni sovietici prinși furând secrete militare și expulzați din diverse țări occidentale, se adaugă cel mai recent spion sovietic, arestat în USA la 19 Iunie a.c.

Este vorba de colonelul Vladimir Izmailov, în vârstă de 43 de ani, care a fost prins în timp ce căuta să ridice pachetul cu documente secrete îngropate într'o pădure din suburbiile Marylandului, de un ofițer al aviației americane, care lucra cu FBI-ul, cooperând voluntar la prinderea lui Izmailov.

Arestarea lui Izmailov pune brusc capăt unei acțiuni agresive a spionajului sovietic prin care trebuiau obținute informații referitoare la cele 4 programe de apărare: numitul ''Star Wars'', programul de misile, tehnologia Stealth și Programul de Vehicule Transatmosferice.

NOUL PREȘEDINTE AL AUSTRIEI

Cu toate argumentele pro și contra, Dl Kurt Waldheim fostul Secretar general al Națiunilor Unite, este astăzi preș. al Austriei. El a fost ales cu un număr mare de voturi.

AJUTOR AMERICAN DAT GRUPULUI "CONTRAS"

Planul Administrației Reagan de a ajuta pe luptătorii anti-comuniști din Nicaragua, cunoscuți sub numele de ''Contras'' a fost votat la 25 Iunie a.c. cu 221-209 voturi.

Acest plan prevede un ajutor de 100 milioane de dolari, dintre care 70 milioane sunt pentru înarmarea trupelor Contras, care urmăresc răsturnarea regimului sandanist-comunist.

Guvernul USA a aprobat un ajutor economic de 300 milioane de dolari celor 4 țări din America Centrală, prietene ale USA: Guatemala, Honduras, Panama și El Salvador.

Cronica internațională

CLAUZA NAȚIUNII CELEI MAI FAVORIZATE

—George AUGUSTIN—

Vor urma din nou ședințele de ascultare a plângerilor despre totala nerespectare a drepturilor omului în România, se vor tipări în Buletinele Senatului și Camerei Reprezentanților, toate mărturiile pro și contra acordării Clauzei, dar cu toate voturile împotrivă, ale unor legiuitori, nu se va obține numărul de două treimi, care ar putea infirma vetoul Președintelui. La această concluzie a ajuns presa new yorkeză, după anunțul dat de Casa Albă.

Din 1975, de când s'a acordat României această clauză, numărul celor care sunt împotriva acordării ei a crescut în continuu, incluzând în rândurile sale și pe fostul ambasador al Statelor Unite la București, Dl David Funderburk. Pe baza dovezilor prezentate la "Hearing", resere-ul ar fi trebuit să piardă de mult această clauză și totuși, făcând o echilibristică pe muche de cuțit de fiecare dată a obținut-o.

Este aceasta rezultatul unei abile acțiuni diplomatice a Bucureștiului? Da și nu!

Având o armată întreagă de informatori strecurați în cadrul unor misiuni oficiale în Statele Unite, este de așteptat ca Bucureștiul să cunoască destul de bine barometrul politicii americane. Cât despre partea juridică a acordării clauzei, milioanele de lei cheltuiți din banii statului pentru diferite cursuri de specializare, au putut să scoată la iveală niște capete mai luminate, care să-și însușească necesarele cunoștinte de Drept internațional. Revine deci pe primul plan, activitatea politică a lui Ceausescu în postul de dictator comunist.

Din experiența căpătată după atâția ani, Ceaușescu s'a convins că odată aprobată prelungirea clauzei, este asigurat de avantajele ei pe timp de un an. In acest timp, el își pune în aplicare toate măsurile draconice de înăsprirea vieții Românilor, de sărăcirea și sclavizarea lor. Măsurile de înăsprire se accentuează până la maximum, în intervalul care duce până spre sfârșitul anului pe care este acordată clauza. In acest timp, pornesc protestele din toate părțile, dela demonstrațiile de stradă și greva foamei până la campaniile de presă și proteste diplomatice.

Ponderea acestor proteste este bine cântărită de București și se analizează posibilitățile de anihilare a lor, pornind cu amenințări și șantaj și sfârșind cu o ipotetică cedare, larg difuzată, pentru a orbi pe legiuitorii americani.

In fața acestei false cedări, protestanții scad ritmul manifestărilor -unii multumiți cu reîntregirea familiilor- și totul intră în normal pentru o nouă rundă "de-a șoarecele și pisica".

Acum câțiva ani, a fost mascarada cu oprirea pretențiilor pentru taxele de școlarizare; acum, au anunțat că vor da 1000 de pașapoarte. Aferim cedare!

In aceste condiții, resere-ul și-a asigurat "clauza" până dincolo de anul 2000, numai cu numărul cetățenilor români de origine germană, care vor să emigreze.

După ce-i lasă să plece cu ce au pe ei, după sute de ani de ședere în Transilvania și Banat.

Pe lângă bunurile rămase dela acești emigranți, resere-ul mai rămâne și cu un excedent net de cca 300 milioane de dolari anual, din schimburile comerciale cu Statele Unite, pe baza Clauzei.

Important de reținut este sfidarea administrației dela București, aruncată în fața Statelor Unite. Resere, nu se simte cu nimic obligată în raportul de reciprocitate față de America. Cetățenii americani care viziteză România, sunt obligați să plătească zece dolari pe zi, pe întreaga perioadă a șederii în România și să schimbe dolarii la hoțescul curs de 12,50 lei, când la bursa neagră sunt asaltați cu 50 și 60 de lei, dolarul.

Cu valoarea dolarilor schimbați în lei, prețurile pe piață sunt atât de ridicate, încât resere, devine cea mai scumpă țară din Europa, pentru petrecut vacanțele.

Dacă se compară condițiile de schimb ale Occidentalilor cu cei din Pactul dela Varșovia, se poate afla valoarea ffurtului practicat de Români asupra celor care din munca și taxele lor, suportă scurgerea sutelor de milioane de dolari, care intră în mâinile comuniștilor, pentru a-i folosi la atacul de mâine, împotriva Americii.

Si totuși "Clauza" se prelungește dela an la an!

Legați de mâini și de picioare de acordurile dela Yalta și Helsinki, Americanii nu au altă posibilitate de a administra vreun sedativ Românilor, decât norocul de a te încadra într'una din categoriile dela Ambasada Statelor Unite din București, pentru a obține intrarea în America. In felul acesta, o infimă parte din cei care suferă, își iau zborul spre Apus. Faptul că în stolul zburătoarelor, bat din aripi mai tare, agenții Bucureștiului infiltrați ca răzvrătiți împotriva regimului, este altă poveste.

Ce alternativă ar putea avea Americanii?

Dacă am urmări plângerile Românilor pentru ne-acordarea clauzei națiunii celei mai favorizate, rezultatul ar fi alarmant. Cele mai multe cereri sunt pentru reîntregirea familiilor, altele privesc unele secte religioase, Ungurii cer privilegii, dar ce se întâmplă cu milioanele de Români și Romînce, țărani, muncitori, intelectuali, tineri și bătrâni, care zac sub apăsarea cizmei politruce și n'are cine să-i cheme să-și întregească familia? Pașaportul lor de reunificare este doar actul de deces, care îi trece de vămile văzduhului, spre marea reunire în familie și neam.

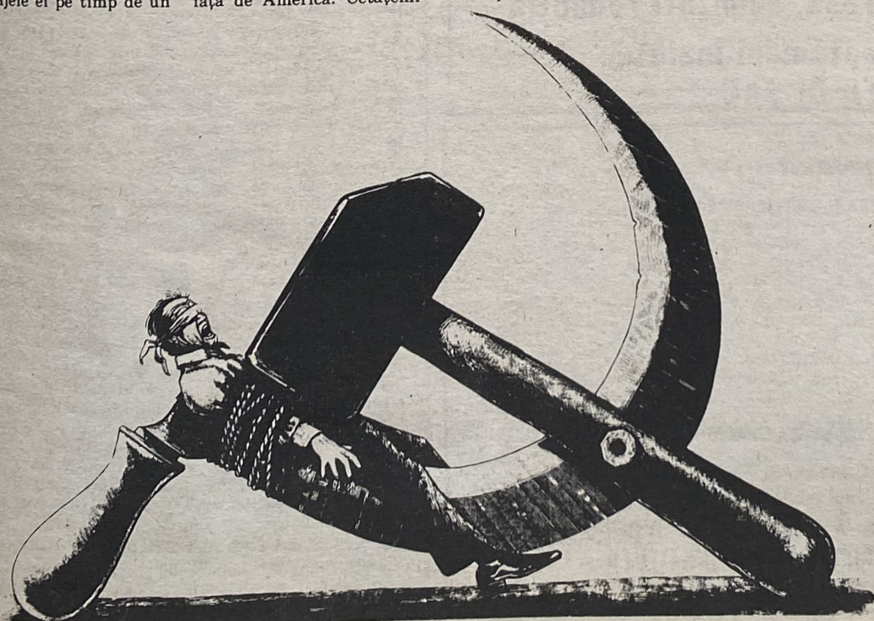
Aici rămâne repetent în fiecare an, exilul românesc!

Autoritățile statelor apusene știu prea puțin sau nu știu deloc de tragedia românească, fiind solicitate de alte opțiuni, de ordin mai urgent în politica lor internă și în cea internațională. La biroul destinat României, dosarul se umple cu intrigi, turnătorii, orgolii sterile și opacitate politică. Este normal că nimeni nu poate lua în serios asemenea intervenții.

Cancelariile statelor mari, fac politică și politica își are jocul și regulile ei pragmatice. In politica actuală, sentimentalismul -și din păcate însuși etica- au fost scoase din joc. Nu trăiesc decât cei tari, cei care pot și vor să trăiască.

Tăria noastră este în noi și numai în noi! Până când Românii nu se vor respecta unii pe alții, să nu aștepte respect dela nimeni. Pentru a ajunge la respectul necesar, este absolută nevoie de o selecție și faptul apare foarte natural. Nu acesta este și scopul democrației? Să judecăm și să-i alegem pe cei mai buni!

In Europa Occidentală s'au făcut în acest sens niște pași în Ianuarie și Aprilie anul acesta. Oare Românii din Statele Unite și Canada nu pot porni și ei pe un drum similar? Impreună cu cei din Europa, Australia și cele două Americi, Românii pot alege reprezentanți pregătiți în a aborda problema României la toate nivelele și la anul poate, altfel s'ar pune "Clauza". □

Efemeride

La 28 Mai, Vaticanul a anunțat că Papa Ioan Paul al II-lea, încearcă noi eforturi pentru îmbunătățirea relațiilor cu...Uniunea Sovietică. Purtătorul de cuvânt al Vaticanului Joaquin Navarro Valls, a declarat că Papa s'a întâlnit cu înalte personalități catolice pentru a discuta relațiile dintre Biserică și Răsăritul Europei. El a desmințit zvonul că în cadrul acestor discuții s'ar fi discutat și o posibilă vizită a Papei în Uniunea Sovietică. De asemenea J. Navarro nu a comentat știrea că Papa ar fi declarat că sub noua conducere sovietică este posibilă o nouă orientare.

Noua viziune a politicii Vaticanului a stârnit o opoziție tăcută din partea multor prelați catolici, adaugă comentatorii.

Aparent, asemenea știri nu ar afecta cu nimic problemele românești din țară și exil. Nici aceia care anunță vizita Papei la sinagoga centrală din Roma sau vizita Primului Ministru britanic, Margaret Thatcher în Israel.

In realitate, aceste mișcări - nu întâmplătoare- dezvăluie cursul evenimentelor politice contemporane, cu mutații imprevizibile.

Să aruncăm o privire asupra primei știri. Coroborată cu alte evenimente anterioare, unele concluzii sună ca niște clopote de alarmă.

Cu mult înaintea discuțiilor dela Vatican, evanghelistul Billy Graham, a făcut în răstimp două vizite în Uniunea Sovietică, a vizitat Ungaria și a vorbit în fața mânăstirilor din România. Predici de misionar în cadrul schimbului de misiuni cu Patriarhia din București? Nimeni n'a susținut aceasta. Billy Graham s'a dus să vorbească despre creștinism, unui neam născut creștin. Curios!

Misionarii creștini s'au dus cu Evanghelia Lui Hristos la păgâni, pentru a-i creștina și mulți au sfârșit în martiraj și mucenicie munca pe ogorul Domnului. Billy Graham s'a dus în țara icoanelor pe sticlă, unde ar fi avut ce învăța fie din cartea lui Neagoe Basarab către fiul său Teodosie, fie din vechile ceasloave, fie din Psaltirea tradusă de Dosoftei. "Din graiul lor cu'ndemnuri pentru vite", țăranii români i-ar fi tălmăcit mai bine decât echilibristica sofisticată pe textele evanghelice, ce înțeleg ei când:

"Lăundând pe Domnulu
să cânte tot omulu"...

Ori, mergând de două ori în Rusia, câte n'ar fi avut de învățat din vechile scrieri dela Kiev sau pravoslavnicia frământatului Dostoievski.

Nu pentru acestea s'a dus Billy Graham în țările comuniste. Voiajul lui a trezit însă interes la Vatican: Se poate vorbi despre Hristos, în țările comuniste!

Polonezul papă, cunoaște foarte bine sufletul creștin al poporului rus. Misticismul slav amenința să strivească faima Constantinopolului dacă nu apărea revoluția comunistă. Misionarii ruși au ajuns în China, Japonia și în iarna veșnică dela Pol. Mânăstirile rusești erau în creștere la Sfântul Munte.

Rușii creaseră un ortodoxism autohton, în care se regăseau după complexul de inferioritate față de Apus. Corurile bisericilor ruse, închinau în fața altarului și imensitatea stepei și neastâmpărul cazacilor și spovedania unui popor pendulând între crimă și sfințenie.

Sufletul rusesc este avid de credință, de credință ortodoxă!

Pe acest teren al sufletului rus, secătuit de credință de revoluția comunistă s'au întâlnit ambițiile lui Billy Graham și interesele comuniștilor din URSS.

Pentru ateii din Kremlin, orice religie - și în special cea ortodoxă- este un opiu pentru popor. In fața masivei drogări reale ale Apusului, cu toate heroinele, cocainele, marijuanele și altele multe, comuniștii din Kremlin -cu judecata lor- au considerat mai puțin nocivă o drogare spirituală, controlată, cu discursurile lui Billy Graham. Mai cu seamă că după ele urmează și niște avantaje materiale, serioase. Numai că sufletul reacționează altfel decât trupul.

Simulata libertate religioasă, a trezit la viață stăpânita credință a oamenilor. De acest fapt, primul care a luat cunoștință a fost Vaticanul, mai cu seamă după cele întâmplate cu Solidaritatea din Polonia.

Ar fi fost normal ca acest fapt să fie înregistrat și folosit de Bisericile oficiale din Răsăritul Europei, dar nu s'a întâmplat așa.

Supuse până la slugărnicie față de stăpânul ateu, Patriarhiile din țările comuniste au abandonat propovăduirea credinței. Acest gol trebue umplut și dacă ortodocșii privesc cu mâinile încrucișate la dărâmarea bisericilor și prigonirea credinței, creștinii din afară caută să umple acest gol. In Rusia ca și în România.

Va fi o Rusie catolică? Greu de spus, dar una profund creștină va urma cu siguranță!

CRONICA VREMII

PROTECŢIONISMUL ŞI NAŢIONALISMUL AMERICAN

—— Ion BOIERU ——

Cel de-al doilea război mondial nu s'a terminat, pentrucă nu s'a încheiat o pace generală, şi, pentrucă ideologiile care au fost angajate în confruntare şi au generat acest război, îşi cer încă dreptul la viaţă şi valorificare. Desigur, fiecare din aceste ideologii caută să se adapteze la noile circumstanţe, care au rezultat din raporturile de forţe desemnate după încetarea zănganitului de arme. Căci războaiele nu se fac la întâmplare sau printr'o simplă reacţiune instinctuală. Războaiele sunt o prelungire şi un instrument al conflictelor ideologice.

Ce a rămas din ideologiile de altădată, care îşi afirmau primatul axiologic, înainte şi în timpul războiului ? Cine poate răspunde la această întrebare, înseamnă că şi-a găsit câteva puncte de reper şi sprijin pentru a se orienta în vâltoarea politică a momentului istoric de azi. Fascismul şi naţional-socialismul au dispărut, ca formule şi ca forme de viaţă istorică. Au rămas socialismele de variate alcături şi democraţiile cu diferite înfăţişări şi chipuri. Socialismul sovietic, de tip marxist, ţine afişul de politică internaţională şi este în conflict deschis cu toate formele democratice. După o convieţuire simbiotică, nefirească şi absurdă, între bolşevismul sovietic şi unele democraţii occidentale, apele s'au linişti şi lumea s'a lămurit. Intre socialisme şi democraţii nu există punţi de apropiere, comunicare şi raporturi paşnice. Linia de demarcaţie între ele este abisală. Coexistenţialismul acestora este o iluzie, care produce numai amărăciune şi o prelungire a tensiunilor în care se găseşte azi lumea întreagă. In mod special, cu sovietismul rusesc, coexistenţialismul este o fabuloasă înşelăciune. Continuarea acestei înşelăciuni se explică prin slăbiciunile, naivităţile pe care le întâmpină democraţiile, în procesul lor de adaptare la realităţile noi, pe care le-a creat ultimul război. După proporţiile şi transformările ivite, după cel de al doilea război mondial, lumea a luat o altă înfăţişare. Direcţiile către care se îndreaptă lumea au suferit mutaţii profunde şi într'o manieră destul de bruscă.

Războiul a disciocălat lumea şi toate alcătuirile ei sociale, politice, economice şi spirituale. Această stare de lucruri cere, imperios, o revizuire de poziţii şi orientare. Socialismul marxsist al Sovietelor are o putere şi capacitate cameleonică de adaptare, din cauza structurilor sale morale, sau mai degrabă imorale. Pentru atingerea obiectivelor sale, sovietismul rusesc nu respectă nici un fel de logică tradiţională şi nici un fel de principiu şi lege morală, din cele cunoscute. Singurul imperativ moral al socialismului marxist din Rusia Sovietică este dominarea, prin concepţia materialismului istoric.

Ce face democraţia occidentală ? Ori, mai bine zis, ce fac democraţiile occidentale ? Spunem democraţii, pentrucă nu există o democraţie unitară, un sistem democratic unitar; ci, doar forme variate de organizare democratică. Acestea se aseamănă între ele, numai prin apelaţiunea de democraţie, care nu corespunde totdeauna unui fond ideologic democrat.

Aceste democraţii occidentale nu au reuşit, timp de 4 decade, să înjghebeze o unitate de vederi şi acţiuni, pentru salvarea lumii, adică, pentru pacificarea lumii. Pentru întronarea unei ordine legale, pe plan internaţional. In loc să facă un front comun împotriva uriaşului inamic -comunismul sovietic- aceste democraţii sunt roase de conflicte şi interese, care diminuiază capacitatea lor de a se întâlni pe baricade comune de apărare şi promovare a unor idealuri morale.

Fragilitatea relaţiilor dintre democraţiile occidentale se poate observa, în ultima vreme, în dezbaterile care au loc în Congresul american şi în presa americană, în legătură cu mijloacele de protecţie ale economiei americane; precum şi în presiunile sindicatelor şi ale consumatorului american, de a se impune restricţii împotriva produselor straine. care au invadat piaţa americană, din ţările prietene.

Industria americană se găseşte într'o competiţie serioasă, într'o serie de competiţii, prin care se produc crize de producţie, cost şi distribuţie de mărfuri. In faţa acestor competiţii ale produselor industriale străine, reacţiunea americană este crescândă în intensitate şi provine din cele mai variate surse. Ceeace este interesant de reţinut este că majoritatea democraţilor din Congres sunt în favoarea măsurilor de protecţionism vamal. Democraţia -ca sistem de guvernare care este direct asociată cu liberalismul economic- îşi pierde prin legiferările protecţioniste alura de democraţie curată. Protecţionalismul vamal, în planul teoretic, alterează o democraţie integrală.

Chestiunea esenţială este că, în conducerea politică a unui stat, nu se lucrează numai cu teoriile, ci cu realităţile care nu se supun consideraţiilor teoretice. America de azi caută mijloace adecvate să se apere de producţia industrială a ţărilor care beneficiază de liberalismul economic al societăţii americane. In această căutare a instrumentelor de apărare economică, acţiunile sindicatelor, ale celor din Congres şi ale unui segment important al consumatorilor, se sprijină pe un sentiment naţional. Aşa se explică că au apărut tot felul de etichete, afişate pe automobile sau în ziare: "Cumpăraţi produse americane" şi "Adunaţi-vă în jurul Americii". Aceste lozinci sunt expresia directă a unui sentiment naţional şi elemente de profilare a unui naţionalism, dacă presiunile din afară vor deveni mai intense. Forme de naţionalism american - din ce în ce mai pregnante - au apărut şi în dezbaterile asupra educaţiei din şcoli, în legătură cu bilingualismul.

Cine observă atent aceste semne ale unui naţionalism american, poate să înţeleagă mai bine formele de naţionalism european - mai ales în Răsăritul Europei. Acolo, popoarele au trăit în alte condiţii geopolitice şi istorice decât cele americane. Prin evoluţia firească a istoriei, America de azi trece prin faze similare cu cele ale altor ţări europene, similare, nu identice; dar care solicită soluţii şi rezolvări care nu se pot realiza decât pe temeiul unui numitor comun, al unui factor care este permanent şi universal: sentimentul naţional.

O societate nu poate supravieţui şi nu se poate realiza în istorie, dacă nu îşi are fundamentele spirituale în profunzimile sufleteşti ale legăturilor dintre membri. Aceste profunzimi sufleteşti sunt generate şi întreţinute în permanenţa lor psihică - prin sentimentul naţional de apartenenţă la acelaşi patrimoniu etnic - cu tradiţii şi credinţe şi de luptă pentru împlinirea aceloraşi idealuri morale, care-i leagă pe oamenii unei comunităţi. □

Pentru orice schimbare de adresă, anunţaţi redacţia ziarului cu cel puţin 4 săptămâni înainte.

CUVÂNTUL ROMÂNESC
THE ROMANIAN VOICE
ISSN 0705-8365
Redacţia şi administraţia:
P.O. BOX 4217
STATION D.
HAMILTON, ONTARIO
L8V 4L6
CANADA
TELEPHONE:
(416) 387-1832

CUPON DE ABONAMENT

(COMPLECTAŢI CU LITERE DE TIPAR)

☐ NOU ☐ REÎNNOIRE

NUMELE DE FAMILIE ....

PRENUMELE ....

STRADA/Nr ....

ORAŞUL .... STATUL/PROVINCIA ....

COD POŞTAL .... ŢARA ....

PREŢUL UNUI ABONAMENT PE AN ESTE:

$30 ÎN SUS -ABONAMENT DE SPRIJIN-
$25 PENTRU EUROPA ŞI INSTITUŢII
$20 CELELALTE CONTINENTE

NOTE SI COMENTARII

UN ADEVĂR STRICT ADEVĂRAT

In timp ce presa, posturile de radio şi televiziune din Statele Unite, se întreceau în a prezenta publicului american reacţia negativă a raidului împotriva cuiburilor năpârcilor teroriste ale lui Moamar Kadafi din Libia, ordonat de Preşedintele Ronald Reagan, Rusia Sovietică, prin glasul lui Mihail Gorbaciov, a condamnat în termeni drastici această acţiune, calificând-o, credeţi ori ba, drept adoptarea "legii junglei" de către guvernul american.

Dl. Gorbaciov al Rusiei Sovietice, a uitat se vede faptul că ţara pe care o conduce, este factorul principal ce se află în umbra tuturor mişcărilor revoluţionare pro-comuniste, din lumea liberă, pe care la finanţează, nu cu "ruble sovietice", ci, cu "dollari americani", pe care-i primeşte, în scop umanitarist, din partea Statelor Unite, ca să nu moară de foame "ciolovecii', victime ale celui mai absurd şi destrăbălat guvern din istoria omenirii.

Oricât de strâmb am sta, dacă vom judeca drept, Rusia Sovietică n'ar fi avut absolut nici o şansă să iasă biruitoare din cel de al doilea război mondial, fără sprijinul Statelor Unite. Ca fost ofiţer din cavaleria română, ca unul care am avut ocazia să fac cunoştinţă la faţa locului de realitate, pot mărturisi că, în urma retragerilor trupelor sovietice, găseam în fiecare localitate, depozite de alimente şi muniţii "MADE IN U.S.A."....

Dar, cum Americanii nu cunosc proverbul nostru românesc că anume: "Pe cine nu-l laşi să moară, nu te lasă să trăieşti", fac acum cunoştinţă cu una dintre cele mai dramatice situaţii, aflând că "prietenul" de ieri", le este cel mai înverşunat inamic de astăzi. Iniţiativele Preşedintelui republican, Ronald Reagan, de a stăvili obrăznicia moscovită, s'au izbit şi se izbesc încă de o absurdă şi inconştientă rezistenţă din partea elementelor aşa zise "liberale", atât din Senat, cât şi din Camera Deputaţilor, fie că aparţin partidului democrat sau partidului republican.

Duşmănia democraţilor, o înţelegem, căci, este "la mintea cocoşului" că nu pot vedea cu ochi buni succesele reale ale politicii externe ale partidului republican, faţă de imperialismul sovietic; dar când şi anumiţi republicani o iau pe această cale, asta nu mai poate fi numită "dezertare" partinică, ci pur şi simplu trădare, nu numai de partidul căruia îi aparţin, ci chiar de interesele de supravieţuire a poporului american.

Intervenţia militară din Grenada, ordonată de Preşedintele Ronald Regan, chit că a fost aprobată de ambele partide politice, a fost condamnată de presa americană, pe motivul c'a fost efectuată în secret şi că nici un reprezentant al ziarelor de mare circulaţie din U.S.A. n'a fost invitat să ia parte la această campanie ca observator. Când apoi, a avut loc incursiunea militară asupra Libanului lui Moamar Kadafi, la conferinţa de presă a Preşedintelui Regan, ce a urmat acestei acţiuni, câţiva reporteri, prin întrebările ce i-au pus, încercau să-l pună în "corn de capră", că anume, în urma raidului aviatic performat de Statele Unite, ar fi căzut victime şi câţiva civili, printre care, femei şi copii. Fără să-şi dea seama, probabil, aceşti reporteri, jucau exact cartea propagandistică a satrapului Mihail Gorbaciov al Rusiei Sovietice, că anume, Statele Unite ar fi recurs la zisa "lege a junglei". Plângând însă victimile civile din Libia, respectivii reporteri au uitat, sau au fost în necunoştinţă de cauză de masacrul forţelor aeriene americane asupra oraşului DRESDA în cel de al doilea război mondial, sau lansarea bombelor atomice asupra oraşelor japoneze: Hiroşima şi Nagassachi, în urma cărora, au căzut victime nevinovate, nu vreo câteva persoane, ci mii şi mii de civili: bărbaţi, femei şi copii. Făcutau oare caz de considerente umanitare aviatorii americani când bombardau şi mitraliau, nu numai oraşul Ploieşti, ci chiar stânele de oi şi ciobanii, din România?...

Războiul este război, şi ca atare îsi are, atât biruitorii, cât şi învinşii. Nebunul Moamar Kadafi al Libiei, se află într'un război nedeclarat pe faţă, nu numai împotriva Statelor Unite, ci chiar a întregii lumi libere şi civilizate, avându-şi, nu numai drept idol ci crezându-se el însuşi, un al doilea Adolf Hitler, fiind gata să pactizeze cu Kremlinul, pentru a-şi realiza, idioatele-i şi înfumuratele-i ambiţii personale. Dar asta, se pare a fi străin, reporterilor americani ce pescuiesc în ape tulburi.

Nicolae NOVAC